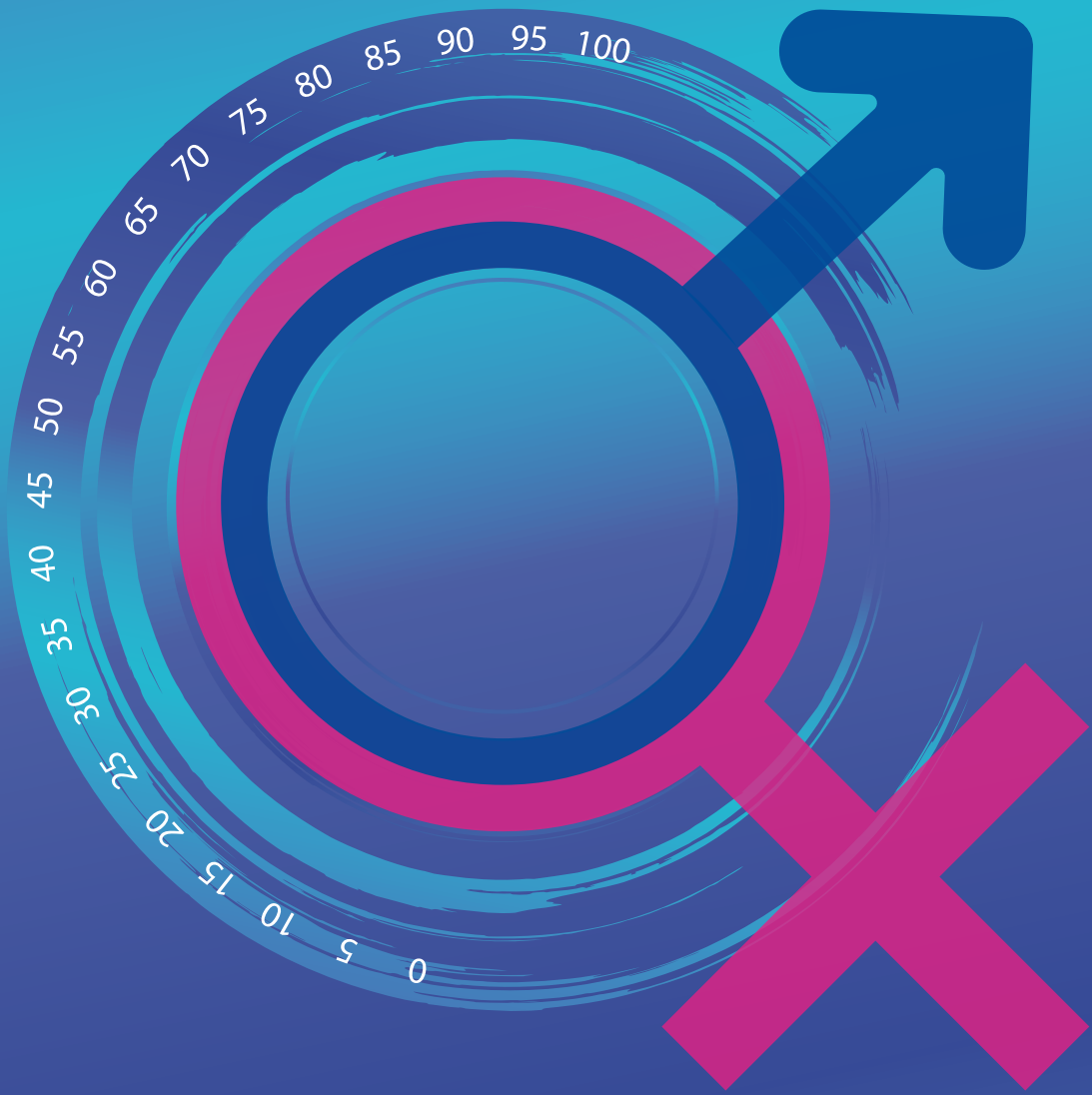

รายงานข้อมูลและตัวชี้วัด ด้านความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง

รายงานข้อมูลและตัวชี้วัด
ด้านความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง
(Gender-based on Violence Against Women and Girls :
VAW/G Indicators)

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
(โครงการภายใต้การสนับสนุนของ UNDP ประเทศไทย)
พฤษภาคม 2554

คำนำ

กองทุนสหประชาชาติเพื่อยุติความรุนแรงต่อสตรีในประเทศไทย (UN Trust Fund to End Violence Against Women) ซึ่งมีหน่วยงานองค์การสหประชาชาติ 4 หน่วยงาน ได้แก่ กองทุนเพื่อพัฒนาสตรีแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Fund for Women: UNIFEM) กองทุนเพื่อพัฒนาประชากรแห่งสหประชาชาติ (United Nations Population Fund: UNFPA) สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (United Nations Office of the High Commissioner for Human Rights: OHCHR) และ สำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) จัดทำโครงการทุกบ้านปลอดภัยจากความรุนแรง : การสนับสนุนการดำเนินการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 (Every Home a Safe Home : Supporting Thailand Towards Effective Implementation of Protection of Domestic Violence Victims Act B.E. 2550 (2007)) ร่วมกับกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ภายใต้กรอบความร่วมมือประกอบด้วย 1) การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการประสานงานของกลไกต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน 2) การเสริมสร้างศักยภาพให้แก่ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องโดยบูรณาการมิติหญิงชายในการพัฒนาองค์ความรู้ และ 3) การสร้างความตระหนักให้กับประชาชนได้รับทราบและใช้ประโยชน์จากพระราชบัญญัติ ฯ เพื่อมุ่งหวังให้ผู้หญิงและเด็กหญิงที่เผชิญความรุนแรงในครอบครัวได้รับการคุ้มครองและเข้าถึงบริการด้านสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงและคำนึงถึงความเสมอภาคบนพื้นฐานของความแตกต่างทางเพศ ระยะเวลาดำเนินการ 3 ปี (เริ่มกรกฎาคม 2553)

กลยุทธ์การดำเนินงานโครงการฯ ดังกล่าว มี 4 กลยุทธ์ ดังนี้

- กลยุทธ์ที่ 1 กลไกการประสานงาน เป็นการศึกษานโยบาย แผนงาน กลไกการจัดการ และสมรรถนะของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนารูปแบบการประสานงานระหว่างสหวิชาชีพในระดับชาติและท้องถิ่น
- กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาตัวชี้วัด และการจัดทำรายงาน เป็นการจัดทำฐานข้อมูลตัวชี้วัดด้านความรุนแรงที่ได้มาตรฐาน และจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อคณะรัฐมนตรีในรูปแบบต่างๆ และเผยแพร่แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องผ่านสื่อต่างๆ
- กลยุทธ์ที่ 3 การพัฒนาศักยภาพบุคลากร เป็นการพัฒนาหลักสูตร และจัดทำคู่มือการฝึกอบรมเกี่ยวกับการดำเนินงานตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550
- กลยุทธ์ที่ 4 ทดลองนำร่องรูปแบบกลไกประสานงาน การรณรงค์ และการประเมินผลสรุปบทเรียนในพื้นที่

โครงการจัดทำตัวชี้วัดด้านความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง เป็นส่วนหนึ่งในกลยุทธ์ที่ 2 กิจกรรมโครงการฯ 3 ปี มีรายละเอียด คือ ปีที่หนึ่ง พัฒนาตัวชี้วัดด้านความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิง ที่จะใช้ร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเพื่อเพิ่มศักยภาพของสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวในการใช้ประโยชน์ข้อมูลตัวชี้วัดดังกล่าว รวมทั้งจัดทำรายงานข้อมูลสถิติ ปีที่สองการพัฒนาระบบฐานข้อมูล และการจัดทำสื่อรณรงค์ ปีที่สาม บริหารจัดการระบบข้อมูลความรุนแรงต่อเด็กและสตรี (ตัวชี้วัดและฐานข้อมูลด้านความรุนแรงต่อเด็กและสตรี) ได้แก่ การมอบหมายผู้รับผิดชอบข้อมูลและตัวชี้วัดตามภารกิจของหน่วยงานให้เป็นเจ้าภาพหลักในการจัดเก็บข้อมูล ซึ่งจะต้องกำหนดนิยามศัพท์ของข้อมูลให้เป็นแนวทางเดียวกัน มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน มีการกำหนดแนวทางการจัดเก็บข้อมูลที่สอดคล้องตามมาตรฐานการแลกเปลี่ยนข้อมูลของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีการผลักดันให้มีนโยบายในการสนับสนุนการบริหารจัดการระบบข้อมูลด้านความรุนแรงต่อสตรีและเด็กอย่างมีเอกภาพและเป็นระบบ และการนำร่องระบบข้อมูลระดับจังหวัด โดยนำกรอบข้อมูลที่รวบรวมในภาพรวมไปทดลองในระดับจังหวัด

ผลผลิตของโครงการฯ ปีแรก ประกอบด้วยชุดข้อมูลตัวชี้วัดด้านความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิง ซึ่งวิเคราะห์สถานการณ์ตามตัวชี้วัดที่มีอยู่ วิเคราะห์คุณภาพข้อมูลในปัจจุบัน และแสดงแนวทางการพัฒนาข้อมูลสถิติที่ยังไม่มีในปัจจุบัน เพื่อให้สามารถชี้สถานการณ์และติดตามประเมินผลด้านความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิงในประเทศไทยได้อย่างเป็นระบบ

สรุปสำหรับผู้บริหาร

รายงานข้อมูลและตัวชี้วัดด้านความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิงของประเทศไทย

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ร่วมกับสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) ดำเนินกิจกรรมการพัฒนาตัวชี้วัด การจัดทำรายงาน และการรณรงค์ ภายใต้โครงการทุกบ้านปลอดภัย : การสนับสนุนการดำเนินการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 (Every Safe Home : Supporting Thailand Towards Effective Implementation of Protection of Domestic Violence Victims) โดย UNDP สนับสนุนงบประมาณจำนวน 186,100 เหรียญสหรัฐ ระยะเวลา 3 ปี (พ.ศ. 2553-2555) มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการระบบข้อมูลด้านความรุนแรงต่อเด็กและสตรีของประเทศไทย เกิดการบูรณาการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ตลอดจนลดความซ้ำซ้อนในการจัดเก็บข้อมูลให้เป็นเอกภาพ ทั้งหน่วยงานภาครัฐ และองค์กรเอกชน รวมทั้งสามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์สถานการณ์และการประเมินผลเพื่อกำหนดนโยบายและบริหารงานด้านความรุนแรงต่อเด็กและสตรีของประเทศไทย

กรอบแนวคิดตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง

จากข้อตกลงแผนงานเพื่อยุติความรุนแรงต่อผู้หญิงใน “โครงการทุกบ้านปลอดภัย: การสนับสนุนการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550” ข้างต้น ระบุให้ยึดกรอบตัวชี้วัดจากประเด็นที่มีการตกลงร่วมกันใน “Violence Against Women and Girls : The Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators” เป็นหลัก โดยประยุกต์เฉพาะตัวชี้วัดที่เหมาะสมกับบริบทสังคมไทย อย่างไรก็ดี คณะที่ปรึกษาโครงการฯ ได้ให้ความสำคัญกับแนวคิดกรอบตัวชี้วัดสากลด้านความเสมอภาค หญิงชายประกอบการพิจารณาด้วย ได้แก่ ตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) ดัชนีการพัฒนามิติหญิงชาย (Gender-related Development Index: GDI) ตัวชี้วัดความเข้มแข็งของสตรี (Gender Empowerment Measure: GEM) ตัวชี้วัดความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย โดยสำนักงานสถิติแห่งสหประชาชาติ (United Nations Statistics Division: UNSD) ร่วมกับกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (United Nations Children's Fund: UNICEF) และกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (United Nations Population Fund: UNFPA) ประเด็นโอกาสในการทำงานที่เหมาะสม เป็นธรรม และสร้างสรรค์ ระหว่างหญิงชาย (decent and productive work) โดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization: ILO) ดัชนีตัวชี้วัดช่องว่างระหว่างเพศ (The Global Gender Gap Index: GGI) อนุสัญญาที่

มุ่งจัดการเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women: CEDAW) และปฏิญญาปักกิ่งและแผนปฏิบัติการเพื่อความก้าวหน้าของสตรี (Beijing Declaration and Platform for Action: BPFA)

สำหรับกรอบแนวคิดจากยุทธศาสตร์ระดับประเทศ ได้ให้ความสำคัญกับแผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2543 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นเจ้าภาพหลักในการจัดทำนโยบายและแผนขจัดความรุนแรงต่อเด็กและสตรี และเป็นหน่วยงานกลางในการประสานการปฏิบัติร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ตัวชี้วัดความรุนแรงความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงของไทย

การคัดกรองตัวชี้วัดเบื้องต้นร่วมกับคณะทำงานพัฒนาข้อมูลด้านความรุนแรงของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผนวกข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากการสัมมนาหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีองค์ประกอบ 4 ประเด็น 41 ตัวชี้วัด ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ลักษณะเฉพาะและมิติสำคัญของความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิง ประกอบด้วย 3 หมวดย่อย 9 ตัวชี้วัด ได้แก่ 1) อัตราส่วนเพศแรกเกิด 2) อัตราส่วนเพศ 0-1 ปี และ 0-4 ปี 3) อัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ 4) จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา 5) จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลในครอบครัว ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา 6) จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลอื่นในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา 7) จำนวนผู้ถูกกระทำความรุนแรงโดยบุคคลในครอบครัวและบุคคลอื่น 8) อัตราสตรีสมรสครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี และ 9) อัตรามารดาอายุน้อยกว่า 20 ปี

ประเด็นที่ 2 ลักษณะแผนงานแก้ปัญหา VAW/G จำแนกรายสาขา ประกอบด้วย 4 หมวดย่อย 20 ตัวชี้วัด ได้แก่ 1) จำนวนหน่วยงานด้านสาธารณสุขที่ทำหน้าที่เยียวยาผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง 2) จำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรง 3) จำนวนผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ 4) จำนวนสถาบันการศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรเพศศึกษา 5) สัดส่วนของสถาบันการศึกษาครุศาสตร์ที่บรรจุสาระเกี่ยวกับเพศศึกษาในหลักสูตร 6) จำนวนครูที่ได้รับการอบรมเรื่องเพศศึกษา 7) สัดส่วนของสถาบันการศึกษาพยาบาลและแพทย์ที่บรรจุเรื่องความรุนแรงต่อเด็กหญิงและสตรีอยู่ในหลักสูตร 8) จำนวนองค์กรความยุติธรรมด้านความรุนแรง 9) สัดส่วนของที่ปรึกษากฎหมายและบุคลากรผู้ได้รับการอบรม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พ.ร.บ. คู่สมรสผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 10) จำนวนคดีอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ 11) จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของตำรวจ 12) จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของอัยการ 13) จำนวนกรณีความรุนแรงที่

ขอรับคำปรึกษาจากองค์กรด้านกฎหมาย 14) จำนวนคดีความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กที่ยุติ
ที่ศาลชั้นต้น 15) จำนวนเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ
เยาวชน 16) จำนวนสถานที่ให้บริการทางสังคมที่เข้าถึงได้ง่าย 17) จำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่
ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ 18) จำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำ
รุนแรงได้รับการสังคม 19) อัตราเด็กอายุ 0 - 17 ปีที่เป็นเด็กกำพร้าและด้อยโอกาสและ
20) อัตราเด็กอายุ 0 - 59 เดือนที่ไม่ได้รับการดูแลที่ดี

ประเด็นที่ 3 ความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงในประเด็นทำหาย ประกอบด้วย 3 หมวดย่อย
9 ตัวชี้วัด ได้แก่ 1) จำนวนเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้ 2) จำนวน
หญิงหายจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้ 3) อัตราการตายจากการถูกทำร้าย
ในจังหวัดชายแดนใต้ 4) จำนวนผู้หญิงไทยที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในประเทศ 5) จำนวน
ผู้หญิงไทยที่ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรคุ้มครองเหยื่อจากการค้ามนุษย์ส่งกลับ
ประเทศ 6) จำนวนคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วย
งานบริการสังคม 7) จำนวนประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย ในช่วง 1 เดือน
ที่ผ่านมา 8) จำนวนและอัตราประชากรถูกฆ่าตาย และ 9) อัตราการฆ่าตัวตาย

ประเด็นที่ 4 แผนงานการป้องกันปัญหาความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง ประกอบด้วย
3 หมวดย่อย 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ 1) สัดส่วนแผนงานด้านเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้องกับการ
ป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในครอบครัว 2) สัดส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มี
แผนงาน/โครงการป้องกันหรือเยียวยาการถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ และ 3) สัดส่วนแผน
งานโครงการสำหรับกลุ่มผู้ชายและเด็กชายเกี่ยวกับค่านิยมด้านความรุนแรง

การพัฒนาข้อมูลสถิติในระยะต่อไป

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ในฐานะหน่วยงานหลักประสานการขับเคลื่อน
นโยบายและแผนขจัดความรุนแรงต่อเด็กและสตรี และพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความ
รุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ควรดำเนินการพัฒนาข้อมูลตัวชี้วัดด้านความรุนแรงฯ
3 ประการ คือ

1. ประสานการจัดเก็บข้อมูลสถิติที่มีการจัดทำอยู่แล้วให้มีข้อมูลครบถ้วนขึ้น ได้แก่ 1)
การสำรวจอนามัยและเจริญพันธุ์ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (สสช.) ข้อมูลเกี่ยวกับ
ผู้หญิงอายุ 15-49 ปีที่ถูกสามีและบุคคลใกล้ชิดในครอบครัวทำร้ายทางร่างกาย จิตใจ
และทางเพศ ในรอบปีที่ผ่านมา 2) การจัดเก็บข้อมูลจำนวนคดีอาชญากรรมของ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สทช.) จำแนกเพศ และ 3) ให้มีการจัดเก็บข้อมูลสถิติอย่าง
ต่อเนื่อง ได้แก่ การสำรวจสถานการณ์เด็กโดยสสช. คดีความรุนแรงตาม พ.ร.บ.
คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง พ.ศ. 2550 ของสทช. และสำนักงานอัยการ
สูงสุด

2. ประสานการจัดเก็บข้อมูลสถิติเพิ่มเติม หรือประสานให้แหล่งข้อมูลจำแนกข้อมูลจากฐานข้อมูลที่มีอยู่ตามตัวชี้วัด โดยบริหารการจัดเก็บ หรือจัดทำแผนสนับสนุนการจัดการข้อมูล ได้แก่ 1) การจำแนกข้อมูลจำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย เพศที่เกิดจากบุคคลในครอบครัวและจากบุคคลอื่น จากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี 2550 สืบค้นโดยสสช.ร่วมกับกระทรวงยุติธรรม 2) ประสานแหล่งข้อมูลให้มีการจัดเก็บข้อมูลและรายงานข้อมูลโดยจำแนกเพศ อายุ รูปแบบความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ และทางเพศ การจำแนกกลุ่มผู้กระทำจากบุคคลในครอบครัว และจากบุคคลอื่น การจัดเก็บข้อมูลรายบุคคลด้วยหมายเลข 13 หลัก เพื่อประโยชน์ในการเชื่อมโยง/แลกเปลี่ยนข้อมูล รวมทั้ง 3) ประสานการลงบันทึกข้อมูลผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงจากศูนย์พึ่งได้ ที่จำแนกมิติต่างๆ ให้ครบถ้วนเพื่อให้ผลรวมถูกต้องตรงกัน หรือใกล้เคียงกันมากที่สุด เช่น การจำแนกเพศ จำแนกตามกลุ่มผู้กระทำ จำแนกตามรูปแบบความรุนแรง
3. ประสานให้มีการจัดเก็บข้อมูลสถิติที่ยังไม่มีการดำเนินการเพิ่มเติม ได้แก่ 1) แผนงานป้องกันปัญหาต่อเด็กและเยาวชน 2) แผนงานขับเคลื่อนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 3) แผนงานสำหรับกลุ่มผู้ขายและเด็กขายเพื่อปรับค่านิยมด้านความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิง 4) กรณีความรุนแรงที่องค์กรเอกชน/มูลนิธิต่างๆ ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย รวมทั้ง 5) การประสานเพื่อให้เกิดการบรรจุหลักสูตรเพศศึกษาในสถาบันการศึกษาด้านครุศาสตร์ แพทย์ พยาบาล และให้มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ

ทั้งนี้ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ควรประสานหน่วยงานผู้ผลิตข้อมูลและผู้ใช้ประโยชน์ร่วมกัน กำหนดนิยามที่เกี่ยวข้องกับประเด็นความรุนแรงในเด็กและสตรีให้มีความเข้าใจตรงกัน สำหรับเป็นกรอบในการจัดเก็บข้อมูลอย่างมีมาตรฐานตรงกันระหว่างหน่วยงานปฏิบัติ

สารบัญ

คำนำ	1
สรุปสำหรับผู้บริหาร	3
บทที่ 1 กรอบแนวคิดตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง	
กรอบตัวชี้วัดสากลที่เกี่ยวข้อง	10
พัฒนาการด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในประเทศไทย	16
กรอบตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงของประเทศไทย	22
บทที่ 2 ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง	
ประเด็นที่ 1 ลักษณะเฉพาะและมิติสำคัญของ Violence Against Women and Girls (VAW/G)	
1.1 ความเปี่ยงเบนของอัตราส่วนเพศ	
1.1.1 อัตราส่วนเพศแรกเกิด	40
1.1.2 อัตราส่วนเพศ 0-1 ปี และ 0-4 ปี	57
1.2 ความรุนแรงจากบุคคลในครอบครัว และบุคคลอื่น	
1.2.1 อัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ	59
1.2.2 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา	64
1.2.3 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลในครอบครัวในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา	67
1.2.4 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลอื่น ในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมา	68
1.2.5 จำนวนผู้ถูกระทำความรุนแรงโดยบุคคลในครอบครัวและบุคคลอื่น	70
1.3 การแต่งงานในเด็ก	
1.3.1 อัตราสตรีสมรสครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี	74
1.3.2 อัตรามารดาอายุระหว่าง 15-19 ปี	78
ประเด็นที่ 2 ลักษณะแผนงานแก้ปัญหา VAW/G จำแนกรายสาขา	
2.1 สาธารณสุข	
2.1.1 จำนวนหน่วยงานด้านสาธารณสุขที่ทำหน้าที่เฝ้าระวังผู้ถูกระทำความรุนแรง	80
2.1.2 จำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรง	82
2.1.3 จำนวนผู้ถูกระทำความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ	85

2.2 การศึกษา

2.2.1 จำนวนสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรเพศศึกษา	87
2.2.2 สัดส่วนของสถาบันการศึกษาครุศาสตร์ที่บรรจุสาระเกี่ยวกับเพศศึกษา ในหลักสูตร	90
2.2.3 จำนวนครูที่ได้รับการอบรมเรื่องเพศศึกษา	91
2.2.4 สัดส่วนของสถาบันการศึกษาพยาบาลและแพทย์ที่บรรจุเรื่อง ความรุนแรงต่อเด็กหญิงและสตรีอยู่ในหลักสูตร	93

2.3 ความยุติธรรมและความมั่นคง

2.3.1 จำนวนองค์กรความยุติธรรมด้านความรุนแรง	94
2.3.2 สัดส่วนของที่ปรึกษากฎหมายและบุคลากรผู้ได้รับการอบรม มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับ พ.ร.บ. คຸ້ມຄອງຜູ້ຖືກກະທຳດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງ ในครอบครัว พ.ศ. 2550	97
2.3.3 จำนวนคดีอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	98
2.3.4 จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของตำรวจ	100
2.3.5 จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของอัยการ	102
2.3.6 จำนวนกรณีความรุนแรงที่ขอรับคำปรึกษาจากองค์กรด้านกฎหมาย	104
2.3.7 จำนวนคดีความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กที่ยุติที่ศาลชั้นต้น	105
2.3.8 จำนวนเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีสังสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน	108

2.4 สวัสดิการสังคม

2.4.1 จำนวนสถานที่ให้บริการทางสังคมที่เข้าถึงได้ง่าย	111
2.4.2 จำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ.คຸ້ມຄອງຜູ້ຖືກກະທຳ ด้วยຄວາມຮຸນແຮງ	114
2.4.3 จำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงได้รับการสังคม	118
2.4.4 อัตราเด็กอายุ 0 - 17 ปีที่เป็นเด็กกำพร้าและด้อยโอกาส	125
2.4.5 อัตราเด็กอายุ 0 - 59 เดือนที่ไม่ได้รับการดูแลที่ดี	128

ประเด็นที่ 3 ความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงในประเด็นท้าทาย

3.1 ผลกระทบต่อเด็กและผู้หญิงในภาวะวิกฤติ

3.1.1 จำนวนเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้	131
3.1.2 จำนวนหญิงหม้ายจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้	133
3.1.3 อัตราการตายจากการถูกทำร้ายในจังหวัดชายแดนใต้	136

3.2 การค้ามนุษย์	
3.2.1 จำนวนผู้หญิงไทยที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในประเทศ	138
3.2.2 จำนวนผู้หญิงไทยที่ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรคุ้มครองเหยื่อจากการค้ามนุษย์ส่งกลับประเทศ	139
3.2.3 จำนวนคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานบริการสังคม	142
3.3 การทำร้ายตัวเอง/การถูกทำร้าย	
3.3.1 จำนวนประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกายในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา	145
3.3.2 จำนวนและอัตราประชากรถูกฆ่า	152
3.3.3 อัตราการฆ่าตัวตาย	155
ประเด็นที่ 4 แผนงานการป้องกันปัญหา VAW/G	
4.1 เด็กและเยาวชน	
4.1.1 สัดส่วนแผนงานด้านเด็กและเยาวชนในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในครอบครัว	159
4.2 การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่วนบุคคลและการขับเคลื่อนชุมชน	
4.2.1 สัดส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแผนงาน/โครงการป้องกันหรือเยียวยาการถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ	160
4.3 กิจกรรมสำหรับผู้ชายและเด็กผู้ชาย	
4.3.1 สัดส่วนแผนงานโครงการสำหรับกลุ่มผู้ชายและเด็กชายเกี่ยวกับค่านิยมด้านความรุนแรง	161
บรรณานุกรม	162

กรอบแนวคิดตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิง

1.1 กรอบตัวชี้วัดสากลที่เกี่ยวข้อง

การจัดทำตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง อาศัยกรอบแนวคิดตัวชี้วัดสากล ได้แก่ ตัวชี้วัดสถานภาพสตรีด้านความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย ซึ่งพัฒนาขึ้นจากหลายหน่วยงาน อาทิ องค์การสหประชาชาติ (United Nations) โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) สำนักงานสถิติแห่งสหประชาชาติ (United Nations Statistics Division: UNSD) กองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (United Nations Children's Fund: UNICEF) กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (United Nations Population Fund: UNFPA) องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization: ILO) และ World Economic Forum รวมทั้งกรอบแนวทางพัฒนาสิทธิของสตรีตามอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women: CEDAW) ปฏิญญาปักกิ่งและแผนปฏิบัติการเพื่อความก้าวหน้าของสตรี พ.ศ. 2538 (Beijing Declaration and Platform for Action: BPFA) ตลอดจนปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (Declaration on the Elimination of Violence against Women: DeVAW)

1.1.1 องค์การสหประชาชาติ (United Nations) สนับสนุนให้นานาชาติกำหนดเป้าหมายการพัฒนาระหว่างประเทศ ที่ประเทศสมาชิกขององค์การสหประชาชาติเห็นว่าเป็นอุปสรรคสำคัญของประเทศกำลังพัฒนา และในการประชุมสุดยอดสหประชาชาติแห่งสหประชาชาติ (UN Millennium Summit) เมื่อปี พ.ศ. 2543 เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติของสหประชาชาติ (Millennium Development Goals-MDGs) ปฏิญญาสหประชาชาติแห่งสหประชาชาติ (United Nations Millennium Declaration) ได้รับการรับรองจากประเทศสมาชิก 189 ประเทศ โดยกำหนดเวลาบรรลุเป้าหมายภายในปี 2558 และตัวชี้วัดเพื่อประเมินเป้าหมายการพัฒนาประกอบด้วยเป้าหมายหลัก 8 ข้อ ดังนี้

เป้าหมายที่ 1: ขจัดความยากจนและความหิวโหย

เป้าหมายที่ 2: ให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาระดับประถม

เป้าหมายที่ 3: ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางเพศและส่งเสริมบทบาทสตรี

เป้าหมายที่ 4: ลดอัตราการตายของเด็ก

เป้าหมายที่ 5: พัฒนาสุขภาพสตรีมีครรภ์

เป้าหมายที่ 6: ต่อสู้โรคเอดส์ มาลาเรีย และโรคสำคัญอื่นๆ

เป้าหมายที่ 7: รักษาและจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

เป้าหมายที่ 8: ส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในประชาคมโลก

โดยเป้าหมายข้อที่ 3 เป็นการส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศและส่งเสริมบทบาทสตรีและกำหนดเป้าหมายย่อย ขจัดความไม่เท่าเทียมทางเพศในการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาภายในปี 2548 และในทุกระดับการศึกษาภายในปี 2558 ซึ่งมีตัวชี้วัดทั้งหมด 6 ตัวชี้วัด คือ (1) อัตราส่วนนักเรียนหญิงต่อชายในระดับประถมศึกษา (2) อัตราส่วนนักเรียนหญิงต่อชายในระดับมัธยมศึกษา และ (3) อัตราส่วนนักเรียนหญิงต่อชายในระดับอุดมศึกษา (4) อัตราส่วนการอ่านออกเขียนได้หญิงต่อชายอายุ 15-24 ปี (5) สัดส่วนผู้หญิงในการทำงานที่ได้รับค่าตอบแทนนอกภาคเกษตร (6) สัดส่วนผู้หญิงในรัฐสภา

- 1.1.2 โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme-UNDP) ได้จัดทำดัชนีการพัฒนามิติหญิงมนุษย์ ซึ่งมีดัชนีชี้วัดสถานภาพสตรีของประเทศต่าง ๆ สองชุด ได้แก่ ดัชนีการพัฒนามิติหญิงชาย (Gender-related Development Index: GDI) และตัวชี้วัดความเข้มแข็งของสตรี (Gender Empowerment Measure: GEM) ซึ่งมีรายละเอียดของดัชนีโดยสรุปดังนี้

ดัชนีการพัฒนามิติหญิงชาย (Gender-related Development Index-GDI) พัฒนาขึ้นตั้งแต่ปี 2538 เป็นดัชนีที่ใช้วัดระดับการได้รับการพัฒนาของผู้หญิงเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ชาย โดยคำนึงถึงช่องว่างการพัฒนามีระหว่างหญิงชายในประเทศต่างๆ โดยการจัดลำดับประเทศที่ผู้หญิงได้รับการพัฒนามากไปสู่น้อย ตัวชี้วัดที่ใช้ทั้งหมดมี 4 ตัว ประกอบด้วย

- (1) อายุคาดเฉลี่ยแรกเกิดของหญิงและชาย
- (2) อัตราการอ่านออกเขียนได้ของหญิงและชาย
- (3) อัตราการเข้าเรียนรวมของหญิงและชาย
- (4) สัดส่วนรายได้ของหญิงและชาย

ตัวชี้วัดความเข้มแข็งของสตรี (Gender Empowerment Measure-GEM) เป็นดัชนีชี้วัดความสามารถของหญิงและชายในการมีส่วนร่วม ตัดสินใจทางการเมือง ตัดสินใจทางเศรษฐกิจ และการควบคุมทรัพยากรทางเศรษฐกิจในประเทศต่างๆ โดยการจัดลำดับประเทศที่ให้อำนาจผู้หญิงมากไปสู่น้อย ตัวชี้วัดทั้งหมด 4 ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

- (1) สัดส่วนหญิงและชายในรัฐสภา
- (2) สัดส่วนหญิงและชายที่เป็นนักกฎหมาย ข้าราชการระดับสูง บริหารภาคเอกชน
- (3) สัดส่วนหญิงและชายที่เป็นนักวิชาชีพและเทคนิค

(4) สัดส่วนรายได้ของหญิงและชาย

1.1.3 สำนักงานสถิติแห่งสหประชาชาติ (United Nations Statistics Division-UNSD) ร่วมกับกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (United Nations Children's Fund-UNICEF) และกองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (United Nations Population Fund-UNFPA) จัดทำตัวชี้วัดความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย เพื่อใช้ประเมินสถานการณ์ความเสมอภาคหญิงชาย 6 ประเด็น ได้แก่

- (1) ด้านการศึกษา 5 องค์ประกอบ 61 ตัวชี้วัด เช่น จำนวนหญิงชายที่เข้าสูการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาร้อยละของหญิงชายที่อ่านออกเขียนได้ เป็นต้น
- (2) ด้านครอบครัว 2 องค์ประกอบ 61 ตัวชี้วัด เช่น สัดส่วนของหญิงที่ให้กำเนิดลูกระหว่างอายุ 15-19 ปี อายุต่ำสุดที่กฎหมายอนุญาตให้ทำแท้งได้ อายุต่ำสุดที่กฎหมายอนุญาตให้แต่งงานได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง เป็นต้น
- (3) ด้านสุขภาพและโภชนาการ 5 องค์ประกอบ 42 ตัวชี้วัด เช่น อัตราการติดเชื้อ HIV/AIDS ของประชากรอายุระหว่าง 15-24 ปี อายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด เป็นต้น
- (4) ด้านประชากร 2 องค์ประกอบ 25 ตัวชี้วัด เช่น อัตราส่วนประชากรหญิงชายในเขตเมือง อัตราส่วนหญิงชายเมื่อแรกเกิด
- (5) ด้านการตัดสินใจ 1 องค์ประกอบ 6 ตัวชี้วัด เช่น สัดส่วนหญิงชายในวุฒิสภา สัดส่วนหญิงชายในสภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น
- (6) ด้านการทำงาน 5 องค์ประกอบ 54 ตัวชี้วัด เช่น การมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของหญิงชายอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวนหญิงชายที่ทำงานมากกว่าสัปดาห์ละ 40 ชั่วโมง จำนวนหญิงชายอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปทำงานครึ่งเวลา เป็นต้น

1.1.4 องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization-ILO) มีหน่วยงานส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย (Bureau for Gender Equality) ที่ให้ความสนใจต่อโอกาสในการทำงานที่เหมาะสม เป็นธรรม และสร้างสรรค์ระหว่างหญิงชาย (decent and productive work) โดยกำหนดประเด็นวัดความเสมอภาค ที่สอดคล้องกับอนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ 4 ประเด็น คือ

- (1) การไม่เลือกปฏิบัติ
- (2) โอกาสในการจ้างงานที่เท่าเทียมระหว่างหญิงชาย

- (3) การคุ้มครองภาวะการเป็นมารดาของแรงงานหญิง
- (4) การส่งเสริมบทบาทที่เท่าเทียมระหว่างแรงงานหญิงชายในการดูแลบุตรและครอบครัว

1.1.5 World Economic Forum (WEF) ได้จัดทำดัชนีตัวชี้วัดช่องว่างระหว่างเพศ (The Global Gender Gap Report) ครั้งแรกเมื่อปี 2548 และในปี 2552 ได้ทำการประเมิน 134 ประเทศ ซึ่งครอบคลุมประชากรกว่าร้อยละ 90 ของประชากรโลก ภายใต้อายุ 4 ประเด็น ดังนี้

- (1) การมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจ (Economic Participation) มีตัวชี้วัด 5 ตัว ได้แก่ 1) สัดส่วนการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของหญิงต่อชาย 2) ความเสมอภาคในค่าจ้างระหว่างหญิงและชายในงานที่เหมือนกัน 3) สัดส่วนรายได้หญิงต่อชาย 4) สัดส่วนหญิงต่อชายในระดับตัดสินใจ 5) สัดส่วนหญิงชายในสาขาวิชาชีพและช่างเทคนิค
- (2) ระดับการศึกษา (Educational Attainment) มีตัวชี้วัด 4 ตัว ได้แก่ 1) สัดส่วนการรู้หนังสือของหญิงและชาย 2) อัตราการเข้าเรียนสุทธิในระดับประถมศึกษาหญิงต่อชาย 3) อัตราการเข้าเรียนสุทธิในระดับมัธยมศึกษาหญิงต่อชาย 4) อัตราการเข้าเรียนสุทธิในระดับอาชีวศึกษาหญิงต่อชาย
- (3) ความเข้มแข็งทางการเมือง (Political Empowerment) มีตัวชี้วัด 3 ตัว ได้แก่ 1) สัดส่วนหญิงชายที่เป็นผู้แทนในสภาผู้แทนราษฎร 2) สัดส่วนหญิงชายที่เป็นรัฐมนตรี 3) สัดส่วนจำนวนปีที่หญิงและชายเป็นผู้ว่าประเทศในรอบ 50 ปีที่ผ่านมา
- (4) สุขภาพและความยืนยาวของชีวิต (Health and Survival) มีตัวชี้วัด 2 ตัว ได้แก่ 1) สัดส่วนหญิงชายต่อการมีอายุยืนและมีสุขภาพที่ดี 2) สัดส่วนเพศหญิงชายในทารกแรกเกิด

1.1.6 อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women-CEDAW) เป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่จัดทำขึ้นโดยสหประชาชาติ จากการเรียกร้องขององค์กรสตรีทั่วโลก โดยมีกองทุนเพื่อการพัฒนาสตรีแห่งสหประชาชาติ (United Nations Fund for Women-UNIFEM) ซึ่งจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2519 ทำหน้าที่เป็นตัวแทนองค์กรสตรีนานาชาติ ในการผลักดันให้สตรีมีพื้นที่ของตนเองในกลไกของสหประชาชาติ อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบได้รับการรับรองจากที่ประชุมสมัชชาแห่งสหประชาชาติสมัยที่ 34 ในปี พ.ศ. 2522 ประเทศที่เข้าร่วมเป็นภาคีทั้งหมดในปัจจุบัน (พ.ศ.2551) มี 185 ประเทศ อนุสัญญานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้รัฐภาคี

ใช้เป็นแนวทางและกรอบในการพัฒนาสิทธิของสตรีในประเทศของตน
สาระสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ
ซึ่งมีทั้งสิ้น 30 มาตราเป็นเรื่องการประกันสิทธิความเสมอภาคของสตรีตั้งแต่
เกิดจนตาย สิทธิความเสมอภาค ในการถือสัญชาติของบุตร สิทธิความเสมอ
ภาคในการศึกษา การจ้างงาน การทำสัญญาตลอดจนสิทธิความเสมอภาคใน
ครอบครัวและการสมรส สิทธิการทำงานและสิทธิทางการเมือง เป็นต้น

ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาดังกล่าวในปี พ.ศ. 2528 และได้ทำ
การพัฒนากฎหมายและกฎระเบียบของรัฐตลอดมาหลังจากได้ลงนามเป็นภาคี
จนกระทั่งสามารถยกเลิกข้อสงวนได้ทั้งสิ้นจำนวน 5 ข้อ ส่วนข้อสงวนเรื่อง
ความเสมอภาคในครอบครัวและการสมรสกำลังอยู่ระหว่างกระบวนการยกเลิก
ข้อสงวน

- 1.1.7 อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี (Declaration on the Elimination of Violence against Women- DeVAW) องค์การสหประชาชาติได้ทำการ
ประกาศปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี ในเดือนธันวาคม 2536
ปฏิญญาสากลนี้ได้ให้ความหมายของความรุนแรงต่อสตรี หมายถึง การกระทำ
ใดๆ ที่เป็นความรุนแรงทางเพศ ซึ่งเป็นผลหรืออาจจะเป็นผลให้เกิดการทำร้าย
ทางร่างกาย ทางเพศ หรือทางจิตใจ เป็นผลให้เกิดความทุกข์ทรมานแก่สตรี
รวมทั้งการขู่ข่มขู่คุกคาม กีดกันเสรีภาพทั้งในที่สาธารณะและในชีวิตส่วนตัว
ความรุนแรงต่อสตรีเป็นอุปสรรคหนึ่งที่กีดขวางการบรรลุเป้าหมาย ความเสมอ
ภาค การพัฒนาและสันติภาพ ความรุนแรงต่อสตรีเป็นทั้งการละเมิด และทำลาย
หรือเพิกถอนการที่สตรีจะได้รับสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน

เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2547 รัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนได้ลงนามใน
ปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีในภูมิภาคอาเซียน (Declaration on
the Elimination of Violence against Women in the ASEAN Region) ระหว่าง
การประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน ครั้งที่ 37 (37th ASEAN Ministerial
Meeting) ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย การลงนามดังกล่าวถือเป็นก้าว
สำคัญของอาเซียนในเรื่องการคุ้มครองสิทธิสตรี ซึ่งสาระสำคัญของปฏิญญาดัง
กล่าว ได้แก่ การส่งเสริมความร่วมมือระดับภูมิภาคในการขจัดความรุนแรงใน
ทุกรูปแบบต่อสตรีในอาเซียน ความร่วมมือในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล
เกี่ยวกับความรุนแรงต่อสตรี การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของ
รัฐ และระหว่างภาครัฐกับองค์กรพัฒนาเอกชน การส่งเสริมสิทธิมนุษยชนขั้น
พื้นฐาน การสนับสนุนให้สตรีมีฐานะทางเศรษฐกิจที่มั่นคงขึ้น การให้ความช่วยเหลือ
ฟื้นฟูและการกลับสู่สังคมของผู้ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง มาตรการ
ทางกฎหมายและการลงโทษผู้กระทำความผิด

1.1.8 ปฏิญญาปักกิ่งและแผนปฏิบัติการเพื่อความก้าวหน้าของสตรี (Beijing Declaration and Platform for Action-BPFA) จากการประชุมสตรีโลกครั้งที่ 4 ซึ่งจัดที่กรุงปักกิ่ง ในปี 1995 (พ.ศ. 2538) และได้รับการรับรองจากประเทศสมาชิกทั้งหมด 189 ประเทศ แผนปฏิบัติการเพื่อความก้าวหน้าของสตรีเป็นแผนแม่บทโลกที่แนะนำให้ประเทศสมาชิกเร่งรัดการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์ไนโรบี และจัดอุปสรรคที่ขัดขวางการมีส่วนร่วมอย่างเสมอภาคในการตัดสินใจทุกด้านของชีวิตทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ซึ่งรวมถึงหลักการใช้อำนาจและความรับผิดชอบระหว่างหญิงชายภายในบ้านที่ทำงาน ในชุมชนทั้งระดับชาติและนานาชาติ

ปฏิญญาปักกิ่งฯ เห็นว่าความเสมอภาคทางเพศเป็นเรื่องสิทธิมนุษยชน และเป็นธรรมในสังคม เนื่องจากสตรีเป็นประชากรครึ่งหนึ่งของโลกและอยู่ในทุกภาคส่วนของสังคม ดังนั้นจึงได้เสนอให้ประเทศสมาชิกใช้ยุทธศาสตร์การผลักดันให้ความเสมอภาคทางเพศเป็นกระแสหลักของการพัฒนา (gender mainstreaming) หมายความว่า ต้องทำให้ความเสมอภาคทางเพศเป็นค่านิยมหลัก (core value) ในการพัฒนาประเทศ ในการจัดทำนโยบายทุกนโยบาย แผนพัฒนาทุกแผน โครงการพัฒนาทุกโครงการ กฎหมายทุกฉบับ ตลอดจนการดำเนินการและการทำงานร่วมกันระหว่างหญิงชายควรตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย

ความรุนแรงต่อสตรี เป็นประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งในแผนปฏิบัติการเพื่อความก้าวหน้าของสตรี ซึ่งระบุชัดเจนถึงภาระหน้าที่ของรัฐบาล ในการใช้มาตรการป้องกันและขจัดความรุนแรงต่อสตรี ตลอดจนรัฐบาลท้องถิ่น และองค์กรชุมชน องค์กรพัฒนาเอกชน สถาบันการศึกษา ภาคเอกชน ภาครัฐ และสื่อมวลชน ผู้หญิงจะต้องได้รับความคุ้มครองจากความรุนแรงทุกรูปแบบ โดยพ้นไปจากการกล่าวอ้างว่าเป็นประเพณีหรือธรรมเนียมปฏิบัติอีกต่อไป และระบุว่ารัฐบาลจะต้องประณามการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิงโดยละเว้นจากการอ้างประเพณี ขนบธรรมเนียมหรือศาสนาใด ๆ และมุ่งขจัดความรุนแรง ตามที่ระบุไว้ในปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี

ประเทศไทยให้การรับรองปฏิญญาและแผนปฏิบัติการปักกิ่ง (Beijing Declaration and Platform for Action) ในการประชุม 4th World Conference on Women ในปี 1995 ปฏิญญาดังกล่าวได้เน้นประเด็นที่น่าห่วงใยเกี่ยวกับสตรีทั้งหมด 12 ประเด็น ได้แก่ สตรีกับความยากจน สตรีและเศรษฐกิจ สตรีกับสิ่งแวดล้อม การศึกษาและฝึกอบรมของสตรี สตรีและสุขภาพอนามัย ความรุนแรงต่อสตรี สตรีและความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ สตรีในอำนาจและการตัดสินใจเชิงสถาบันเพื่อความก้าวหน้าของสตรี สิทธิมนุษยชนของสตรี สตรีกับสื่อมวลชนเด็กผู้หญิง

1.1.9 The Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators : Violence

Against Women and Girls เป็นชุดตัวชี้วัดเพื่อการติดตามประเมินผลที่พัฒนาขึ้นโดยทีมผู้เชี่ยวชาญ ภายใต้การสนับสนุนของ USAID East Africa Regional Mission ภายหลังการประชุมที่กรุงวอชิงตันดีซี เมื่อวันที่ 5-7 กันยายน 2550 เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับหน่วยงานและผู้บริหารนโยบายเกี่ยวกับความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิง ครอบคลุม 4 องค์ประกอบ 84 ตัวชี้วัด คือ

- (1) ลักษณะเฉพาะและมิติสำคัญของความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง ประกอบด้วย 5 ประเด็น ได้แก่ ความเปราะบางของอัตราส่วนเพศ ความรุนแรงจากบุคคลในครอบครัว ความรุนแรงจากบุคคลอื่น การตัดสินส่วนสำคัญของอวัยวะเพศหญิง การแต่งงานในเด็ก มีตัวชี้วัด 18 ตัวชี้วัด
- (2) แผนงานแก้ปัญหาความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง จำแนกรายสาขา ประกอบด้วย 4 ประเด็น ได้แก่ ด้านสาธารณสุข ด้านการศึกษา ด้านยุติธรรมและความมั่นคง ด้านสวัสดิการสังคม มีตัวชี้วัด 27 ตัวชี้วัด
- (3) ความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงในประเด็นทำทาส ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมในภาวะฉุกเฉิน การค้ามนุษย์ การถูกข่มขืน มีตัวชี้วัด 15 ตัวชี้วัด
- (4) แผนงานป้องกันปัญหาความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ เด็กและเยาวชน การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่วนบุคคล และการขับเคลื่อนชุมชน การทำงานกับผู้ชายและเด็กชาย มีตัวชี้วัด 24 ตัวชี้วัด

1.2 พัฒนาการด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงของไทย

ประเทศไทยดำเนินงานด้านความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กมาเป็นเวลาหลายทศวรรษ ตั้งแต่การให้สัตยาบันอนุสัญญาเรื่องการค้ามนุษย์ และการขายนมนุษย์ให้เป็นทาสที่ประเทศไทยเป็นภาคีหลายฉบับ เช่น อนุสัญญาว่าด้วยการปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก (พ.ศ.2464) อนุสัญญาเพื่อการปราบปรามการค้าบุคคล และการแสวงประโยชน์ จากการค้าประเวณีของผู้อื่น (พ.ศ.2476) อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (พ.ศ.2520) ฯลฯ

นโยบายและแผนปฏิบัติการ ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาธุรกิจบริการทางเพศ พ.ศ. 2539 กฎหมายที่ต่อต้านความรุนแรงทางเพศ เช่น พ.ร.บ. ป้องกันการปราบปรามการค้าประเวณี (พ.ศ.2539) พ.ร.บ. มาตราการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก (พ.ศ.2540)

คณะรัฐมนตรี มีมติเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2542 เห็นชอบให้เดือนพฤศจิกายนเป็นเดือนรณรงค์ยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี และโครงการรณรงค์ให้ผู้ชายและกลุ่มเป้าหมายมีส่วนร่วมในการขจัดความรุนแรง

คณะรัฐมนตรี มีมติเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2543 เห็นชอบนโยบายและแผนขจัดความรุนแรงต่อเด็กและสตรี และมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

ประเทศไทยให้การสนับสนุนปฏิญญาว่าด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรีในภูมิภาคอาเซียน (Declaration on the Elimination of Violence against Women in the ASEAN Region) วันที่ 30 มิถุนายน 2547 อย่างเต็มที่เนื่องจากสอดคล้องกับนโยบายและการดำเนินการของประเทศไทย

การให้บริการในรูปแบบศูนย์บริการช่วยเหลือเด็กและสตรี ในภาวะวิกฤตจากความรุนแรง (One Stop Crisis Center : OSCC) ซึ่งเป็นศูนย์ที่จัดตั้งขึ้นในโรงพยาบาลเครือข่ายทั่วประเทศ เริ่มดำเนินการในปี 2547

บังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

1.2.1 นโยบายและแผนขจัดความรุนแรงต่อเด็กและสตรี คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2543 เห็นชอบนโยบายและแผนขจัดความรุนแรงต่อเด็กและสตรี โดยกำหนดให้เป็นนโยบายและแผนแห่งชาติ และมอบหมายให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว เป็นหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ในการประสานการปฏิบัติตามนโยบายในลักษณะสหวิชาชีพ ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐ องค์กรเอกชน และนักวิชาการด้านความรุนแรงต่อเด็กและสตรี รวมทั้งกระบวนการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงของไทยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550

วัตถุประสงค์ของแผน

- 1) เพื่อให้มีนโยบายและกลไกทุกระดับ ในการป้องกันแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและสตรี เพื่อให้เด็กและสตรีได้รับการปกป้องคุ้มครองไม่ให้เกิดเป็นเหยื่อของการกระทำรุนแรง
- 2) เพื่อให้มีการพัฒนาศักยภาพ ความรู้และทักษะของบุคลากร และส่งเสริมให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ทำงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรง เข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ
- 3) เพื่อส่งเสริมให้ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชน มีความรู้ ความเข้าใจ มีเจตคติที่เหมาะสม ตระหนักในสิทธิเด็กและสตรี และมีทักษะในการแก้ไขความขัดแย้งอย่างสร้างสรรค์ หลีกเลี่ยงการเป็นผู้กระทำความรุนแรง และเป็นผู้ถูกกระทำ

- 4) เพื่อสนับสนุนให้บุคคล ครอบครัว ชุมชน และองค์กรท้องถิ่น มีส่วนร่วมช่วยดูแล เฝ้าระวัง ป้องกัน และแก้ไขปัญหามารยาทต่อเด็กและสตรี ผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาส ทุกขั้นตอน
- 5) เพื่อให้มีการสร้างเครือข่ายการประสานการดำเนินงานในลักษณะสหสาขาวิชาชีพ ทั้งในระดับนโยบายและระดับปฏิบัติของภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรท้องถิ่น และประชาชน

ยุทธศาสตร์การป้องกันและแก้ไขปัญหา

- 1) ให้มีนโยบายและแผนงานระดับชาติในเรื่อง การยุติความรุนแรงต่อเด็กและสตรี ที่สามารถใช้เป็นแนวทางการทำงานของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีการประสานงานกันอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ
- 2) รัฐต้องมีมาตรการในการให้ความรู้แก่ประชาชนและสังคมเกี่ยวกับเรื่องความรุนแรงต่อเด็กและสตรี ความรุนแรงในครอบครัว สิทธิมนุษยชน สิทธิสตรีและสิทธิเด็ก
- 3) รัฐต้องสนับสนุนงบประมาณให้กับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนในการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขความรุนแรงต่อเด็กและสตรี
- 4) รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทั้งหญิงและชาย องค์กรชุมชน มีส่วนร่วมในการแก้ไข ป้องกัน และขจัดความรุนแรงในทุกระดับของความสัมพันธ์ ทั้งระหว่างสามีภรรยา หญิงกับชาย พ่อแม่กับลูก พี่กับน้อง เพื่อนกับเพื่อน ครูอาจารย์กับนักเรียนนักศึกษา
- 5) รัฐและองค์กรวิชาชีพสื่อมวลชนต้องมีมาตรการในการป้องกันและควบคุมสื่อที่ส่งเสริมความรุนแรงในทุกรูปแบบ และผู้ผลิตสื่อต้องแสดงความรับผิดชอบในการนำเสนอสื่อทุกรูปแบบรวมทั้งไม่ให้สื่อกลายเป็นเครื่องมือวิธีการส่งเสริมความรุนแรง หรือแสดงถึงอคติที่มีต่อภาพลักษณ์โดยรวมของสตรี
- 6) พัฒนารูปแบบการติดต่อสื่อสารเป็นสองทางให้มากขึ้น และแสดงออกถึงการพัฒนาในทางที่สร้างสรรค์อย่างชัดเจน
- 7) ให้มีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ ที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว และมีการบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเผยแพร่กฎหมายดังกล่าวให้ประชาชนทราบและจัดให้มีบริการทางกฎหมายแก่ครอบครัวที่มีปัญหาตลอดจนประชาชนทั่วไปต้องร่วมมือกันใช้กฎหมายที่มีอยู่แล้วให้เป็นเครื่องมือยุติความรุนแรง
- 8) พัฒนาองค์กรภาครัฐที่ทำหน้าที่ในการให้ความช่วยเหลือผู้ถูกระทำรุนแรง

รวมทั้งสนับสนุนองค์กรเอกชนที่ทำหน้าที่ดังกล่าว

- 9) พัฒนาบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมให้เข้าใจถึงธรรมชาติของปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและสตรีรวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นและพัฒนาแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมในการดำเนินคดีทางอาญา โดยคำนึงถึงสภาพจิตใจ และความต้องการของผู้เสียหาย
- 10) รัฐต้องให้ความสำคัญต่อการศึกษาวิจัยสภาพปัญหา ปัจจัยกำหนดความรุนแรงต่อเด็กและสตรี ผลกระทบต่อผู้เสียหาย การประเมินการใช้นโยบายเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อเด็กและสตรี

1.2.2 แผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) มีสาระสำคัญ ดังนี้

- (1) เป้าประสงค์ ให้สังคมไทยเป็นสังคมที่มีความเสมอภาคระหว่างหญิงและชาย คนในสังคมมีการดำเนินชีวิตบนพื้นฐานของการเคารพศักดิ์ศรีและคุณค่าความเป็นมนุษย์ มีเจตคติที่เอื้อต่อการส่งเสริมบทบาทของหญิงชายในการร่วมพัฒนาประเทศ ทั้งหญิงและชายได้รับความเป็นธรรม อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข สตรีได้รับโอกาสในการพัฒนาศักยภาพและเพิ่มพลังในตน และมีส่วนร่วมทางสังคมวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง การบริหาร และการปกครองอย่างเต็มที่ และเต็มศักยภาพ
- (2) วัตถุประสงค์
 - เพื่อพัฒนาหญิงชายให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับศักดิ์ศรีและคุณค่าของความเป็นมนุษย์ และความเสมอภาคระหว่างหญิงและชาย
 - เพื่อส่งเสริมและเปิดโอกาสให้สตรีได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ
 - เพื่อให้สตรีได้รับการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของสตรี
- (3) เป้าหมาย เมื่อสิ้นแผนพัฒนาสตรีฯ ฉบับที่ 10 ในปี 2554 ดังนี้
 - เด็ก เยาวชน รวมทั้งหญิงและชายทุกระดับวัย เคารพศักดิ์ศรีและคุณค่าความเป็นมนุษย์ และความเสมอภาคระหว่างหญิงและชาย
 - สัดส่วนของสตรีในภาคการเมืองและการบริหารเพิ่มขึ้น
 - สตรีกลุ่มต่าง ๆ เข้าถึงบริการสุขภาพอนามัยมากขึ้น โดยเฉพาะบริการด้านอนามัยการเจริญพันธุ์
 - อัตราการใช้ความรุนแรงต่อสตรีลดลง และสตรีที่ประสบปัญหาสามารถเข้าถึงบริการได้อย่างทั่วถึง
 - สตรีมีส่วนร่วมและรับผลประโยชน์จากเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น

- (4) ประเด็นยุทธศาสตร์หลัก คือ การเสริมสร้างและปรับเปลี่ยนเจตคติในสังคมไทยโดยมียุทธศาสตร์ย่อย 5 ประเด็น ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างเจตคติด้านความเสมอภาคระหว่างหญิงและชาย เพื่อให้เด็ก เยาวชน รวมทั้งหญิงและชายมีเจตคติบนพื้นฐานแนวทางของความเสมอภาคระหว่างหญิงและชาย อันจะนำไปสู่ครอบครัวอบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง และประเทศชาติพัฒนา โดยการสร้างพัฒนา เด็ก เยาวชนให้มีเจตคติค่านิยมเรื่องความเสมอภาค ให้ครอบครัวมีความเข้มแข็ง มีสัมพันธภาพที่ดีและบทบาทที่เหมาะสม ประสานความร่วมมือระหว่าง ครอบครัว สถานศึกษา สถาบันศาสนา และสื่อในการปลูกฝังค่านิยมและเจตคติที่ถูกต้องเหมาะสมและให้ผู้ทำงานด้านสื่อ มีความรู้ ความเข้าใจเรื่องความเสมอภาค เพื่อร่วมกันกำหนดกรอบ/หลักเกณฑ์ และความเหมาะสม การนำเสนอ ติดตาม เฝ้าระวัง สร้างกระแสและกระตุ้นให้ทุกส่วนระวังสื่อที่เป็นภัยและไม่เหมาะสม

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การเพิ่มโอกาสการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองและการบริหาร เพื่อให้สตรีมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียมกันในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองและการบริหาร รวมทั้งการกำหนดทิศทางการพัฒนาของประเทศ โดยการเสริมสร้างศักยภาพสตรีให้มีความพร้อม ความรู้ ความเข้าใจ ปลูกจิตสำนึก อุดมการณ์ ค่านิยม จริยธรรม วัฒนธรรม ประชาธิปไตยและธรรมาภิบาล รณรงค์ให้ผู้มีสิทธิให้โอกาสและสนับสนุนสตรีเสริมสร้างสมรรถนะและความเข้าใจแก่หน่วยงานที่มีความชำนาญด้านการพัฒนาภาวะผู้นำเตรียมความพร้อม ให้คำแนะนำและถ่ายทอดประสบการณ์ และพัฒนากลไกการมีส่วนร่วมของสตรีทั้งการปรับปรุง/แก้ไขกฎหมาย/พระราชบัญญัติ การใช้มาตรการพิเศษชั่วคราว การรณรงค์ทางการเมือง

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การส่งเสริมสุขภาพและสิทธิอนามัยการเจริญพันธุ์สตรี เพื่อให้สตรีมีสุขภาพกาย สุขภาพจิตสมบูรณ์ พร้อมทั้งจะเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา โดยการส่งเสริมและพัฒนาสุขภาพอนามัยสตรีในระบบปกติ จัดให้มีอนามัยการเจริญพันธุ์ที่เหมาะสมป้องกัน แก้ไขปัญหาโรคเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุและสตรีกลุ่มที่นำห่วงใยเป็นพิเศษ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การเสริมสร้างความมั่นคงในชีวิตและร่างกาย เพื่อให้สตรีดำรงชีวิตโดยปราศจากความหวาดกลัวต่อความรุนแรง และได้รับการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิในชีวิตและร่างกาย โดยการเสริมสร้างสมรรถนะและความเข้าใจแก่เจ้าหน้าที่ ประชาชน และหน่วยงานให้มีความรู้ ความเข้าใจ

ใจ ความตระหนัก ลดอคติทางเพศ เพิ่มเจ้าหน้าที่หญิงในกระบวนการยุติธรรม ทบทวนขอบเขต ขั้นตอนการปฏิบัติงาน สร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ การคุ้มครองสิทธิผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการคุกคามทางเพศในทุกรูปแบบ ขยายพื้นที่และพัฒนารูปแบบการให้ความช่วยเหลือ และพัฒนากลไกวิจัยความ รุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจของสตรี เพื่อให้สตรีทุกคนได้รับโอกาสและการปฏิบัติอย่างเสมอภาคในการมีส่วนร่วมและรับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ได้รับสิทธิและการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมและมีหลักประกันทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างทั่วถึง โดยการเสริมสร้างศักยภาพสตรีให้มีภาวะผู้นำ ได้รับการศึกษาทั้งในและนอกระบบ พัฒนาฝีมือและทักษะใหม่ ๆ เข้าถึงข้อมูลข่าวสาร พัฒนากลไกและโอกาสการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจให้เข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารและการตัดสินใจ มีบริการสินเชื่อเพื่อการลงทุน มีชั่วโมงการทำงานที่ยืดหยุ่น และทบทวน ปรับปรุง แก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบ

1.2.3 ยุทธศาสตร์ด้านการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิสตรี และครอบครัว ในแผนปฏิบัติราชการ 4 ปี ของสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สตรีและครอบครัวได้รับการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิในฐานะที่มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ โดยการผลักดันให้มีการจัดทำ ปรับปรุง แก้ไข ทบทวน นโยบาย มาตรการ กฎหมาย และสร้างกลไกที่จะเอื้ออำนวยส่งผลให้เกิดการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิ

1.2.4 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 การประกาศใช้ พ.ร.บ.นี้ สืบเนื่องจากการแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นเรื่องละเอียดอ่อนเกี่ยวข้องกับบุคคลใกล้ชิด แตกต่างจากการถูกกระทำจากบุคคลอื่นทั่วไป การใช้มาตรการทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญามุ่งบังคับใช้จึงไม่เหมาะสม เนื่องจากกฎหมายอาญามีเจตนารมณ์ที่จะลงโทษผู้กระทำผิดมากกว่าที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดหรือปกป้องคุ้มครองผู้ที่ถูกกระทำ ความรุนแรง พ.ร.บ.นี้ให้โอกาสผู้กระทำผิดมีโอกาสกลับตัว ยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ รวมทั้งรักษาความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวไว้ ประกอบกับเด็กเยาวชน และบุคคลในครอบครัวมีสิทธิได้รับการคุ้มครองโดยรัฐจากการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรม

1.2.5 ระบบข้อมูลด้านความรุนแรงของประเทศไทย ประเทศไทยมีหลายหน่วยงานที่ดำเนินงานด้านความรุนแรงและได้จัดเก็บข้อมูลตามภารกิจของหน่วยงานเอง จากการรวบรวมข้อมูลด้านความรุนแรงต่อเด็กและสตรีของหน่วยงานต่างๆ ซึ่งจะแยกกระบวนการดำเนินงานความรุนแรงต่อเด็กและสตรี ออกเป็นระบบ

ต่างๆ ดังนี้

- (1) ระบบการป้องกัน และเฝ้าระวัง โดยจะมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับระบบนี้ได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น สำนักงานสถิติแห่งชาติและมูลนิธิต่างๆ เป็นต้น
- (2) ระบบความยุติธรรม หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับระบบนี้ได้แก่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงยุติธรรม กรุงเทพมหานคร กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เป็นต้น
- (3) ระบบความช่วยเหลือ ดูแล และการฟื้นฟู หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับระบบนี้ได้แก่ กระทรวงสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ และมูลนิธิต่างๆ เป็นต้น
- (4) ระบบการติดตามประเมินผล เพื่อนำผลการดำเนินการต่างๆ และนำไปกำหนดมาตรการ กลไกด้านความรุนแรงต่อเด็กและสตรีของประเทศไทยต่อไป โดยมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับระบบนี้ ได้แก่ สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กรุงเทพมหานคร และหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

1.3 กรอบตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย

การจัดทำกรอบตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทยในครั้งนี้ ยึดกรอบตัวชี้วัดจากประเด็นที่มีการตกลงร่วมกันใน “Violence Against Women and Girls : The Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators” เป็นหลัก โดยประยุกต์เฉพาะตัวชี้วัดที่เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย และพิจารณาแนวคิดกรอบตัวชี้วัดสากลด้านความเสมอภาคหญิงชายประกอบด้วย เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับหน่วยงานและผู้บริหารนโยบายเกี่ยวกับความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิง

กรอบตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทยในครั้งนี้ครอบคลุม 4 ประเด็นตัวชี้วัด ดังนี้

- (1) ลักษณะเฉพาะและมิติสำคัญของความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง ได้แก่ ความเปราะบางของอัตราส่วนเพศ ความรุนแรงจากบุคคลในครอบครัวและบุคคลอื่น การแต่งงานในเด็ก มารดาวัยรุ่น มี 9 ตัวชี้วัด
- (2) แผนงานป้องกัน/แก้ปัญหาความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง จำแนกรายสาขาประกอบด้วย 4 สาขา ได้แก่ สาธารณสุข การศึกษา ยุติธรรมและความมั่นคง

สวัสดิการสังคม มี 20 ตัวชี้วัด

- (3) ความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงในประเด็นทำหาย ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ผลกระทบต่อเด็กและผู้หญิงในภาวะฉุกเฉิน การค้ามนุษย์ การทำร้ายตัวเอง /การถูกทำร้าย การถูกฆ่าตายและการฆ่าตัวตาย มี 9 ตัวชี้วัด
- (4) แผนงานป้องกันปัญหาความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ เด็กและเยาวชน การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่วนบุคคลและการขับเคลื่อนชุมชน กิจกรรมสำหรับผู้ชายและเด็กชาย มี 3 ตัวชี้วัด

ตารางที่ 1 กรอบตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
1 — Magnitude and Characteristics of Different Forms of VAW/G	1. ลักษณะเฉพาะและมีมิติสำคัญของ VAW/G	1.1.1 อัตราส่วนการเกิดมีชีพ (livebirths) สำนักรายนโยบายและยุทธศาสตร์ สธ. รายปี
1.1 — Skewed sex ratios	1.1 ความเบี่ยงเบนของอัตราส่วนเพศ	1.1.2 สำนักรายนโยบายและยุทธศาสตร์ สธ. รายปี
1.1.1 Sex ratio at birth	1.1.1 อัตราส่วนเพศแรกเกิด	
1.1.2 Excess female infant and child mortality (sex ratios up to age 1 and under 5)	1.1.2 อัตราส่วนเพศ 0-1 ปี และ 0-4 ปี	
1.2 — Intimate partner violence	1.2 ความรุนแรงจากบุคคลในครอบครัวและบุคคลอื่น	
1.2.1 Proportion of women aged 15-49 who ever experienced physical violence from an intimate partner	1.2.1 อัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ	1.2.1 สสำรวจอนามัยเจริญพันธุ์และครอบครัว สสช.(2518 2528 2539 2549 2552) และ CVS
1.2.2 Proportion of women aged 15-49 who experienced physical violence from an intimate partner in the past 12 months	1.2.2 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา	1.2.2 - 1.2.4 โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน 2550 เฉพาะในเขต กทม.และนครศรีธรรมราช (Crime and Victimization Survey (CVS)) สสช.จัดเก็บ
1.2.3 Proportion of women aged 15-49 who experienced physical violence from an intimate partner in the past 12 months who were injured as a result of the violence	1.2.3 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลในครอบครัว ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา	สำรวจผลข้อมูลเบื้องต้น สำนักงานกิจการยุติธรรมเผยแพร่ข้อมูล
	1.2.4 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลอื่นใน รอบ 1 ปีที่ผ่านมา	

1 ตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 หมายถึง คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามีภรรยาโดยไม่ได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใดๆ ที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน

2 Note on Violence Against Women Indicators : NSO. Meeting of the Friends of Chair of the United Nations Statistical Commission on Statistical Indicators on VAW 9-11 Dec.2009. Aguascalientes, Mexico.

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
1.2.4 Proportion of women aged 15-49 who ever experienced sexual violence from an intimate partner 1.2.5 Proportion of women aged 15-49 who experienced sexual violence from an intimate partner in the past 12 months	1.2.5 จำนวนผู้ถูกระทำความรุนแรงโดยบุคคลในครอบครัวและบุคคลอื่น	1.2.5 สำนักบริหารการสาธารณสุข สป.สธ. รวบรวมจากรายงานของ ศูนย์ฯ
1.3 — Violence from someone other than an intimate partner 1.3.1 Proportion of women aged 15-49 who ever experienced physical violence from someone other than an intimate partner 1.3.2 Proportion of women aged 15-49 who experienced physical violence from someone other than an intimate partner in the past 12 months 1.3.3 Proportion of women aged 15-49 who ever experienced sexual violence from someone other than an intimate partner	นำไปรวมในหัวข้อ 1.2	

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิง และเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
1.3.4 Proportion of women aged 15-49 who experienced sexual violence from someone other than an intimate partner in the past 12 months 1.3.5 Proportion of women aged 15-49 who report sexual violence below age 15		
1.4 — Female genital cutting/mutilation (FGC/M) 1.4.1 Proportion of women aged 15-19 who have undergone female genital cutting/mutilation 1.4.2 Among out women aged 15-19, the nature of procedure performed 1.4.3 Among out women aged 15-19, proportion who had it performed by a medical practitioner 1.4.4 Proportion of mothers aged 15-49 who have at least one daughter who is cut	หมายเหตุ ไม่ตัดตัวชี้วัดในหัวข้อนี้เนื่องจากไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมไทย	

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิง และเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
1.4.5 Among mothers aged 15-49 with at least one out daughter, proportion of the most recently out daughters who had it performed by a medical practitioner		
1.5 — Child marriage 1.5.1 Proportion of women aged 18-24 who were married before age 18	1.3 การแต่งงานในเด็ก 1.3.1 อัตราสตรีสมรสครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี 1.3.2 อัตราการตายระหว่าง 15-19 ปี	1.3.1 สสำรวจอนามัยเจริญพันธุ์และครอบครัว สสช. ทุก 3 ปี (2549, 2552) 1.3.2 สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
2 — Programs Addressing VAW/G by Sector	2. แผนงานแก้ปัญหา VAW/G จำแนกรายสาขา	
2.1 — Health 2.1.1 Proportion of health units that have documented & adopted a protocol for the clinical management of VAW/G survivors 2.1.2 Proportion of health units that have done a readiness assessment for the delivery of VAW/G services	2.1 สาธารณสุข 2.1.1 จำนวนหน่วยงานด้านสาธารณสุขที่ทำหน้าที่เยี่ยมเยียน ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง 2.1.2 จำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำ ความรุนแรง	2.1.1 — 2.1.3 สำนักบริหารการสาธารณสุข สป.สธ. รวบรวมจากรายงานของศูนย์พึ่งได้

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิง และเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
2.1.3 Proportion of health units that have clinical commodities for the clinical management of VAW/G	2.1.3 จำนวนผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ	
2.1.4 Proportion of health units with at least one service provider trained to care for and refer VAW/G survivors		
2.1.5 Number of service providers trained to identify, refer, and care for VAW/G survivors		
2.1.6 Number of health providers trained in FGC/M management and counseling		
2.1.7 Proportion of women who were asked about physical and sexual violence during a visit to a health unit		
2.1.8 Proportion of women who reported physical and/or sexual violence		
2.1.9 Proportion of VAW/G survivors who received appropriate care		

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
2.1.10 Proportion of rape survivors who received comprehensive care		
2.2 — Education 2.2.1 Percent of schools that have procedures to take action on reported cases of sexual abuse 2.2.2 Number of teacher training programs that include sexual and physical VAW/G in their curriculums 2.2.3 Percent of schools that train their staff on sexual and physical VAW/G issues 2.2.4 Proportion of nursing and medical schools that include VAW/G as part of their core curriculum	2.2 การศึกษา 2.2.1 จำนวนสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรเพศศึกษา 2.2.2 สัดส่วนของสถาบันการศึกษาครูอาสาสมัครที่บรรจุสาระเกี่ยวกับเพศศึกษาในหลักสูตร 2.2.3 จำนวนครูที่ได้รับการอบรมเรื่องเพศศึกษา 2.2.4 สัดส่วนของสถาบันการศึกษาพยาบาลและแพทย์ที่บรรจุเรื่องความรุนแรงต่อเด็กและสตรีอยู่ในหลักสูตร	2.2.1 องค์การแพธ (PATH) 2.2.2 องค์การแพธ (PATH) 2.2.3 องค์การแพธ (PATH) 2.2.4 ไม่มีข้อมูล
2.3 — Justice and Security 2.3.1 Proportion of law enforcement units following a nationally	2.3 ความยุติธรรมและความมั่นคง 2.3.1 จำนวนองค์กรความยุติธรรมตามความรุนแรง	2.3.1 กองส่งเสริมการรณรงค์ข้อพิพาท กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กรมคุ้มครองประพฤติ มูลนิธิต่างๆ

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
established protocol for VAW/G complaints	2.3.2 สัดส่วนของที่ปรึกษากฎหมายและบุคลากรผู้ให้บริการอบรมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550	2.3.2 ยังไม่มีข้อมูล (กองพิทักษ์สิทธิและเสรีภาพ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ/ศูนย์ประสานงาน ตาม พ.ร.บ.๗)
2.3.2 Number of law enforcement professionals trained to respond to incidents of VAW/G according to an established protocol	2.3.3 จำนวนคดีอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	2.3.3 ศูนย์เทคโนโลยีและสารสนเทศกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
2.3.3 Number of VAW/G complaints reported to the police	2.3.4 จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของตำรวจ	2.3.4 ศูนย์ประสานงานศูนย์และการใช้แรงงานเด็ก สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
2.3.4 Proportion of VAW/G cases that were investigated by the police	2.3.5 จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของอัยการ	2.3.5 สำนักงานนโยบาย ยุทธศาสตร์และงบประมาณ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายนโยบายและแผน
2.3.5 Proportion of VAW/G cases that were prosecuted by law	2.3.6 จำนวนกรณีความรุนแรงที่ขอรับค่าปรึกษาจากองค์กรด้านกฎหมาย	2.3.6 องค์กร/มูลนิธิให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย
2.3.6 Proportion of prosecuted VAW/G cases that resulted in a conviction	2.3.7 จำนวนคดีความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กที่ยุติที่ศาลชั้นต้น	2.3.6 ฝ่ายระบบข้อมูลและสถิติ สำนักงานศาลยุติธรรม
2.3.7 Number of legal aid service organizations for VAW/G survivors	2.3.8 จำนวนเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน	2.3.8 กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2.3.8 Proportion of women who know of a local organization that provides legal aid to VAW/G survivors		

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
2.4 — Social Welfare 2.4.1 Availability of social services within an accessible distance 2.4.2 Proportion of women who demonstrate knowledge of available social welfare-based VAW/G services 2.4.3 Number of women and children using VAW/G social welfare services 2.4.4 Number of VAW/G hotlines available within a specified geographic area 2.4.5 Number of calls per VAW/G hotline within a specified geographic area	2.4 สถิติการสังคม 2.4.1 จำนวนสถานที่ให้บริการทางสังคมที่เข้าถึงได้ง่าย 2.4.2 จำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพ.ร.บ..คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ 2.4.3 จำนวนผู้หญิงและเด็กถูกกระทำรุนแรงได้รับบริการสังคม 2.4.4 อัตราเด็กอายุ 0-17 ปี ที่เป็นเด็กกำพร้าและด้อยโอกาส 2.4.5 อัตราเด็กอายุ 0-59 เดือนที่ไม่ได้รับการดูแลที่ดี	2.4.1 สำนักคุ้มครองสวัสดิภาพหญิงและเด็ก สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ สำนักงานส่งเสริมสถาบันครอบครัว สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานปลัดกระทรวงพม. มูลนิธิต่างๆ 2.4.2 สำนักส่งเสริมสถาบันครอบครัว สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว พม. 2.4.3 สำนักคุ้มครองสวัสดิภาพหญิงและเด็ก สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ สำนักงานส่งเสริมสถาบันครอบครัว สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว พม. มูลนิธิและองค์กรด้านเด็กและสตรี

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
		2.4.4 — 2.4.5 โครงการสำรวจสถานการณ์เด็ก มีสำนักงานสถิติแห่งชาติร่วมกับกระทรวงพัฒนาสังคมฯ สาธารณสุข และศึกษาธิการให้ความร่วมมือแก่องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทยรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนธันวาคม 2548-กุมภาพันธ์ 2549
3 — Under-Documented Forms of VAW/G and Emerging Areas		
3.1 — Humanitarian Emergencies	3.1 ผลกระทบต่อเด็กและผู้หญิงในภาวะวิกฤติ	
3.1.1 Protocols that are aligned with international standards have been established for the clinical management of sexual violence survivors within the emergency area at all levels of the health system	3.1.1 จำนวนเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้	3.1.1 สำนักงานปลัดกระทรวง พม.
	3.1.2 จำนวนผู้หญิงเหยี่ยวจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้	3.1.2 สำนักงานปลัดกระทรวง พม.
	3.1.3 อัตราการตายจากการถูกทำร้ายในจังหวัดชายแดนภาคใต้	3.1.3 สำนักบรรเทาทุกข์กระทรวงสาธารณสุข

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
3.1.2 A coordinated rapid situational analysis, which includes a security assessment, has been conducted and documented in the emergency area		
3.1.3 The proportion of sexual violence cases in the emergency area for which legal action has been taken		
3.1.4 Proportion of reported sexual exploitation and abuse incidents in the emergency area that resulted in prosecution and/or termination of humanitarian staff		
3.1.5 Coordination mechanisms established and partners orientated in the emergency area		
3.1.6 Number of women/girls reporting incidents of sexual violence per 10,000 population in the emergency area		

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
3.1.7 Percent of rape survivors in the emergency area who report to health facilities/workers within 72 hours and receive appropriate medical care		
3.1.8 Proportion of sexual violence survivors in the emergency area who report 72 hours or more after the incident and receive a basic set of psycho social and medical services		
3.1.9 Number of activities in the emergency area initiated by the community targeted at the prevention of and response to sexual violence of women and girls		
3.1.10 Proportion of women and girls in the emergency area who demonstrate knowledge of available services, why and when they would be accessed		

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
3.2 — Trafficking in Persons 3.2.1 Number of specialized services provided to trafficked women and children in a targeted area of destination countries 3.2.2 Number of women and girls assisted by organizations providing specialized services to trafficked individuals, in a destination region or country 3.2.3 Proportion of people in origin and destination communities who have been exposed to public awareness messages about TIP	3.2 การค้ามนุษย์ 3.2.1 จำนวนผู้หญิงไทยที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ 3.2.2 จำนวนผู้หญิงไทยที่ได้รับการช่วยเหลือจากองค์กรคุ้มครองเหยื่อจากการค้ามนุษย์สังกัดประเทศไทย 3.2.3 จำนวนคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานบริการสังคม	3.2.1 สำนักงานตำรวจแห่งชาติ 3.2.2 สำนักงานกักกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ พม. 3.2.3 สำนักงานกักกันและแก้ไขปัญหาการค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ พม.
3.3 — Femicide 3.3.1 Female Homicide 3.3.2 Proportion of female deaths that occurred due to gender-based causes	3.3.1 จำนวนประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา 3.3.2 จำนวนและอัตราประชากรถูกฆาตตาย 3.3.3 อัตราการฆ่าตัวตาย	3.3.1 สํารวจอนามัยและสวัสดิการสำนักงาน สถิติแห่งชาติ สํานักโรควิทยา กรมควบคุมโรค 3.3.2 สํานักนโยบายและยุทธศาสตร์กระทรวงสาธารณสุข 3.3.3 กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
4 — Programs Addressing the Prevention of VAW/G	4. แผนงานการป้องกันปัญหา VAW/G	
4.1 — Youth	4.1 เด็กและเยาวชน	
4.1.1 Proportion of youth-serving organizations that train staff and front line people on issues of sexual and physical VAW/G	4.1.1 สัดส่วนแผนงานด้านเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาความรุนแรงในครอบครัว	4.1.1 สำนัส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาสและผู้สูงอายุ สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว และกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ มีแผนงานด้านเด็ก เยาวชน แต่ยังไม่มีการประสาน/วิเคราะห์แผนงานที่เกี่ยวข้อง
4.1.2 Proportion of youth-serving organizations that include trainings for beneficiaries on sexual and physical VAW/G		
4.1.3 Proportion of individuals who report they heard or saw a mass media message on issues related to sexual violence and youth		
4.1.4 Proportion of girls who say they would be willing to report any experience of unwanted sexual activity		
4.1.5 Proportion of girls that feel able to say no to sexual activity		

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
4.1.6 Proportion of girls reporting that male teachers do not have the right to demand sex from school children 4.1.7 Proportion of girls who believe that girls are not to blame for sexual harassment by a male teacher or student		
4.2 — Community Mobilization and Individual Behavior Change 4.2.1 Proportion of individuals who know any of the legal rights of women 4.2.2 Proportion of individuals who know any of the legal sanctions for VAW/G 4.2.3 Proportion of people who have been exposed to VAW/G prevention messages 4.2.4 Proportion of people who say that wife beating is an acceptable way for husbands to discipline their wives	4.2 การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่วนบุคคลและการขับเคลื่อนชุมชน 4.2.1 สัดส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแผนงาน/โครงการป้องกันหรือเฝ้าระวังการคุกคามรุนแรง	4.2.1 กองส่งเสริมและพัฒนาเครือข่ายสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว รวบรวมโครงการพัฒนาสตรีจาก อปท. อยู่ระหว่างการพัฒนา

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กผู้หญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
4.2.5 Proportion of people who would assist a woman being beaten by her husband or partner 4.2.6 Proportion of people who say that men cannot be held responsible for controlling their sexual behavior 4.2.7 Proportion of people who agree that a woman has a right to refuse sex 4.2.8 Proportion of people who agree that rape can take place between a man and woman who are married 4.2.9 Proportion of target audience who has been exposed to communication messages recommending the discontinuation of FGC/M 4.2.10 Proportion of people who believe that FGC/M should be stopped		

A Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators	ประเด็น/ตัวชี้วัดความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงของไทย	ลักษณะข้อมูล/แหล่งที่มา
4.2.11 Proportion of women who do not intend to have any of their daughters undergo FGC/M 4.2.12 Proportion of people who believe child marriage should be stopped 4.2.13 Proportion of women who do not intend to marry their daughters before the age of 18		
4.3 — Working with Men and Boys 4.3.1 Number of programs implemented for men and boys that include examining gender and culture norms related to VAW/G 4.3.2 Proportion of men and boys who agree that women should have the same rights as men 4.3.3 Proportion of men and boys with gender-related norms that put women and girls at risk for physical and sexual violence	4.3 กิจกรรมสำหรับผู้ชายและเด็กผู้ชาย 4.3.1 สัดส่วนแผนงานโครงการสำหรับกลุ่มผู้ชายและเด็กชายเกี่ยวกับค่านิยมด้านความรุนแรง	4.3.1 สำนักงานส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ขอความร่วมมือหน่วยงานที่มี CGEO จัดส่งแผนงานด้าน gender สำหรับปีงบประมาณ 2554 มาบูรณาการ ยังไม่มีการวิเคราะห์โครงการที่เกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดนี้

ตัวชี้วัดความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กหญิง

ประเด็นที่ 1 ลักษณะเฉพาะและมิติสำคัญของ VAW/G

1.1 ความเปราะบางของอัตราส่วนเพศ

ตัวชี้วัดที่ 1.1.1 อัตราส่วนเพศแรกเกิด

สังคมบางแห่งยังมีทัศนคติและการปฏิบัติทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับเพศของบุตร ซึ่งอาจนำไปสู่การเลือกเพศให้บุตร การเกิด และการป้องกันการเกิด และทำให้มีการเกิดของเพศหนึ่งมากกว่าอีกเพศหนึ่ง ก่อให้เกิดความซับซ้อนด้านภาวะการเจริญพันธุ์

นิยาม

จำนวนทารกแรกเกิดเพศหญิงต่อจำนวนทารกแรกเกิดเพศชาย จำนวนการเกิดมีชีพคือจำนวนทารกที่คลอดออกมาโดยวิธีใดก็ตาม และไม่คำนึงถึงระยะเวลาของการตั้งครรภ์ โดยที่ทารกที่คลอดออกมา ต้องมีการหายใจหรือแสดงอาการที่บ่งบอกว่ามีชีวิต เช่น การเต้นของหัวใจ การเต้นของเส้นโลหิต การเต้นของสายสะดือหรือมีการเคลื่อนไหวของร่างกาย

วิธีการคำนวณ

จำนวนการเกิดมีชีพเพศหญิงหารด้วยจำนวนการเกิดมีชีพเพศชาย

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

การเผยแพร่ข้อมูลจำนวนและอัตราการเกิดมีชีพ 2 แหล่ง ซึ่งมีจำนวนเด็กแรกเกิดแตกต่างกันเล็กน้อย เนื่องจากวิธีการนับจำนวนแตกต่างกันดังนี้

- (1) กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย รวบรวมข้อมูลจากใบรับรองการเกิดที่ไปขอเพิ่มชื่อในทะเบียนราษฎร (โดยนับจำนวนตามปีที่มาแจ้งเพิ่มชื่อโดยไม่นับตามปีที่เด็กเกิดซึ่งระบุไว้ในใบเกิด) และเผยแพร่บนเว็บไซต์ <http://203.113.86.149:80/xstat/tran/bstat.htm> รายงานสถิติจำนวนการเกิดประจำปี ติดต่อโทรศัพท์ 02-791-7532
- (2) กลุ่มภารกิจด้านข้อมูลข่าวสารและสารสนเทศสุขภาพ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ประมวลข้อมูลการเกิดมีชีพจากสูติบัตรของสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย (โดยนับจำนวนเด็กเกิดตามปีที่ระบุในใบเกิด) นำเสนอข้อมูลจำนวนการเกิดมีชีพรายภาคมีการจำแนกเพศ ส่วนการเกิดมีชีพรายจังหวัดไม่จำแนกเพศ เผยแพร่ในสถิติสาธารณสุข บนเว็บไซต์ <http://bps.ops.moph.go.th/Healthinformation/สถิติ52/index.htm> ติดต่อโทรศัพท์ 02-590-1491

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

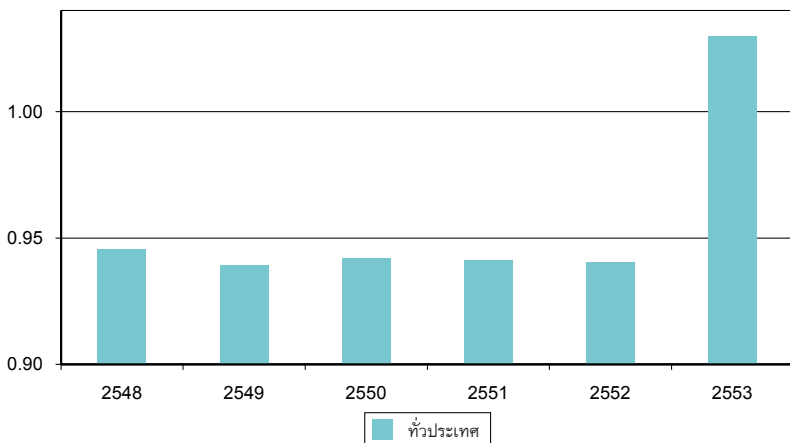
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลตัวชี้วัดอัตราส่วนเพศแรกเกิด ระดับประเทศ ภาค และ จังหวัด ปี 2548-2552 จากรายงานสถิติสาธารณสุข กลุ่มภารกิจด้านข้อมูลข่าวสาร และสารสนเทศสุขภาพ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

การเกิดของทารกหญิงและชาย

จำนวนการเกิดของทารกเพศหญิงน้อยกว่าเพศชายอย่างสม่ำเสมอ อัตราส่วนเพศแรกเกิดหญิงต่อชายเฉลี่ยทั้งประเทศระหว่างปี 2548-2552 ประมาณ 0.94

อัตราส่วนเพศแรกเกิดหญิงต่อชาย

อัตราส่วนเพศแรกเกิด ทัวประเทศ ภาคและจังหวัด

หน่วย : พันคน

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2548				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2549			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
ทั่วประเทศ	416,193	393,581	809,774	0.95	414,049	388,875	802,924	0.94
กรุงเทพมหานคร	57,775	54,093	111,868	0.94	56,923	53,001	109,924	0.93
สมุทรปราการ	7,830	7,404	15,234	0.95	9,649	8,918	18,567	0.92
นนทบุรี	5,896	5,543	11,439	0.94	6,019	5,763	11,782	0.96
ปทุมธานี	6,365	5,595	11,960	0.88	7,831	7,265	15,096	0.93
พระนครศรีอยุธยา	5,056	4,835	9,891	0.96	5,002	4,849	9,851	0.97
อ่างทอง	1,520	1,460	2,980	0.96	1,475	1,403	2,878	0.95
ลพบุรี	4,208	3,962	8,170	0.94	3,956	3,827	7,783	0.97
สิงห์บุรี	1,218	1,275	2,493	1.05	1,163	1,074	2,237	0.92
ชัยนาท	1,408	1,380	2,788	0.98	1,460	1,388	2,848	0.95
สระบุรี	4,596	4,268	8,864	0.93	4,571	4,260	8,831	0.93
ชลบุรี	13,685	12,994	26,679	0.95	14,310	13,443	27,753	0.94
ระยอง	4,902	4,762	9,664	0.97	4,952	4,731	9,683	0.96
ฉะเชิงเทรา	3,293	3,100	6,393	0.94	3,301	3,139	6,440	0.95
ตราด	1,432	1,306	2,738	0.91	1,351	1,254	2,605	0.93
ฉะเชิงเทรา	3,978	3,994	7,972	1.00	4,175	4,094	8,269	0.98
ปราจีนบุรี	2,988	3,004	5,992	1.01	3,083	2,846	5,929	0.92

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2548				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2549			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
นครนายก	1,672	1,603	3,275	0.96	1,541	1,431	2,972	0.93
สระแก้ว	3,216	3,024	6,240	0.94	3,075	2,921	5,996	0.95
ราชบุรี	5,275	4,989	10,264	0.95	5,898	5,499	11,397	0.93
กาญจนบุรี	5,494	5,118	10,612	0.93	5,370	4,916	10,286	0.92
สุพรรณบุรี	4,720	4,482	9,202	0.95	4,684	4,490	9,174	0.96
นครปฐม	5,790	5,347	11,137	0.92	4,881	4,724	9,605	0.97
สมุทรสาคร	5,491	5,106	10,597	0.93	6,220	5,756	11,976	0.93
สมุทรสงคราม	978	924	1,902	0.94	903	762	1,665	0.84
เพชรบุรี	2,757	2,644	5,401	0.96	2,862	2,602	5,464	0.91
ประจวบคีรีขันธ์	3,268	3,061	6,329	0.94	3,338	2,983	6,321	0.89
ภาคกลาง	107,036	101,180	208,216	0.95	111,070	104,338	215,408	0.94
นครราชสีมา	14,624	13,992	28,616	0.96	14,101	13,203	27,304	0.94
บุรีรัมย์	9,225	8,614	17,839	0.93	8,666	7,866	16,532	0.91
สุรินทร์	7,961	7,571	15,532	0.95	7,388	6,931	14,319	0.94
ศรีสะเกษ	7,504	7,037	14,541	0.94	7,396	6,871	14,267	0.93
อุบลราชธานี	11,328	10,765	22,093	0.95	10,810	10,251	21,061	0.95
ยโสธร	2,597	2,451	5,048	0.94	2,484	2,379	4,863	0.96
ชัยภูมิ	5,479	5,223	10,702	0.95	5,330	4,994	10,324	0.94

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2548				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2549			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วนหญิงต่อชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วนหญิงต่อชาย
อำนาจเจริญ	2,009	1,943	3,952	0.97	1,993	1,820	3,813	0.91
หนองบัวลำภู	2,769	2,678	5,447	0.97	2,760	2,621	5,381	0.95
ขอนแก่น	10,208	9,724	19,932	0.95	9,943	9,390	19,333	0.94
อุดรธานี	9,011	8,513	17,524	0.94	8,720	8,328	17,048	0.96
เลย	3,486	3,355	6,841	0.96	3,444	3,219	6,663	0.93
หนองคาย	5,296	4,931	10,227	0.93	5,076	4,863	9,939	0.96
มหาสารคาม	4,171	4,144	8,315	0.99	4,128	3,868	7,996	0.94
ร้อยเอ็ด	5,985	5,675	11,660	0.95	5,763	5,359	11,122	0.93
กาฬสินธุ์	4,896	4,674	9,570	0.95	4,748	4,478	9,226	0.94
สกลนคร	7,121	6,766	13,887	0.95	7,024	6,463	13,487	0.92
นครพนม	4,171	3,957	8,128	0.95	3,990	3,854	7,844	0.97
มุกดาหาร	1,682	1,679	3,361	1.00	1,996	1,858	3,854	0.93
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	119,523	113,692	233,215	0.95	115,760	108,616	224,376	0.94
เชียงใหม่	10,074	9,680	19,754	0.96	10,470	9,680	20,150	0.92
ลำพูน	1,717	1,593	3,310	0.93	1,741	1,580	3,321	0.91
ลำปาง	3,092	2,821	5,913	0.91	2,794	2,636	5,430	0.94
อุตรดิตถ์	2,334	2,143	4,477	0.92	2,180	1,960	4,140	0.90
แพร่	1,869	1,712	3,581	0.92	1,662	1,655	3,317	1.00

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2548				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2549			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
น่าน	2,228	2,054	4,282	0.92	2,218	2,130	4,348	0.96
พะเยา	2,071	1,883	3,954	0.91	1,973	1,898	3,871	0.96
เชียงราย	5,886	5,808	11,694	0.99	5,818	5,590	11,408	0.96
แม่ฮ่องสอน	1,987	1,774	3,761	0.89	1,921	1,798	3,719	0.94
นครสวรรค์	5,438	5,249	10,687	0.97	5,423	5,143	10,566	0.95
อุทัยธานี	1,741	1,688	3,429	0.97	1,774	1,655	3,429	0.93
กำแพงเพชร	3,680	3,352	7,032	0.91	3,370	3,265	6,635	0.97
ตาก	5,141	4,962	10,103	0.97	4,399	4,292	8,691	0.98
สุโขทัย	2,865	2,564	5,429	0.89	2,768	2,478	5,246	0.90
พิษณุโลก	4,538	4,199	8,737	0.93	4,419	4,150	8,569	0.94
พิจิตร	2,484	2,383	4,867	0.96	2,503	2,430	4,933	0.97
เพชรบูรณ์	4,724	4,603	9,327	0.97	4,719	4,313	9,032	0.91
ภาคเหนือ	61,869	58,468	120,337	0.95	60,152	56,653	116,805	0.94
นครศรีธรรมราช	9,420	8,799	18,219	0.93	9,339	8,938	18,277	0.96
กระบี่	3,761	3,596	7,357	0.96	3,762	3,418	7,180	0.91
พังงา	1,647	1,602	3,249	0.97	1,751	1,655	3,406	0.95
ภูเก็ต	3,527	3,328	6,855	0.94	3,615	3,258	6,873	0.90
สุราษฎร์ธานี	7,721	7,231	14,952	0.94	7,699	7,378	15,077	0.96

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2548				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2549			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
ระนอง	1,144	1,112	2,256	0.97	1,134	1,115	2,249	0.98
ชุมพร	3,244	3,139	6,383	0.97	3,205	3,016	6,221	0.94
สงขลา	11,122	10,343	21,465	0.93	10,974	10,300	21,274	0.94
สตูล	2,428	2,337	4,765	0.96	2,426	2,305	4,731	0.95
ตรัง	4,645	4,388	9,033	0.94	4,785	4,479	9,264	0.94
พัทลุง	2,989	2,786	5,775	0.93	2,924	2,839	5,763	0.97
ปัตตานี	6,249	5,931	12,180	0.95	6,214	5,899	12,113	0.95
ยะลา	5,251	5,162	10,413	0.98	5,380	5,035	10,415	0.94
นราธิวาส	6,860	6,409	13,269	0.93	6,936	6,632	13,568	0.96
ภาคใต้	70,008	66,163	136,171	0.95	70,144	66,267	136,411	0.94

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2550				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2551			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
ทั่วประเทศ	417,783	393,601	811,384	0.94	410,737	386,619	797,356	0.94
กรุงเทพมหานคร	57,296	53,238	110,534	0.93	55,213	51,566	106,779	0.93
สมุทรปราการ	8,273	7,710	15,983	0.93	7,994	7,616	15,610	0.95
นนทบุรี	6,114	5,648	11,762	0.92	6,015	5,651	11,666	0.94
ปทุมธานี	6,882	6,356	13,238	0.92	6,704	6,358	13,062	0.95
พระนครศรีอยุธยา	5,454	5,017	10,471	0.92	5,284	5,005	10,289	0.95
อ่างทอง	1,601	1,497	3,098	0.94	1,551	1,489	3,040	0.96
ลพบุรี	4,151	3,777	7,928	0.91	4,042	3,759	7,801	0.93
สิงห์บุรี	1,202	1,169	2,371	0.97	1,179	1,101	2,280	0.93
ชัยนาท	1,553	1,475	3,028	0.95	1,514	1,394	2,908	0.92
สระบุรี	4,675	4,391	9,066	0.94	4,487	4,211	8,698	0.94
ชลบุรี	14,625	13,900	28,525	0.95	15,010	14,059	29,069	0.94
ระยอง	5,109	4,910	10,019	0.96	5,425	4,919	10,344	0.91
จันทบุรี	3,311	3,180	6,491	0.96	3,260	3,185	6,445	0.98
ตราด	1,378	1,310	2,688	0.95	1,416	1,317	2,733	0.93
ฉะเชิงเทรา	4,433	4,229	8,662	0.95	4,419	4,058	8,477	0.92
ปราจีนบุรี	3,124	3,034	6,158	0.97	3,140	3,028	6,168	0.96
นครนายก	1,799	1,604	3,403	0.89	1,827	1,622	3,449	0.89

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2550				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2551			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
สระแก้ว	3,048	3,024	6,072	0.99	3,179	3,040	6,219	0.96
ราชบุรี	6,026	5,677	11,703	0.94	5,741	5,467	11,208	0.95
กาญจนบุรี	5,513	5,218	10,731	0.95	5,244	5,057	10,301	0.96
สุพรรณบุรี	4,790	4,543	9,333	0.95	4,735	4,314	9,049	0.91
นครปฐม	5,627	5,210	10,837	0.93	5,246	4,963	10,209	0.95
สมุทรสาคร	5,393	5,112	10,505	0.95	5,455	5,048	10,503	0.93
สมุทรสงคราม	764	704	1,468	0.92	672	679	1,351	1.01
เพชรบุรี	2,900	2,796	5,696	0.96	2,752	2,537	5,289	0.92
ประจวบคีรีขันธ์	3,313	3,191	6,504	0.96	3,394	3,125	6,519	0.92
ภาคกลาง	111,058	104,682	215,740	0.94	109,685	103,002	212,687	0.94
นครราชสีมา	14,454	13,481	27,935	0.93	14,391	13,960	28,351	0.97
บุรีรัมย์	8,592	8,136	16,728	0.95	8,545	7,994	16,539	0.94
สุรินทร์	7,376	7,174	14,550	0.97	7,091	6,810	13,901	0.96
ศรีสะเกษ	7,349	7,142	14,491	0.97	7,142	6,670	13,812	0.93
อุบลราชธานี	10,955	10,306	21,261	0.94	10,754	10,383	21,137	0.97
ยโสธร	2,590	2,433	5,023	0.94	2,570	2,385	4,955	0.93
ชัยภูมิ	5,635	5,204	10,839	0.92	5,307	5,043	10,350	0.95
อำนาจเจริญ	1,959	1,816	3,775	0.93	1,877	1,877	3,754	1.00

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2550				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2551			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
หนองบัวลำภู	2,687	2,516	5,203	0.94	2,641	2,512	5,153	0.95
ขอนแก่น	10,109	9,440	19,549	0.93	10,000	9,176	19,176	0.92
อุดรธานี	8,679	8,185	16,864	0.94	8,470	8,189	16,659	0.97
เลย	3,420	3,330	6,750	0.97	3,364	3,244	6,608	0.96
หนองคาย	5,013	4,915	9,928	0.98	5,078	4,769	9,847	0.94
มหาสารคาม	4,165	3,921	8,086	0.94	4,032	3,804	7,836	0.94
ร้อยเอ็ด	5,713	5,546	11,259	0.97	5,364	5,166	10,530	0.96
กาฬสินธุ์	4,884	4,619	9,503	0.95	4,702	4,416	9,118	0.94
สกลนคร	6,874	6,597	13,471	0.96	6,944	6,578	13,522	0.95
นครพนม	3,948	3,813	7,761	0.97	3,721	3,626	7,347	0.97
มุกดาหาร	2,026	1,894	3,920	0.93	1,979	1,849	3,828	0.93
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	116,428	110,468	226,896	0.95	113,972	108,451	222,423	0.95
เชียงใหม่	9,873	9,066	18,939	0.92	9,510	8,863	18,373	0.93
ลำพูน	1,785	1,607	3,392	0.90	1,743	1,650	3,393	0.95
ลำปาง	2,735	2,720	5,455	0.99	2,589	2,560	5,149	0.99
อุตรดิตถ์	2,154	2,073	4,227	0.96	2,077	1,907	3,984	0.92
แพร่	1,758	1,711	3,469	0.97	1,746	1,573	3,319	0.90
น่าน	2,251	2,110	4,361	0.94	2,185	1,964	4,149	0.90

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2550				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2551			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
พะเยา	2,039	1,862	3,901	0.91	1,881	1,795	3,676	0.95
เชียงราย	5,840	5,595	11,435	0.96	5,820	5,449	11,269	0.94
แม่ฮ่องสอน	1,864	1,730	3,594	0.93	1,796	1,656	3,452	0.92
นครสวรรค์	5,556	5,326	10,882	0.96	5,478	4,960	10,438	0.91
อุทัยธานี	1,811	1,724	3,535	0.95	1,802	1,648	3,450	0.91
กำแพงเพชร	3,522	3,299	6,821	0.94	3,357	3,197	6,554	0.95
ตาก	4,298	3,989	8,287	0.93	5,336	4,941	10,277	0.93
สุโขทัย	2,762	2,632	5,394	0.95	2,654	2,451	5,105	0.92
พิษณุโลก	4,457	4,226	8,683	0.95	4,288	4,208	8,496	0.98
พิจิตร	2,654	2,409	5,063	0.91	2,583	2,438	5,021	0.94
เพชรบูรณ์	4,809	4,432	9,241	0.92	4,622	4,283	8,905	0.93
ภาคเหนือ	60,168	56,511	116,679	0.94	59,467	55,543	115,010	0.93
นครศรีธรรมราช	9,744	9,292	19,036	0.95	9,598	9,050	18,648	0.94
กระบี่	3,952	3,632	7,584	0.92	3,886	3,725	7,611	0.96
พังงา	1,719	1,696	3,415	0.99	1,820	1,663	3,483	0.91
ภูเก็ต	3,847	3,570	7,417	0.93	3,881	3,783	7,664	0.97
สุราษฎร์ธานี	8,744	8,008	16,752	0.92	8,527	7,869	16,396	0.92
ระนอง	1,086	1,097	2,183	1.01	1,040	1,023	2,063	0.98

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2550				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2551			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
ชุมพร	3,327	3,133	6,460	0.94	3,310	3,098	6,408	0.94
สงขลา	11,104	10,480	21,584	0.94	11,033	10,251	21,284	0.93
สตูล	2,445	2,340	4,785	0.96	2,521	2,322	4,843	0.92
ตรัง	4,619	4,498	9,117	0.97	4,647	4,346	8,993	0.94
พัทลุง	3,045	2,923	5,968	0.96	3,086	2,950	6,036	0.96
ปัตตานี	6,577	6,135	12,712	0.93	6,551	6,029	12,580	0.92
ยะลา	5,490	5,222	10,712	0.95	5,300	5,170	10,470	0.98
นราธิวาส	7,134	6,676	13,810	0.94	7,200	6,778	13,978	0.94

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2552				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2553			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วนหญิงต่อชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วนหญิงต่อชาย
ทั่วประเทศ	405,970	381,769	787,739	0.94	313,725	323,292	637,017	1.03
กรุงเทพมหานคร	54,213	50,722	104,935	0.94	27,116	29,904	57,020	1.10
สมุทรปราการ	7,735	7,150	14,885	0.92	5,675	6,071	11,746	1.07
นนทบุรี	5,809	5,406	11,215	0.93	5,131	5,768	10,899	1.12
ปทุมธานี	6,246	5,821	12,067	0.93	4,623	5,087	9,710	1.10
พระนครศรีอยุธยา	5,003	4,787	9,790	0.96	3,762	4,024	7,786	1.07
อ่างทอง	1,532	1,489	3,021	0.97	1,369	1,480	2,849	1.08
ลพบุรี	4,003	3,761	7,764	0.94	3,790	3,762	7,552	0.99
สิงห์บุรี	1,235	1,116	2,351	0.90	1,028	1,122	2,150	1.09
ชัยนาท	1,526	1,486	3,012	0.97	1,619	1,733	3,352	1.07
สระบุรี	4,329	4,160	8,489	0.96	3,044	3,106	6,150	1.02
ชลบุรี	14,690	13,805	28,495	0.94	6,393	6,636	13,029	1.04
ระยอง	5,445	4,966	10,411	0.91	3,055	3,137	6,192	1.03
จันทบุรี	3,376	3,159	6,535	0.94	2,529	2,600	5,129	1.03
ตราด	1,319	1,198	2,517	0.91	1,103	1,102	2,205	1.00
ฉะเชิงเทรา	4,441	4,113	8,554	0.93	3,295	3,419	6,715	1.04
ปราจีนบุรี	3,031	2,901	5,932	0.96	2,303	2,339	4,642	1.02
นครนายก	1,812	1,694	3,506	0.93	1,248	1,274	2,522	1.02

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2552				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2553			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
สระแก้ว	3,088	3,094	6,182	1.00	2,735	2,698	5,433	0.99
ราชบุรี	5,624	5,313	10,937	0.94	4,087	4,284	8,372	1.05
กาญจนบุรี	5,164	4,847	10,011	0.94	4,206	4,160	8,366	0.99
สุพรรณบุรี	4,818	4,538	9,356	0.94	4,102	4,350	8,452	1.06
นครปฐม	4,890	4,701	9,591	0.96	4,112	4,447	8,558	1.08
สมุทรสาคร	5,243	4,918	10,161	0.94	2,363	2,519	4,882	1.07
สมุทรสงคราม	732	633	1,365	0.86	933	1,005	1,939	1.08
เพชรบุรี	2,711	2,411	5,122	0.89	2,242	2,385	4,626	1.06
ประจวบคีรีขันธ์	3,341	3,091	6,432	0.93	2,543	2,523	5,066	0.99
ภาคกลาง	107,143	100,558	207,701	0.94	104,405	110,938	215,343	1.06
นครราชสีมา	14,237	13,480	27,717	0.95	12,748	13,019	25,767	1.02
บุรีรัมย์	8,568	7,979	16,547	0.93	7,741	7,762	15,503	1.00
สุรินทร์	7,164	6,777	13,941	0.95	6,904	6,894	13,798	1.00
ศรีสะเกษ	7,085	6,820	13,905	0.96	7,245	7,249	14,494	1.00
อุบลราชธานี	10,936	10,242	21,178	0.94	9,071	9,014	18,084	0.99
ยโสธร	2,378	2,350	4,728	0.99	2,707	2,685	5,392	0.99
ชัยภูมิ	5,607	5,160	10,767	0.92	5,608	5,655	11,263	1.01
อำนาจเจริญ	1,814	1,783	3,597	0.98	1,862	1,852	3,715	0.99

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2550				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2551			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
หนองบัวลำภู	2,668	2,465	5,133	0.92	2,526	2,493	5,019	0.99
ขอนแก่น	9,989	9,532	19,521	0.95	8,750	8,899	17,649	1.02
อุดรธานี	8,725	8,176	16,901	0.94	7,706	7,713	15,419	1.00
เลย	3,502	3,264	6,766	0.93	3,148	3,077	6,224	0.98
หนองคาย	4,973	4,580	9,553	0.92	4,575	4,526	9,101	0.99
มหาสารคาม	4,039	3,862	7,901	0.96	4,662	4,738	9,400	1.02
ร้อยเอ็ด	5,446	5,204	10,650	0.96	6,536	6,553	13,089	1.00
กาฬสินธุ์	4,578	4,401	8,979	0.96	4,889	4,924	9,814	1.01
สกลนคร	6,811	6,575	13,386	0.97	5,603	5,604	11,207	1.00
นครพนม	3,582	3,543	7,125	0.99	3,503	3,518	7,020	1.00
มุกดาหาร	1,928	1,822	3,750	0.95	1,699	1,689	3,388	0.99
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	114,030	108,015	222,045	0.95	107,482	107,864	215,346	1.00
เชียงใหม่	9,333	8,784	18,117	0.94	7,992	8,373	16,365	1.05
ลำพูน	1,708	1,549	3,257	0.91	1,971	2,076	4,046	1.05
ลำปาง	2,628	2,486	5,114	0.95	3,761	3,871	7,632	1.03
อุตรดิตถ์	2,090	1,858	3,948	0.89	2,283	2,345	4,628	1.03
แพร่	1,704	1,596	3,300	0.94	2,251	2,364	4,614	1.05
น่าน	2,156	1,975	4,131	0.92	2,401	2,359	4,760	0.98

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2550				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2551			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
พะเยา	1,975	1,700	3,675	0.86	2,387	2,481	4,867	1.04
เชียงราย	5,880	5,404	11,284	0.92	5,894	6,072	11,966	1.03
แม่ฮ่องสอน	1,781	1,742	3,523	0.98	1,244	1,179	2,423	0.95
นครสวรรค์	5,506	5,218	10,724	0.95	5,259	5,473	10,732	1.04
อุทัยธานี	1,699	1,606	3,305	0.95	1,615	1,664	3,279	1.03
กำแพงเพชร	3,370	3,110	6,480	0.92	3,617	3,652	7,270	1.01
ตาก	4,513	4,138	8,651	0.92	2,651	2,576	5,227	0.97
สุโขทัย	2,774	2,578	5,352	0.93	2,941	3,082	6,023	1.05
พิษณุโลก	4,460	4,260	8,720	0.96	4,164	4,312	8,476	1.04
พิจิตร	2,713	2,502	5,215	0.92	2,710	2,819	5,529	1.04
เพชรบูรณ์	4,438	4,286	8,724	0.97	4,955	5,001	9,956	1.01
ภาคเหนือ	58,728	54,792	113,520	0.93	27,912	28,580	56,492	1.02
นครศรีธรรมราช	9,768	8,974	18,742	0.92	7,544	7,651	15,195	1.01
กระบี่	3,936	3,742	7,678	0.95	2,149	2,147	4,296	1.00
พังงา	1,747	1,578	3,325	0.90	1,266	1,258	2,524	0.99
ภูเก็ต	3,901	3,734	7,635	0.96	1,616	1,789	3,405	1.11
สุราษฎร์ธานี	8,480	7,991	16,471	0.94	4,936	5,037	9,973	1.02
ระนอง	1,161	1,050	2,211	0.90	948	876	1,824	0.92

	จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2550				จำนวนและอัตราส่วนเพศแรกเกิด 2551			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อ ชาย
ชุมพร	3,350	3,100	6,450	0.93	2,433	2,456	4,889	1.01
สงขลา	10,868	10,181	21,049	0.94	6,593	6,912	13,505	1.05
สตูล	2,537	2,367	4,904	0.93	1,473	1,478	2,951	1.00
ตรัง	4,592	4,240	8,832	0.92	3,049	3,158	6,207	1.04
พัทลุง	2,949	2,910	5,859	0.99	2,495	2,592	5,087	1.04
ปัตตานี	6,336	6,123	12,459	0.97	3,216	3,299	6,514	1.03
ยะลา	5,353	5,117	10,470	0.96	2,400	2,439	4,839	1.02
นราธิวาส	6,878	6,575	13,453	0.96	3,626	3,700	7,326	1.02
ภาคใต้	71,856	67,682	139,538	0.94	43,743	44,791	88,535	1.02

ตัวชี้วัดที่ 1.1.2 อัตราส่วนเพศ กลุ่มอายุ 0-1 ปี และ 0-4 ปี

นอกจากทัศนคติและการปฏิบัติทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับการเลือกเพศของบุตร ทำให้มีการเกิดของเพศหนึ่งมากกว่าอีกเพศหนึ่งแล้ว อาจมีการดูแลด้านโภชนาการ และสุขภาพของเด็กหญิงน้อยกว่าเด็กชาย จะทำให้การตายของหรือภาวะทุพโภชนาการของเด็กหญิงสูงกว่าเด็กชาย นำไปสู่ความไม่สมดุลด้านเศรษฐกิจสังคมของประเทศ ตลอดจนเกิดปัญหาภาวะการเจริญพันธุ์มากขึ้น

นิยาม

ประชากรกลุ่มอายุ 0-1 ปี และ 0-4 ปี ที่มีสัญชาติไทย และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน

วิธีการคำนวณ

จำนวนเด็กหญิงอายุ 0-1 ปีหารด้วยจำนวนเด็กชายอายุ 0-1 ปี

จำนวนเด็กหญิงอายุ 0-4 ปีหารด้วยจำนวนเด็กชายอายุ 0-4 ปี

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย นำเสนอข้อมูลสถิติเกี่ยวกับจำนวนประชากรทั่วประเทศ ณ เดือนธันวาคม ทุกปี แยกตามช่วงอายุ (ปี) เฉพาะผู้มีสัญชาติไทย และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน เผยแพร่บนเว็บไซต์

<http://203.113.86.149/hpstat9/people.htm> ติดต่อโทรศัพท์ 02-791-7532

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

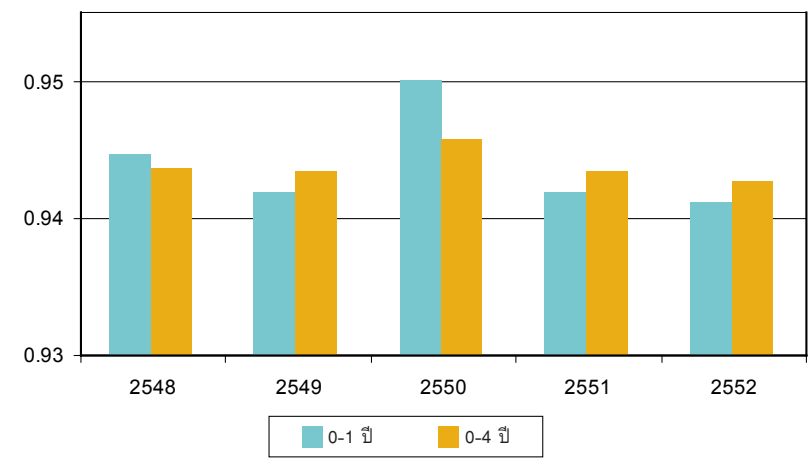
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนประชากร จำแนกเพศ และอัตราส่วนเพศ กลุ่มอายุ 0-1 ปี และ 0-4 ปี รวมทั้งประเทศ ปี 2548-2552

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

เด็กหญิงและชายกลุ่มอายุ 0-1 ปี และ 0-4 ปี

จำนวนเด็กหญิง น้อยกว่าจำนวนเด็กชายอย่างต่อเนื่อง อัตราส่วนเพศหญิงต่อชายเฉลี่ยทั้งประเทศ ระหว่างปี 2548-2552 ประมาณ 0.94 - 0.95

ตัวชี้วัดที่ 1.1.2 อัตราส่วนเพศ 0-1 ปี และ 0-4 ปี

อายุ	2548			
	ชาย	หญิง	รวม	อัตราส่วน หญิงต่อชาย
0-1 ปี	805,721	761,133	1,566,854	0.94
0-4 ปี	2,018,093	1,904,325	3,922,418	0.94
	2549			
0-1 ปี	799,981	753,577	1,553,558	0.94
0-4 ปี	2,022,403	1,907,885	3,930,288	0.94
	2550			
0-1 ปี	785,622	746,416	1,532,038	0.95
0-4 ปี	2,016,058	1,906,593	3,922,651	0.95
	2551			
0-1 ปี	787,839	742,092	1,529,931	0.94
0-4 ปี	2,017,788	1,903,633	3,921,421	0.94

	2552			
0-1 ปี	777,448	731,700	1,509,148	0.94
0-4 ปี	2,000,931	1,886,183	3,887,114	0.94

1.2 ความรุนแรงจากบุคคลในครอบครัวและบุคคลอื่น

ตัวชี้วัดที่ 1.2.1 อัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ

ความเชื่อผิดๆ ที่ว่าความรุนแรงระหว่างสามี ภรรยาเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องภายในครอบครัวที่บุคคลอื่นไม่ควรยุ่งเกี่ยว รวมถึงการอบรมสั่งสอนว่าไม่ควรนำเรื่องภายในครอบครัวไปบอกให้คนอื่นรู้ จึงทำให้ผู้หญิงรู้สึกอับอายและไม่กล้าบอกใคร ผู้หญิงที่ถูกสามีทำร้ายมักถูกกล่าวโทษว่า ประพฤติตัวไม่ดี บกพร่องต่อหน้าที่ ภรรยาและแม่บ้าน แต่ข้อเท็จจริงพบว่า ผู้หญิงจำนวนมากที่ถูกทำร้ายเป็นเพราะสามีติดสุรา สารเสพติด มีหญิงอื่น ไม่รับผิดชอบครอบครัว ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงในครอบครัวทำให้เกิดการบาดเจ็บ พิการและเสียชีวิตได้เช่นเดียวกับการถูกทำร้ายจากบุคคลอื่น และความรุนแรงในครอบครัวอาจเป็นสาเหตุของปัญหาสังคมได้

นิยาม

สตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ ทุกวัน, 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์, นานๆ ครั้ง จากสาเหตุต่างๆ ได้แก่ เมาสุรา/แอลกอฮอล์ ปัญหาเศรษฐกิจ เล่นการพนัน จากการทำงาน จากพี่น้อง/เพื่อน จากการมีภรรยาอื่น จากพฤติกรรมส่วนตัวที่ไม่เหมาะสม

วิธีการคำนวณ

อัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ = จำนวนสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ที่ถูกทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ หารด้วยจำนวนสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปีทั้งหมด คูณด้วย 100

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

การสำรวจอนามัยเจริญพันธุ์ (เดิมชื่อ การสำรวจภาวะเจริญพันธุ์) สำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดทำการสำรวจทุก 10 ปี (2518 2528 2539) ต่อมาในปี 2549 จัดทำทุก 3 ปี (2549 และปีล่าสุด 2552) เผยแพร่ข้อมูลโดยการจัดทำเป็นเอกสารรายงานการสำรวจอนามัยเจริญพันธุ์ และเผยแพร่บนเว็บไซต์ www.nso.go.th ติดต่อเจ้าหน้าที่ โทร 02-142-1260

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลปี 2549 และ 2552 ซึ่งแตกต่างกันตามการปรับเปลี่ยนสอบถามของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ดังนี้

ปี 2549 จำนวนและอัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจในรอบเดือนที่แล้ว จำแนกเขตการปกครอง

ปี 2552 จำนวนและอัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกาย ในรอบปีที่ผ่านมา

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

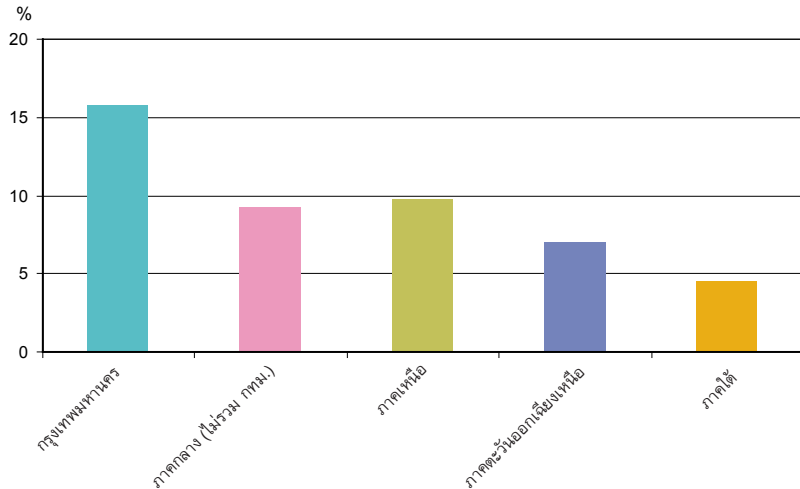
การสำรวจอนามัยและสวัสดิภาพของสำนักงานสถิติแห่งชาติได้กำหนดนิยามความรุนแรงทางร่างกายและจิตใจ เป็นการถามตรงๆ ว่าถูกระทำด้วยความรุนแรงทางร่างกาย หรือจิตใจหรือไม่ สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ประสานกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ พิจารณากำหนดนิยามความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ เพศ ให้เป็นมาตรฐานเดียวกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ และขอความอนุเคราะห์ให้สำรวจสตรีที่ถูกสามีและคนใกล้ชิด ทำร้ายร่างกาย จิตใจ เพศ ในรอบปีที่ผ่านมา อย่างต่อเนื่อง

สตรีสมรสถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ

จากการสำรวจในปี 2549 พบว่าสตรีสมรสที่มีอายุระหว่าง 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจในรอบเดือนที่แล้วจำนวนกว่า 1 ล้านคน หรือร้อยละ 8.6 ในกรุงเทพมหานครมีอัตราสตรีสมรสถูกทำร้ายสูงสุด และสตรีที่ถูกทำร้ายส่วนใหญ่มีการศึกษาน้อย

สำหรับข้อมูลในปี 2552 สำรวจเฉพาะสตรีที่ถูกทำร้ายร่างกายในรอบปีที่ผ่านมา พบว่า สตรีที่ถูกทำร้ายร่างกายมีจำนวน 365,230 คน หรือร้อยละ 2.9 ในภาคเหนือมีจำนวนสตรีสมรสถูกทำร้ายร่างกายมากที่สุด และสตรีที่ถูกทำร้ายส่วนใหญ่มีการศึกษาน้อยเช่นเดียวกัน

ตัวชี้วัดที่ 1.2.1 อัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ
พ.ศ. 2549

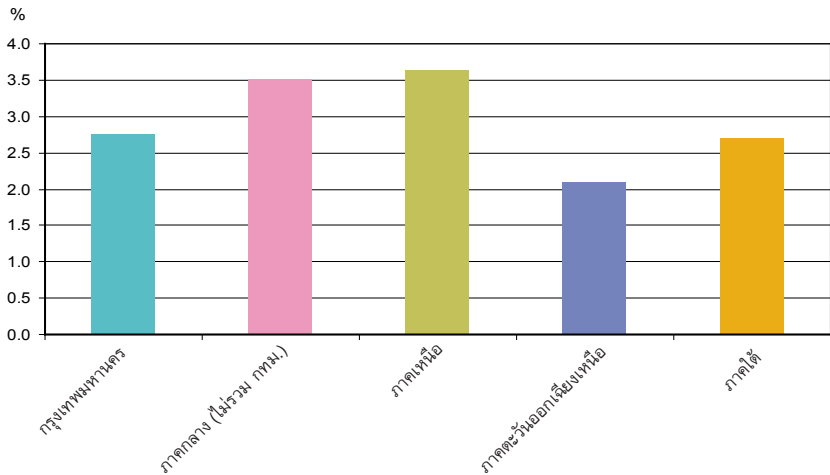
จำนวนและอัตราสตรีสมรสอายุ 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ
(ในรอบเดือนที่แล้ว) จำแนกตามกลุ่มอายุ ระดับการศึกษาที่สำเร็จ เขตการปกครอง
และภาค พ.ศ. 2549

	การถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ (ในรอบเดือนที่แล้ว)				
	รวม	เคย		ไม่เคย	
	จำนวน	จำนวน	อัตรา	จำนวน	อัตรา
เขตการปกครอง					
ในเขตเทศบาล	3,412,675	379,569	11.1	3,033,106	88.9
นอกเขตเทศบาล	8,755,669	665,373	7.6	8,090,296	92.4
รวม	12,168,344	1,044,942	8.6	11,123,402	91.4
ภาค					
กรุงเทพมหานคร	1,197,916	188,882	15.8	1,009,034	84.2
ภาคกลาง (ไม่รวม กทม.)	3,013,585	278,736	9.2	2,734,849	90.8
ภาคเหนือ	2,207,209	216,119	9.8	1,991,090	90.2

รายงานข้อมูลและตัวชี้วัดด้านความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง

	การถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ (ในรอบเดือนที่แล้ว)				
	รวม	เคย		ไม่เคย	
	จำนวน	จำนวน	อัตรา	จำนวน	อัตรา
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	4,175,051	291,282	7.0	3,883,769	93.0
ภาคใต้	1,574,582	69,922	4.4	1,504,660	95.6
รวม	12,168,344	1,044,942	8.6	11,123,402	91.4
กลุ่มอายุ					
15-19 ปี	334,706	30,843	9.2	303,863	90.8
20-24 ปี	1,368,616	102,046	7.5	1,266,570	92.5
25-29 ปี	1,790,109	147,599	8.2	1,642,510	91.8
30-34 ปี	2,181,642	200,084	9.2	1,981,558	90.8
35-39 ปี	2,357,545	213,355	9.0	2,144,190	91.0
40-44 ปี	2,192,736	191,392	8.7	2,001,344	91.3
45-49 ปี	1,942,990	159,622	8.2	1,783,367	91.8
รวม	12,168,344	1,044,942	8.6	11,123,402	91.4
ระดับการศึกษา					
ไม่เคยเรียน/ก่อนประถม/อื่นๆ	2,813,978	280,908	10.0	2,533,070	90.0
ประถมศึกษา	4,491,188	401,680	8.9	4,089,507	91.1
มัธยมศึกษาตอนต้น	1,872,294	158,904	8.5	1,713,390	91.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย	1,503,906	117,216	7.8	1,386,690	92.2
ปวส./ปวท./อนุปริญญา	459,903	27,789	6.0	432,114	94.0
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	996,555	52,089	5.2	944,467	94.8
ไม่ทราบ	30,520	6,354	20.8	24,165	79.2
รวม	12,168,344	1,044,942	8.6	11,123,402	91.4

อัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกาย ในรอบปีที่ผ่านมา พ.ศ. 2552

อัตราสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ถูกสามีทำร้ายร่างกาย ในรอบปีที่ผ่านมา พ.ศ. 2552

	การถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ (ในรอบปีที่แล้ว)				
	รวม	เคย		ไม่เคย	
	จำนวน	จำนวน	อัตรา	จำนวน	อัตรา
เขตการปกครอง					
ในเขตเทศบาล	3,710,424	121,220	3.3	3,589,204	96.7
นอกเขตเทศบาล	9,082,136	244,010	2.7	8,838,127	97.3
รวม	12,792,561	365,230	2.9	12,427,331	97.1
ภาค					
กรุงเทพมหานคร	1,307,810	36,065	2.8	1,271,745	97.2
ภาคกลาง (ไม่รวม กทม.)	3,014,812	105,993	3.5	2,908,819	96.5
ภาคเหนือ	2,292,517	83,516	3.6	2,209,001	96.4
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	4,464,164	93,331	2.1	4,370,833	97.9
ภาคใต้	1,713,258	46,325	2.7	1,666,933	97.3
รวม	12,792,561	365,230	2.9	12,427,331	97.1

	การถูกสามีทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ (ในรอบปีที่แล้ว)				
	รวม	เคย		ไม่เคย	
	จำนวน	จำนวน	อัตรา	จำนวน	อัตรา
กลุ่มอายุ					
15-19 ปี	400,711	25,356	6.3	375,355	93.7
20-24 ปี	1,498,963	41,714	2.8	1,457,248	97.2
25-29 ปี	1,964,077	46,312	2.4	1,917,765	97.6
30-34 ปี	2,178,550	58,791	2.7	2,119,759	97.3
35-39 ปี	2,358,783	77,837	3.3	2,280,946	96.7
40-44 ปี	2,295,553	67,241	2.9	2,228,311	97.1
45-49 ปี	2,095,924	47,978	2.3	2,047,946	97.7
รวม	12,792,561	365,230	2.9	12,427,331	97.1
ระดับการศึกษา					
ไม่เคยเรียน/ก่อนประถม/อื่นๆ	1,860,621	66,802	3.6	1,793,819	96.4
ประถมศึกษา	4,960,145	166,580	3.4	4,793,564	96.6
มัธยมศึกษาตอนต้น	2,291,558	68,371	3.0	2,223,188	97.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย	1,989,344	40,522	2.0	1,948,822	98.0
ปวส./ปวท./อนุปริญญา	588,756	15,909	2.7	572,846	97.3
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	1,102,137	7,046	0.6	1,095,091	99.4
ไม่ทราบ	30,520	6,354	20.8	24,165	79.2
รวม	12,792,561	365,230	2.9	12,427,331	97.1

ตัวชี้วัดที่ 1.2.2 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมา

อาชญากรรมเป็นสิ่งที่ใกล้ตัว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น การถูกลักทรัพย์ วิวาททรัพย์สิน ปล้นทรัพย์สิน เกี่ยวกับชีวิต เช่น การถูกทำร้ายร่างกาย ถูกฆาตกรรม เกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น การถูกข่มขืน กระทำชำเรา นอกจากนี้ ยังเกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างหลอกลวงใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินเพิ่มขึ้น เนื่องจากปัจจุบันมีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การทำธุรกรรมทางการเงินสามารถใช้เทคโนโลยีอำนวยความสะดวกได้มากขึ้น

นิยาม

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม หมายถึง ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงที่เป็นสมาชิกในครัวเรือนมีอายุ 15 ปีขึ้นไป ประสบเหตุอาชญากรรมพื้นฐาน (traditional street crimes) 4 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และ อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ทำความตกลงทางวิชาการ (MOU) กับสำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดทำโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ในรอบปี 2550 (1 มกราคม — 31 ธันวาคม 2550) โดยมีคาบเวลาการปฏิบัติงานเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างเดือนตุลาคม 2550 — กันยายน 2551 เพื่อสำรวจ วิเคราะห์อาชญากรรมภาคประชาชน และใช้วางแผนการพัฒนากระบวนข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย (Crime Victimization Data-base Line in Thailand) ให้

มีทิศทางที่ชัดเจน ต่อเนื่องเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมและสาธารณสุข โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ทำหน้าที่จัดเก็บข้อมูล ประมวลผลเบื้องต้น และสำนักงานกิจการยุติธรรม เป็นผู้เผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม และ สำนักงานสถิติแห่งชาติ วางแผนการสำรวจข้อมูลปีเว้นปี อย่างไรก็ตาม ในปี 2552 สำนักงานสถิติแห่งชาติ จะต้องจัดเก็บข้อมูลโครงการสำมะโนประชากรทั่วประเทศ จึงไม่สามารถดำเนินการได้

ตารางข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี 2550 ทั่วประเทศ ในกรุงเทพมหานคร และภูมิภาค 9 ภาค เผยแพร่บนเว็บไซต์ <http://www.thaicvs.org/> ติดต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานกิจการยุติธรรม เบอร์โทรศัพท์ 02-141-3666 และสำนักงานสถิติแห่งชาติ เบอร์โทรศัพท์ 02-141-7442

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

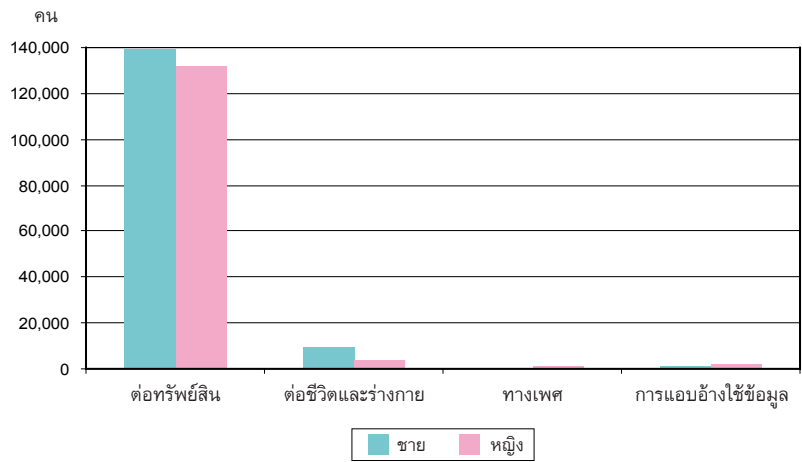
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี 2550 จำแนกตามประเภทอาชญากรรม เพศ และเขตการปกครอง

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

การประสบเหตุอาชญากรรมของผู้หญิง

ผู้หญิงประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินมากที่สุด รองลงมาเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ตามลำดับ สำหรับผู้หญิงในพื้นที่นอกเขตเทศบาลจะประสบปัญหาอาชญากรรมทางเพศสูงกว่าในเขตเทศบาล

ตัวชี้วัดที่ 1.2.2 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรม ในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมา

จำนวนและร้อยละของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม ในรอบ 1 ปี 2550
จำแนกตามประเภทอาชญากรรม เพศ และเขตการปกครอง

	จำนวน (คน)									
	รวม		ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูล	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทั่วราชอาณาจักร	288,683	100	271,411	100	13,159	100	997	100	3,116	100
ชาย	149,710	51.9	139,354	51.3	9,113	69.3	40	4	1,203	38.6
หญิง	138,973	48.1	132,057	48.7	4,046	30.7	957	96	1,913	61.4
ในเขตเทศบาล	131,185	100	124,405	100	4,570	100	235	100	1,975	100
ชาย	64,397	49.1	60,566	48.7	2,925	64	40	17	866	43.8
หญิง	66,788	50.9	63,839	51.3	1,645	36	195	83	1,109	56.2

	รวม		ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		การแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	157,498	100	147,006	100	8,589	100	762	100	1,141	100
ชาย	85,313	54.2	78,788	53.6	6,188	72	-	-	337	29.5
หญิง	72,185	45.8	68,218	46.4	2,401	28	762	100	804	70.5

ตัวชี้วัดที่ 1.2.3 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลในครอบครัวในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา

นิยาม

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลในครอบครัว หมายถึง ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ จากการกระทำของบุคคลในครอบครัว

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ทำความตกลงทางวิชาการ (MOU) กับสำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดทำโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ในรอบปี 2550 (1 มกราคม — 31 ธันวาคม 2550) โดยมีคาบเวลาการปฏิบัติงานเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างเดือนตุลาคม 2550 — กันยายน 2551 โดยการสำรวจเน้นอาชญากรรมพื้นฐาน (traditional street crimes) 4 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และ อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร เพื่อศึกษาวิเคราะห์อาชญากรรมภาคประชาชน และใช้วางแผนทางการพัฒนาระบบฐานข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย (Crime Victimization Data-base Line in Thailand) ให้มีทิศทางที่ชัดเจน ต่อเนื่องเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมและสาธารณสุข โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดเก็บข้อมูล ประมวลผลเบื้องต้น และสำนักงานกิจการยุติธรรม เป็นผู้เผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม และ สำนักงานสถิติแห่งชาติ วางแผนการสำรวจข้อมูลปีเว้นปี อย่างไรก็ตาม ในปี 2552 สำนักงานสถิติแห่งชาติจะต้องจัดเก็บข้อมูลโครงการสำมะโนประชากรทั่วประเทศ จึงไม่สามารถดำเนินการได้

ตารางข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี 2550 ทั่วประเทศ ในกรุงเทพมหานคร และภูมิภาค 9 ภาค เผยแพร่บนเว็บไซต์ <http://www.thaicvs.org/> ติดต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานกิจการยุติธรรม เบอร์โทรศัพท์ 02-141-3666 และสำนักงานสถิติแห่งชาติ เบอร์โทรศัพท์ 02-141-7442

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

(ยังไม่ได้นำเสนอข้อมูล เนื่องจากยังไม่มีกรำจำแนกข้อมูลจำนวนผู้ประสบเหตุ ที่เกิดจากบุคคลในครอบครัว จากฐานข้อมูลที่มีอยู่)

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสานงานกับสำนักงานกิจการยุติธรรม และสำนักงานสถิติแห่งชาติ ขอความอนุเคราะห์ให้จำแนกข้อมูล จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย เพศ ที่เกิดจากบุคคลในครอบครัวได้ เนื่องจากแบบสอบถามให้ผู้ตอบระบุว่า ขณะเกิดเหตุ ผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์อย่างไรกับท่าน

1. เป็นบิดามารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม
2. เป็นบุตร หรือบุตรบุญธรรม
3. เป็นพี่น้อง
4. เป็นญาติ (ระบุ..)
5. เป็นคู่สมรส
6. เป็นอดีตคู่สมรส
7. เป็นคู่รัก
8. เป็นอดีตคู่รัก
9. เป็นเพื่อน หรือเพื่อนเก่า
10. เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รูมเมท)
11. เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน
12. เป็นเพื่อนบ้าน
13. เป็นเพื่อนร่วมงาน
14. เป็นผู้บังคับบัญชา (นายจ้าง)
15. เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา (ลูกจ้าง)
16. เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า
17. เป็นผู้ป่วยในความดูแล
18. เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็น หรือรู้จักเพียงผิวเผิน
19. เป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน

ตัวชี้วัดที่ 1.2.4 จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลอื่นในรอบ 1 ปี ที่ผ่านมา

นิยาม

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมจากบุคคลอื่น หมายถึง ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ จากการกระทำของบุคคลอื่นที่ไม่ใช่เป็นคนในครอบครัว

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ทำความตกลงทางวิชาการ (MOU) กับสำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดทำโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ในรอบปี 2550 (1 มกราคม — 31 ธันวาคม 2550) โดยมีคาบเวลาการปฏิบัติงานเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างเดือนตุลาคม 2550 — กันยายน 2551 โดยการสำรวจเน้นอาชญากรรมพื้นฐาน (traditional street crimes) 4 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และ อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือข้อมูลทางการเงินหรือแอบอ้างใช้เอกสาร เพื่อศึกษาวิเคราะห์อาชญากรรมภาคประชาชน และใช้วางแผนทางการพัฒนาระบบฐานข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย (Crime Victimization Data-base Line in Thailand) ให้มีทิศทางที่ชัดเจน ต่อเนื่องเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมและสาธารณชน โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดเก็บข้อมูล ประมวลผลเบื้องต้น และสำนักงานกิจการยุติธรรม เป็นผู้เผยแพร่ข้อมูล สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม และ สำนักงานสถิติแห่งชาติ วางแผนการสำรวจข้อมูลปีเว้นปี อย่างไรก็ตาม ในปี 2552 สำนักงานสถิติแห่งชาติ จะต้องจัดเก็บข้อมูลโครงการสำมะโนประชากรทั่วประเทศ จึงไม่สามารถดำเนินการได้

ตารางข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี 2550 ทั่วประเทศ ในกรุงเทพมหานคร และภูมิภาค 9 ภาค เผยแพร่บนเว็บไซต์ <http://www.thaicvs.org/> ติดต่อเจ้าหน้าที่สำนักงานกิจการยุติธรรม เบอร์โทรศัพท์ 02-141-3666 และสำนักงานสถิติแห่งชาติ เบอร์โทรศัพท์ 02-141-7442

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

(ยังไม่ได้นำเสนอข้อมูล เนื่องจากยังไม่มีกรจำแนกข้อมูลจำนวนผู้ประสบเหตุที่เกิดจากบุคคลอื่น จากฐานข้อมูลที่มีอยู่)

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสานงานกับสำนักงานกิจการยุติธรรม และสำนักงานสถิติแห่งชาติ ขอให้จำแนกข้อมูลจำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิต ร่างกาย เพศ ที่เกิดจากบุคคลอื่นได้ เนื่องจากแบบสอบถามให้ผู้ตอบระบุว่า ขณะเกิดเหตุ ผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์อย่างไรกับท่าน 1. เป็นบิดามารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม 2. เป็นบุตร หรือบุตรบุญธรรม 3. เป็นพี่น้อง 4. เป็นญาติ (ระบุ...) 5. เป็นคู่สมรส 6. เป็นอดีตคู่สมรส 7. เป็นคู่รัก 8. เป็น อดีตคู่รัก 9. เป็นเพื่อน หรือเพื่อนเก่า 10. เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท) 11. เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน 12. เป็นเพื่อนบ้าน 13. เป็นเพื่อนร่วมงาน 14. เป็นผู้บังคับบัญชา (นายจ้าง) 15. เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา (ลูกจ้าง) 16. เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า 17. เป็นผู้ป่วยในความดูแล 18. เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็น หรือรู้จักเพียงผิวเผิน 19. เป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน

ตัวชี้วัดที่ 1.2.5 จำนวนเด็กและสตรีที่ถูกกระทำรุนแรงโดยบุคคลประเภทต่างๆ (ศูนย์พึ่งได้)

ความรุนแรงเกิดขึ้นได้ทั้งจากบุคคลใกล้ชิดและบุคคลอื่น แต่ส่วนใหญ่ผู้หญิงและเด็ก ถูกกระทำรุนแรงโดยบุคคลใกล้ชิดมากกว่าคนแปลกหน้า สาเหตุสำคัญเกิดขึ้นจากทัศนคติความเชื่อของผู้กระทำที่มักเป็นผู้ชายถือว่ามีความเหนือกว่า หรือเชื่อว่าความรุนแรงเป็นการแก้แค้นหา หรือถูกปลุกฝังเลียนแบบพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในครอบครัวตั้งแต่เด็ก ความรุนแรงจะมากขึ้นเมื่อมีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือใช้ยาเสพติดร่วมด้วย ขณะนี้มี พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 เป็นเครื่องมือในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำรุนแรง โดยไม่เห็นการดำเนินการทางกฎหมายกับผู้กระทำ เนื่องจากเป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกัน ส่วนความรุนแรงต่อเด็กใช้ พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 พิจารณา สำหรับความรุนแรงต่อผู้หญิงที่เกิดจากบุคคลอื่น มักเป็นความรุนแรงเพื่อการประสะงค์ทรัพย์ การข่มขืน การล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งใช้กฎหมายอาญาพิจารณาคความผิด

นิยาม

การนิยามองค์ประกอบของบุคคลในครอบครัวตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550³ ยังมีปัญหาความชัดเจนระหว่างหน่วยงานปฏิบัติ ซึ่งจะสัมพันธ์กับการจัดเก็บข้อมูล ดังนั้นข้อมูลในที่นี้จัดเก็บก่อนมี พ.ร.บ. จึงยังไม่จำแนกว่าเป็นบุคคลในครอบครัวและบุคคลอื่นแต่จะระบุว่าเป็นสามี/พ่อ/แม่/พ่อเลี้ยง/แม่เลี้ยง/พ่อ/แม่บุญธรรม ผู้ดูแล/ผู้อุปการะ ลูกชาย/ลูกสาว/ลูกเลี้ยง พี่น้อง/ญาติ แฟน เพื่อน เพื่อนบ้านเพื่อนร่วมงานนายจ้างลูกจ้างครู นักบวชรวมทั้งบุคคลแปลกหน้าและคนร้าย

วิธีการคำนวณ-

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักบริหารการสาธารณสุข สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข รวบรวมสถิติจากรายงานของ “ศูนย์พึ่งได้” เป็นศูนย์ให้ความช่วยเหลือแก่เหยื่อที่กระทำด้วยความรุนแรงในโรงพยาบาลศูนย์ โรงพยาบาลชุมชนและโรงพยาบาลทั่วไป โดยแสดงข้อมูลจำแนกหลากหลายมิติ ปรากฏตามตัวชี้วัดที่ 1.2.5 และ 2.1.2-2.1.3 ทั้งนี้จำนวนผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในแต่ละมิติอาจไม่ตรงกันเนื่องจากอุปสรรคในการบันทึกข้อมูลบางมิติทำไม่ได้ครบถ้วน สำหรับตัวชี้วัดนี้ จำแนกตามประเภทผู้กระทำ ความรุนแรง จัดเก็บข้อมูลประมวลผลรายเดือน รายปี ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2548-2552 โดยปี 2551-2552 สำนักบริหารการสาธารณสุข ปรับการจำแนกผู้กระทำ ความรุนแรงจากปี 2548-2550 มีการเผยแพร่ข้อมูลระดับประเทศ ติดต่อขอข้อมูล โทร.02-590-1629 แฟกซ์ 02-5901634

³ บุคคลในครอบครัวตามพ.ร.บ.ฯหมายถึง คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามีภรรยา โดยมิได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใดๆที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและความรุนแรงจากบุคคลภายนอกครอบครัว ระดับประเทศ ปี 2548-2552

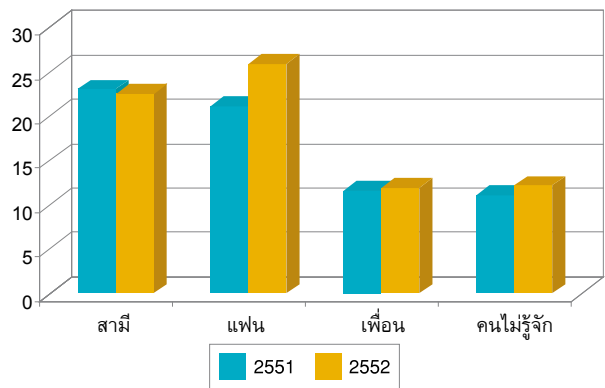
แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวควรประสานแหล่งข้อมูล เพื่อให้มีการลงบันทึกข้อมูลจำนวนผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในแต่ละมิติมีจำนวนรวมตรงกันหรือใกล้เคียงมากที่สุด รวมทั้งให้มีการเผยแพร่ข้อมูลที่มีอยู่แล้วในช่องทางเพิ่มขึ้น เช่น เว็บไซต์ของสำนักบริหารการสาธารณสุข หรือติดต่อประสานขอข้อมูลต่อเนื่องสม่ำเสมอและนำมาเผยแพร่ เพื่อให้เป็นข้อมูลที่บุคคลอื่นนำไปอ้างอิงได้ถูกต้องตรงกัน ทั้งนี้ในระยะต่อไปสำนักกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวควรจัดหาร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการตกลงเกี่ยวกับนิยาม การสร้างความเข้าใจนิยามและจัดทำคู่มืออธิบายคำนิยามเพื่อให้เป็นมาตรฐานในการจัดเก็บข้อมูลแก่หน่วยปฏิบัติ

ผู้ถูกระทำรุนแรงโดยบุคคลประเภทต่างๆ

ปี 2551-2552 เด็กถูกระทำรุนแรงโดย แฟนมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเกิดจากเพื่อน อันดับสามเกิดจากคนไม่รู้จักหรือจากคนแปลกหน้า ในขณะที่ผู้หญิงถูกระทำรุนแรงจากสามีสูงสุด รองลงมา คือ จากแฟน และอันดับสามเกิดจากคนไม่รู้จักหรือจากคนแปลกหน้าเช่นกัน โดยในปี 2552 พบว่าผู้หญิงที่ถูกกระทำรุนแรง ร้อยละ 48.10 เกิดจากการกระทำของสามี ร้อยละ 13.54 เกิดจากแฟน ร้อยละ 11.86 เกิดจากจากคนไม่รู้จักหรือจากคนแปลกหน้า นอกจากนั้นเกิดจากเพื่อน พี่น้อง/ญาติ และเพื่อนบ้านตามลำดับ

ร้อยละผู้ถูกกระทำความรุนแรง จำแนกตามผู้กระทำ

เด็กและผู้หญิงที่ถูกกระทำความรุนแรงจำแนกตามประเภทผู้กระทำ

	2548		2549		2550	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สามี	3,139	27.07	4,131	26.30	4,378	25.64
พ่อ/แม่	355	3.06	504	3.21	432	2.53
พ่อเลี้ยง/ แม่เลี้ยง	185	1.60	389	2.48	288	1.69
คนในครอบครัว/ญาติ	1,505	12.98	2,143	13.65	1,133	6.64
แฟน/เพื่อนผู้ใกล้ชิด/คนรู้จัก	4,244	36.60	5,764	36.70	7,845	45.95
คนร้าย	654	5.64	502	3.20	619	3.63
อื่นๆ	1514	13.06	2272	14.47	2377	13.92
รวม	11,596	100	15,705	100	17,072	100

ความรุนแรงที่เกิด กับเด็กและผู้หญิง จำแนกผู้กระทำ	2551			ร้อยละ			2552			ร้อยละ	
	รวม	เด็ก	ผู้หญิง	เด็ก	ผู้หญิง	รวม	เด็ก	ผู้หญิง	เด็ก	ผู้หญิง	ผู้หญิง
สามี	5,478	0	5,478	0.00	46.53	5,214	0	5,214	0.00	48.10	
พ่อ/แม่	645	518	127	4.33	1.08	607	517	90	4.26	0.83	
พ่อเลี้ยง/แม่เลี้ยง	358	322	36	2.69	0.31	263	230	33	1.90	0.30	
พ่อ/แม่บุญธรรม	69	56	13	0.47	0.11	24	23	1	0.19	0.01	
ผู้ดูแล/ผู้อุปการะ	256	151	105	1.26	0.89	220	132	88	1.09	0.81	
ลูกชายลูกสาว/ลูกเลี้ยง	163	0	163	0.00	1.38	159	0	159	0.00	1.47	
พี่น้อง/ญาติ	1,482	863	619	7.21	5.26	1,218	683	535	5.63	4.94	
แฟน	5,035	3,625	1,410	30.30	11.98	5,977	4,509	1,468	37.18	13.54	
เพื่อน	2,762	2,151	611	17.98	5.19	2,757	2,086	671	17.20	6.19	
เพื่อนบ้าน	1,560	833	727	6.96	6.17	1,481	978	503	8.07	4.64	
เพื่อนร่วมงาน	201	201	0	1.68	0.00	116	116	0	0.96	0.00	
นายจ้าง	224	89	135	0.74	1.15	72	45	27	0.37	0.25	
ลูกจ้าง	48	0	48	0.00	0.41	7	0	7	0.00	0.06	
ครู	119	113	6	0.94	0.05	107	105	2	0.87	0.02	
พระ/นักบวช	231	123	108	1.03	0.92	76	65	11	0.54	0.10	
คนไม่รู้จัก/คนแปลกหน้า	2,469	1,525	944	12.75	8.02	2,805	1,520	1,285	12.54	11.86	
อื่นๆ	2,637	1,393	1,244	11.64	10.57	1,862	1,117	745	9.21	6.87	
รวม	23,737	11,963	11,774	100	100	22,965	12,126	10,839	100	100	

1.3 การแต่งงานในเด็ก

ตัวชี้วัดที่ 1.3.1 อัตราสตรีสมรสครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี

สตรีที่สมรสเมื่ออายุน้อยมีวุฒิภาวะไม่เพียงพอ ทั้งด้านสุขภาพ ด้านจิตใจ อารมณ์ ด้านสังคม ขาดความรู้ ความสามารถในการอบรมเลี้ยงดูบุตร และการประกอบอาชีพ ประกอบกับภาวะเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันที่มีการแข่งขันสูง ขาดสวัสดิการรองรับครอบครัวที่เหมาะสม การที่สตรีสมรสเมื่ออายุน้อยโดยขาดความพร้อมและไม่ได้เตรียมตัวสร้างครอบครัวที่ดี จะส่งผลกระทบต่อการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว

นิยาม

สตรีสมรสครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี หมายถึง การสำรวจสตรีที่เคยสมรส อายุระหว่าง 15-49 ปี ที่อยู่ในพื้นที่สามมีการยาครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี

วิธีการคำนวณ

อัตราสตรีสมรสครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี = จำนวนสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปี ที่อยู่ในพื้นที่สามมีการยาครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปีหารด้วยจำนวนสตรีสมรสที่มีอายุ 15-49 ปีทั้งหมด คูณด้วย 100

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

การสำรวจอนามัยเจริญพันธุ์ (เดิมชื่อ การสำรวจภาวะเจริญพันธุ์) สำนักงานสถิติแห่งชาติ จัดทำการสำรวจทุก 10 ปี (2518 2528 2539) ต่อมาในปี 2549 จัดทำทุก 3 ปี (2549 และปีล่าสุด 2552) เผยแพร่ข้อมูลโดยการจัดทำเป็นเอกสารรายงานการสำรวจอนามัย เจริญพันธุ์ และเว็บไซต์ www.nso.go.th (ค้นหาตารางข้อมูลสถิติ) ติดต่อเจ้าหน้าที่ โทร 02-142-1260

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

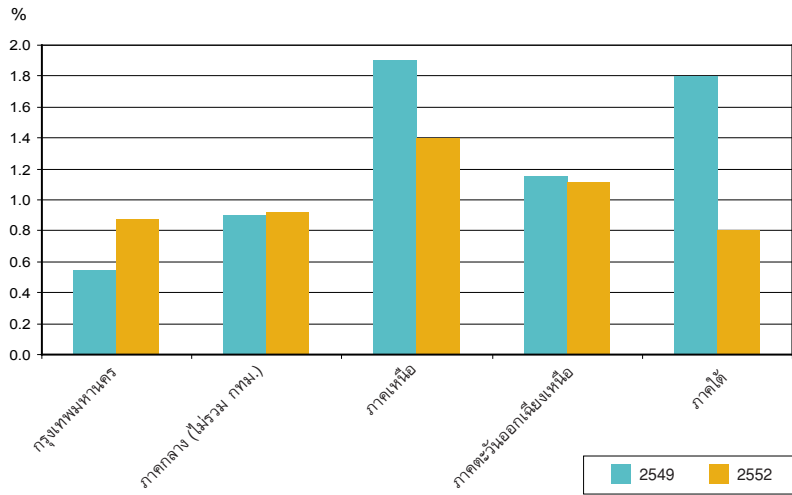
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนและอัตราสตรีสมรสครั้งแรกจำแนกตามกลุ่มอายุแรกสมรส เขตการปกครอง ภาค พ.ศ. 2549 และ 2552

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สตรีสมรสเมื่อมีอายุน้อย

สตรีสมรสครั้งแรกมากที่สุดเมื่ออายุ 15-19 ปี ร้อยละ 39-40 รองลงมาเป็นสตรีอายุ 20-24 ปี ร้อยละ 37-38 และประมาณร้อยละ 1.1-1.2 สมรสครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี สตรีที่อยู่นอกเขตเทศบาลจะสมรสเมื่ออายุน้อย หรือสมรสเร็วกว่าสตรีที่อยู่ในเขตเทศบาล โดยสตรีในภาคเหนือมีอัตราการสมรสเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปีมากที่สุด

อัตราสตรีสมรสครั้งแรกเมื่ออายุต่ำกว่า 15 ปี

จำนวนและอัตราหญิงเคยสมรสอายุ 15-49 ปี จำแนกตามอายุเมื่ออยู่ในเกณฑ์สันติภาพครั้งแรก เขตการปกครอง และภาค พ.ศ. 2549

	อายุเมื่ออยู่ในสันติภาพครั้งแรก												
	รวม	ต่ำกว่า 15 ปี	15-19 ปี		20-24 ปี		25-29 ปี		30-34 ปี		35-49 ปี		
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ในเขตเทศบาล	3,837,773	31,177	0.8	1,092,389	28.5	1,476,692	38.5	914,624	23.8	263,424	6.9	59,466	1.5
นอกเขตเทศบาล	9,518,755	135,697	1.4	4,211,302	44.2	3,528,954	37.1	1,262,663	13.3	278,980	2.9	101,158	1.1
รวม	13,356,528	166,875	1.2	5,303,692	39.7	5,005,646	37.5	2,177,287	16.3	542,405	4.1	160,624	1.2
กรุงเทพมหานคร	1,339,843	7,370	0.6	317,985	23.7	505,840	37.8	367,153	27.4	117,832	8.8	23,664	1.8
ภาคกลาง (ไม่รวม กทม.)	3,381,697	30,554	0.9	1,186,403	35.1	1,298,374	38.4	654,971	19.4	160,775	4.8	50,621	1.5
ภาคเหนือ	2,433,562	46,224	1.9	1,093,180	44.9	880,595	36.2	320,931	13.2	66,763	2.7	25,867	1.1
ภาคตะวันออกเฉียง เหนือ	4,483,203	51,766	1.2	2,000,382	44.6	1,718,382	38.3	546,607	12.2	125,285	2.8	40,781	0.9
ภาคใต้	1,718,223	30,961	1.8	705,741	41.1	602,456	35.1	287,624	16.7	71,750	4.2	19,691	1.1
รวม	13,356,528	166,875	1.2	5,303,692	39.7	5,005,646	37.5	2,177,287	16.3	542,405	4.1	160,624	1.2

จำนวนและอัตราหญิงเคยสมรสอายุ 15-49 ปี จำแนกตามอายุเมื่ออยู่กินกันที่มีภรรยาครั้งแรก เขตการปกครอง และภาค พ.ศ. 2552

อายุเมื่ออยู่กินกันหลังมีภรรยาครั้งแรก													
	รวม	ต่ำกว่า 15 ปี		15-19 ปี		20-24 ปี		25-29 ปี		30-34 ปี		35-49 ปี	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	4,176,975	37,294	0.9	1,300,636	31.1	1,632,366	39.1	865,704	20.7	282,891	6.8	58,085	1.4
นอกเขตเทศบาล	9,855,917	110,481	1.1	4,405,820	44.7	3,668,195	37.2	1,251,162	12.7	330,921	3.4	89,337	0.9
รวม	14,032,892	147,776	1.1	5,706,456	40.7	5,300,561	37.8	2,116,866	15.1	613,812	4.4	147,421	1.1
กรุงเทพมหานคร	1,472,283	12,968	0.9	420,159	28.5	570,585	38.8	342,389	23.3	110,920	7.5	15,262	1.0
ภาคกลาง (ไม่รวม กทม.)	3,373,362	30,911	0.9	1,117,650	33.1	1,365,573	40.5	609,135	18.1	203,102	6.0	46,992	1.4
ภาคเหนือ	2,527,502	35,469	1.4	1,161,502	46.0	913,070	36.1	297,052	11.8	86,396	3.4	34,013	1.3
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	4,814,060	53,580	1.1	2,299,404	47.8	1,745,082	36.2	557,393	11.6	126,528	2.6	32,073	0.7
ภาคใต้	1,845,686	14,848	0.8	707,741	38.3	706,252	38.3	310,898	16.8	86,866	4.7	19,082	1.0
รวม	14,032,892	147,776	1.1	5,706,456	40.7	5,300,561	37.8	2,116,866	15.1	613,812	4.4	147,421	1.1

ตัวชี้วัดที่ 1.3.2 อัตรามารดาอายุระหว่าง 15-19 ปี

การตั้งครรภ์ของมารดาอายุน้อยส่วนใหญ่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ไม่มีการเตรียมความพร้อมที่จะเป็นมารดา ไม่มีความรู้ในการดูแลตนเองระหว่างตั้งครรภ์และการเลี้ยงดูบุตร มีความเสี่ยงต่อภาวะการตั้งครรภ์ และการคลอด ทำให้เด็กที่เกิดมาพิการ หรือเสียชีวิต นอกจากนี้ การมีบุตรตั้งแต่อายุน้อย ทำให้ขาดโอกาสทางการศึกษา การมีงานทำ และโอกาสทางสังคมอื่นๆ เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของทั้งมารดาและบุตร

นิยาม

มารดาอายุระหว่าง 15-19 ปี ได้แก่ หญิงที่คลอดบุตรเมื่ออายุตนเองขณะคลอดอยู่ระหว่าง 15-19 ปี

วิธีการคำนวณ

อัตรามารดาอายุ 15-19 ปี ต่อหญิงอายุ 15-19 ปีพันคน = จำนวนมารดาอายุ 15-19 ปีหารด้วยจำนวนหญิงอายุระหว่าง 15-19 ปีทั้งหมด คูณด้วย 1000

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

กลุ่มภารกิจด้านข้อมูลข่าวสารและสารสนเทศสุขภาพ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข จำนวนมารดาและจำนวนมารดาต่อประชากรหญิง 1,000 คน จำแนกตามกลุ่มอายุมารดา พ.ศ. 2548 — 2552 เผยแพร่ในสถิติสาธารณสุขปี 2552 ทางเว็บไซต์ http://bps.ops.moph.go.th/Healthinformation/สถิติ52/2.1.2_52.pdf ติดต่อขอข้อมูลโทรศัพท์ 02-590-1491

กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ข้อมูลสถิติเกี่ยวกับประชากรของประเทศ ณ เดือนธันวาคม 2548-2552 จำแนกตามอายุ (เฉพาะผู้มีสัญชาติไทย และมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน) เผยแพร่ข้อมูลสถิติทางเว็บไซต์ http://203.113.86.149/cgi-bin/people2_stat.exe?YEAR=48&LEVEL=4&PROVINCE=00%23no&DISTRICT=&TAMBON=

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

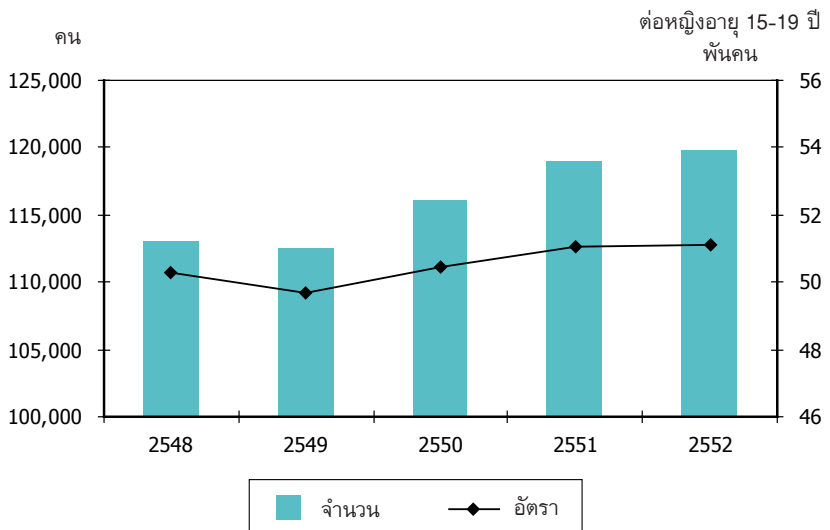
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนและอัตรามารดาอายุ 15-19 ปี ต่อหญิงอายุ 15-19 ปีพันคน ระหว่างปี 2548-2552

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

มารดาอายุน้อย

สตรีที่มีบุตรเมื่ออายุระหว่าง 15-19 ปี มีจำนวนเพิ่มขึ้นจาก 112,509 คนหรือ 49.7 ต่อหญิงอายุ 15-19 ปีพันคน ในปี 2549 เป็นจำนวน 119,828 คนหรือ 51.1 ต่อหญิงอายุ 15-19 ปีพันคน ในปี 2552 แม้ว่าจำนวนมารดาอายุน้อยจะเพิ่มขึ้น แต่เพิ่มขึ้นในอัตราลดลง จากการเพิ่มขึ้นมากถึง 3,577 คน หรือร้อยละ 3.18 ในปี 2550 ลดลงเหลือ 907 คน หรือร้อยละ 0.76 ในปี 2552

จำนวนและอัตรามารดาอายุระหว่าง 15-19 ปี

จำนวนและอัตรามารดาอายุ 15-19 ปี ต่อหญิงอายุ 15-19 ปีพันคน พ.ศ. 2548-2552

	2548		2549		2550		2551		2552	
อายุมารดา (ปี)	จำนวน	อัตรา	จำนวน	อัตรา	จำนวน	อัตรา	จำนวน	อัตรา	จำนวน	อัตรา
อายุน้อยกว่า 20 ปี	115,597	14.28	115,019	14.49	118,702	14.88	121,636	15.51	122,736	16.04

ประเด็นที่ 2 แผนงานแก้ปัญหา VAW/G จำแนกรายสาขา

2.1 สาธารณสุข

ตัวชี้วัดที่ 2.1.1 จำนวนหน่วยงานด้านสาธารณสุขที่ทำหน้าที่เยียวยาผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง

ผู้หญิงและเด็กที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงต้องการความช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ คือ บริการทางการแพทย์และสาธารณสุข บริการด้านสังคมสงเคราะห์ให้คำปรึกษา การคุ้มครองด้วยบริการสังคม อำนาจความยุติธรรมตามกฎหมาย ความคุ้มครองเพื่อไม่ให้ถูกกระทำซ้ำ และช่วยให้ปรับตัวเข้ากับสภาพใหม่หากตัดสินใจก้าวออกจากความรุนแรงในครอบครัว กระทรวงสาธารณสุขจัดตั้ง “ศูนย์พึ่งได้” เป็นศูนย์ช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในโรงพยาบาลศูนย์ และโรงพยาบาลทั่วไปทั่วประเทศ และขยายไปในโรงพยาบาลชุมชน โดยมีทีมสหวิชาชีพให้ความช่วยเหลืออย่างครบวงจร ร่วมกันทำงานเป็นเครือข่ายสหวิชาชีพด้านความรุนแรง เพื่อความร่วมมือและการพัฒนามาตรฐานการให้บริการ และประสานการทำงานร่วมกับกระทรวงยุติธรรม กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

นิยาม

หน่วยงานด้านสาธารณสุขที่ทำหน้าที่บริการทางการแพทย์ ให้คำปรึกษา เยียวยาฟื้นฟูผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง หรือ “ศูนย์พึ่งได้” one stop crisis center (OSCCs) มีหน้าที่ช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงที่ประสบปัญหาความรุนแรง เพื่อให้ได้รับการดูแลสุขภาพกายและสุขภาพจิตภายใน 24 ชั่วโมง มีแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และทีมสหวิชาชีพรวมถึงการส่งต่อไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ความช่วยเหลือต่อไปตามความเหมาะสม ด้วยเหตุที่ลักษณะส่วนใหญ่ของความรุนแรงต่อเด็กและสตรีจะมีความบาดเจ็บทางกายและทางจิตใจร่วมด้วยเป็นหลัก โรงพยาบาลจึงเป็นที่พึ่งแห่งแรกเพื่อช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงได้ทันทีที่มากขึ้น กระทรวงสาธารณสุขให้ อสม.เฝ้าระวังปัญหาอย่างจริงจัง โดยแจ้งเหตุผ่านสายด่วน 1669 ซึ่งจะมีรถพยาบาลออกปฏิบัติการนำผู้ป่วยไปส่งต่อยังโรงพยาบาลเครือข่ายที่ใกล้เคียงที่เกิดเหตุที่สุดภายในเวลา 15 นาที

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักบริหารการสาธารณสุข สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข รวบรวมข้อมูลจำนวนศูนย์พึ่งได้ และผู้ขอรับบริการ มีข้อมูลตั้งแต่ ปี 2547-2552 โดยปี 2552 เผยแพร่เป็นรายงานสรุปผลการรวบรวมข้อมูลประจำปี ติดต่อกับข้อมูล โทร.02-590-1629 แฟกซ์ 02-5901634

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนศูนย์พึ่งได้ในโรงพยาบาลทั่วประเทศ ระดับประเทศ ปี 2547 -2552

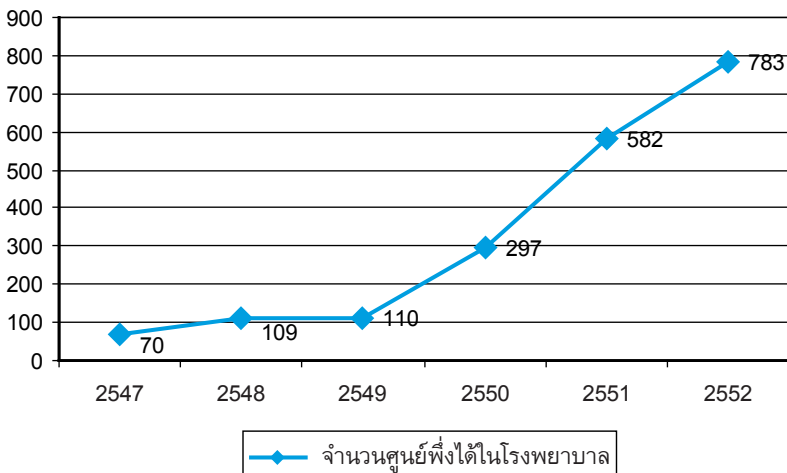
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวควรประสานแหล่งข้อมูลให้มีการเผยแพร่ข้อมูลในช่องทางเพิ่มขึ้น เช่น เว็บไซต์ของสำนักบริหารการสาธารณสุข หรือประสานขอข้อมูลต่อเนื่องสม่ำเสมอและนำมาเผยแพร่ เพื่อให้เป็นข้อมูลที่บุคคลอื่นนำไปอ้างอิงได้ถูกต้องตรงกัน

ศูนย์ช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกกระทำรุนแรง

ศูนย์พึ่งได้ดำเนินงานป้องกันและช่วยเหลือเด็กและผู้หญิงที่ถูกกระทำรุนแรงในสังคม จากปี 2547 ซึ่งเป็นปีแรกดำเนินการมีศูนย์พึ่งได้ใน 70 โรงพยาบาลเครือข่าย เพิ่มขึ้นเป็น 783 โรงพยาบาลในปี 2552 โดยในปีงบประมาณ 2553 กระทรวงสาธารณสุขมีนโยบายเปิดศูนย์พึ่งได้ในโรงพยาบาลชุมชนอีก 150 แห่งทั่วประเทศ และเตรียมขยายลงสู่ระดับโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลด้วย

จำนวนศูนย์พึ่งได้ในโรงพยาบาลเครือข่าย

	2547	2548	2549	2550	2551	2552
จำนวนศูนย์พึ่งได้ในโรงพยาบาล	70	109	110	297	582	783

ตัวชี้วัดที่ 2.1.2 จำนวนผู้หญิง เด็กหญิง และเด็กชายที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรง

ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงและเด็กเป็นปรากฏการณ์ที่สะท้อนปัญหาความสัมพันธ์ชาย ที่กระทำต่อผู้ที่ตนมีอำนาจเหนือกว่า โดยผู้ถูกกระทำส่วนใหญ่เป็นบุคคลในครอบครัวจึงไร้ที่พึ่งพิง ดังนั้นศูนย์พึ่งได้ในโรงพยาบาลเครือข่ายกระจายทั่วประเทศจึงเป็นสถานที่ให้ความช่วยเหลือเบื้องต้น ข้อมูลจำนวนเหยื่อที่ถูกกระทำ ถูกจัดเก็บเป็นรายบุคคลตั้งแต่ปีงบประมาณ 2551 ตามแบบฟอร์มการให้บริการ จึงมีความเป็นระบบและครบถ้วนมากที่สุดกว่าแหล่งข้อมูลอื่นๆ แสดงมิติการกระทำรุนแรงได้หลายลักษณะ

นิยาม

1. การทารุณกรรมต่อเด็ก ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 หมายความว่า การกระทำหรือการละเว้นการกระทำด้วยประการใดๆ จนเป็นเหตุให้เด็กเสื่อมเสีย เสรีภาพหรือเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ การกระทำความผิดทางเพศต่อเด็ก การใช้เด็กให้กระทำความหรือประพฤตินในลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจหรือขัดต่อกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดี ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม
2. ความรุนแรงต่อสตรี ตามปญญาสากล่าวด้วยการขจัดความรุนแรงต่อสตรี หมายความว่า การกระทำใดๆ ที่เป็ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากอคติทางเพศ เป็นผลให้เกิดความทุกข์ทรมาน แก่สตรี รวมทั้งการขู่ข่มขู่คุกคาม กีดกันเสรีภาพทั้งในชีสาธารณะและในชีวิตส่วนตัว

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักบริหารการสาธารณสุข สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข รวบรวมข้อมูล จำนวนศูนย์พึ่งได้ และผู้ขอรับบริการ มีข้อมูลตั้งแต่ ปี 2547-2552 โดยปี 2552 เริ่มจัดเก็บทะเบียนรายบุคคล ด้วยหมายเลข 13 หลัก เพื่อให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การรวบรวมข้อมูลเฉพาะโรงพยาบาลที่ส่งรายงาน ซึ่งไม่ครบทุกแห่ง จัดเก็บเป็นทะเบียนผู้ขอรับบริการในรูปแบบ excel จำแนกผู้กระทำ สาเหตุถูกกระทำ รูปแบบการกระทำ เผยแพร่รายงานสรุปผลการรวบรวมข้อมูลประจำปี ส่งให้กระทรวงการพัฒนาสังคมฯ ติดต่อขอข้อมูล โทร. 02-590-1629 แฟกซ์ 02-5901634

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนผู้หญิงและเด็กที่เป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงเข้ารับบริการที่ศูนย์พึ่งได้ และค่าเฉลี่ยจำนวนผู้ถูกกระทำต่อวัน ระดับประเทศปี2548-2552

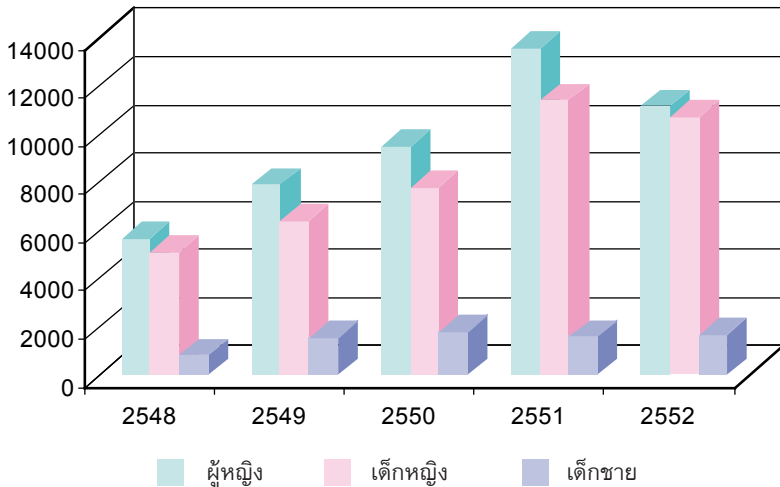
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวควรประสานแหล่งข้อมูล เพื่อให้มีการลงบันทึกข้อมูลจำนวนผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในแต่ละมิติให้มีจำนวนรวมตรงกันหรือใกล้เคียงกันมากที่สุด รวมทั้งให้มีการเผยแพร่ข้อมูลที่มีอยู่แล้วในช่องทางเพิ่มขึ้น เช่น เว็บไซต์ของสำนักบริหารการสาธารณสุข หรือติดต่อประสานขอข้อมูลต่อเนื่องสม่ำเสมอและนำมาเผยแพร่ เพื่อให้เป็นข้อมูลที่บุคคลอื่นนำไปอ้างอิงได้ถูกต้องตรงกัน

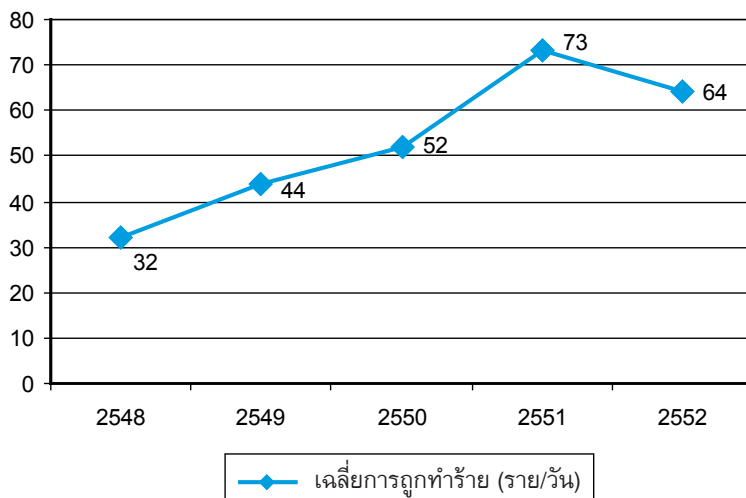
ผู้หญิง เด็กหญิง และเด็กชายที่ถูกกระทำรุนแรง

ผู้หญิงและเด็กหญิงถูกระทำด้วยความรุนแรงมีสัดส่วนใกล้เคียงกันตลอดมา ตั้งแต่ปี 2548 - 2552 โดยอยู่ในช่วงร้อยละ 41-51 มีสัดส่วนรวมกันมากกว่าร้อยละ 90 ในขณะที่เด็กชายถูกระทำด้วยความรุนแรงประมาณร้อยละ 6-10 และจากจำนวนศูนย์พึ่งได้ที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น ทำให้มีการจัดเก็บข้อมูลผู้เป็นเหยื่อความรุนแรงได้เพิ่มขึ้น แสดงขนาดปัญหาความรุนแรงจากเฉลี่ยวันละ 32 คนในปี 2548 เพิ่มเป็นเฉลี่ยวันละ 64 ราย ในปี 2552

จำนวนผู้หญิง เด็กหญิง และเด็กชายที่ถูกกระทำรุนแรงรายงานโดยศูนย์พึ่งได้

จำนวนผู้ถูกระทำความรุนแรงเฉลี่ยต่อวัน

จำนวนเด็ก และผู้หญิง ที่ถูกระทำ รุนแรง(ราย)	2548		2549		2550		2551		2552	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้หญิง	5,656	49.00	7,901	49.75	9,469	49.66	13,565	50.94	11,152	47.43
เด็กหญิง	5,094	44.13	6,380	40.17	7,772	40.76	11,404	42.82	10,702	45.52
เด็กชาย	792	6.86	1,601	10.08	1,826	9.58	1,632	6.13	1,657	7.05
รวม	11,542	100.00	15,882	100.00	19,067	100.00	26,631	100.00	23,511	100.00
เฉลี่ยการ ถูกระทำร้าย (ราย/วัน)	32	-	44	-	52	-	73	-	64	-

ตัวชี้วัดที่ 2.1.3 จำนวนผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ

เหตุการณ์ความรุนแรงที่ผู้หญิงและเด็กเป็นผู้ถูกระทำมีหลายรูปแบบ ได้แก่ ความรุนแรงทางร่างกาย ทางเพศ ทางจิตใจ ทางสังคม ปี 2551 สำนักบริหารการสาธารณสุข จำแนกรูปแบบความรุนแรงเพิ่มขึ้น คือ การละเลยทอดทิ้ง และการล่อลวง บังคับแสวงหาประโยชน์ เพื่อให้ครอบคลุมปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

นิยาม

ความรุนแรงทางกาย (Physical) หมายถึงการใช้กำลังหรืออุปกรณ์ใดๆเป็นอาวุธ ทำร้ายร่างกายเกินกว่าเหตุมีผลทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บ พิการ หรือเสียชีวิต ทางเพศ(Sexual) หมายถึงการกระทำที่มีผลให้ผู้ถูกระทำได้รับความเสียหายเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศได้แก่การข่มขืนกระทำชำเรา และอนาจาร เป็นต้น ทางจิตใจ (Psychological) หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่มีผลให้ผู้ถูกระทำได้รับความกระทบกระเทือนด้านจิตใจ หรือเสียสิทธิเสรีภาพ ได้แก่ การทอดทิ้ง การถูกเหยียดหยาม เป็นต้น การทอดทิ้ง (Deprivation or Neglect) หมายถึง ผู้หญิงทุกกลุ่มอายุ ที่ถูกทอดทิ้ง หรือผู้ที่ไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ เช่น ผู้สูงอายุ ผู้มีจิตฟั่นเฟือน เป็นต้น การล่อลวง/บังคับแสวงหาผลประโยชน์ การใช้ผู้หญิงในกิจกรรมซึ่งสนองประโยชน์แก่คนอื่น ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ด้านการเงิน ด้านเพศ หรือด้านอำนาจทางการเมือง โดยเป็นกิจกรรมซึ่งบั่นทอนความเป็นอยู่ที่ดีทางร่างกายและจิตใจผู้หญิง และร้ายแรงถึงขั้นคุกคามต่อความอยู่รอดของผู้หญิงด้วยกิจกรรมเหล่านี้ ได้แก่ การค้า การใช้แรงงาน การค้าประเวณี การผลิตสื่อบันเทิงเกี่ยวกับผู้หญิง สื่อบันเทิงเกี่ยวกับผู้หญิง

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักบริหารการสาธารณสุข สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข รวบรวมข้อมูลผู้ขอรับบริการ มีข้อมูลตั้งแต่ ปี 2547-2552 โดยปีงบประมาณ 2551-2552 ปรับการจำแนกประเภทการกระทำด้วยรุนแรงจากการละเลยทอดทิ้ง การล่อลวง/บังคับแสวงหาผลประโยชน์ แทนความรุนแรงทางสังคม และปี 2552 เริ่มจัดเก็บทะเบียนรายบุคคลเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เผยแพร่เป็นรายงานสรุปผลการรวบรวมข้อมูลประจำปี ติดต่อขอข้อมูล โทร. 02-590-1629 แฟกซ์ 02-5901634

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลเหตุการณ์ความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กที่รับบริการศูนย์พึ่งได้จำแนกตามรูปแบบการถูกระทำ นำเสนอระดับประเทศ ปี 2549 -2552

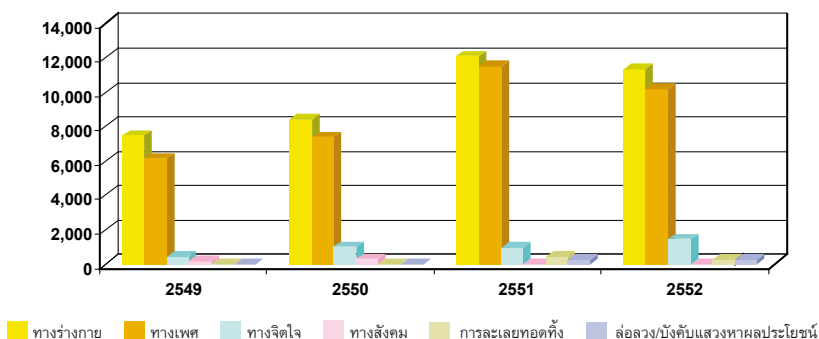
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวควรประสานแหล่งข้อมูล เพื่อให้มีการลงบันทึกข้อมูลจำนวนผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในแต่ละมิติให้มีจำนวนรวมตรงกันหรือใกล้เคียงมากที่สุด รวมทั้งให้มีการเผยแพร่ข้อมูลที่มีอยู่แล้วในช่องทางเพิ่มขึ้น เช่น เว็บไซต์ของสำนักบริหารการสาธารณสุข หรือติดต่อประสานขอข้อมูลต่อเนื่องสม่ำเสมอและนำมาเผยแพร่ เพื่อให้เป็นข้อมูลที่บุคคลอื่นนำไปอ้างอิงได้ถูกต้องตรงกัน

ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงรูปแบบต่างๆ

จำนวนผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ช่วงปี 2549-2552 พบว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยปี 2549 มีจำนวน 14,252 คน แต่ปี 2552 เพิ่มขึ้นเป็น 23,448 คน ทั้งนี้ในปี 2551-2552 ศูนย์พึ่งได้ปรับการจัดเก็บข้อมูลจำแนกลักษณะความรุนแรง โดยจำแนกความรุนแรงที่มาจากการละเลยทอดทิ้ง และจากการล่อลวง/บังคับข่มขู่ทางเพศแทนการจำแนกความรุนแรงทางสังคม จากข้อมูล พบว่าความรุนแรงทางกายและความรุนแรงทางเพศมีสัดส่วนมากที่สุดทุกปี เมื่อเปรียบเทียบกับความรุนแรงลักษณะอื่นๆ กล่าวคือในปี 2552 มีร้อยละ 48.30 และ ร้อยละ 43.53 ตามลำดับ ส่วนความรุนแรงทางจิตใจมีร้อยละ 6.20 สูงขึ้นกว่าปี 2549 ซึ่งมีเพียงร้อยละ 3.01

จำนวนผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง จำแนกรูปแบบความรุนแรง

ลักษณะการกระทำ ความรุนแรง	2549		2550		2551		2552	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทางร่างกาย	7,481	52.49	8,389	49.14	12,102	47.88	11,333	48.33
ทางเพศ	6,158	43.21	7,393	43.31	11,538	45.64	10,209	43.54
ทางจิตใจ	429	3.01	1,001	5.86	964	3.81	1,454	6.20
ทางสังคม	184	1.29	288	1.69	ไม่ จำแนก	0	ไม่ จำแนก	0
การละเลยทอดทิ้ง	ไม่ จำแนก	0	ไม่ จำแนก	0	454	1.80	221	0.94
ล่อลวง/บังคับ แสวงหาผล ประโยชน์	ไม่ จำแนก	0	ไม่ จำแนก	0	220	0.87	231	0.99
รวม	14,252	100	17,071	100	25,278	100	23,448	100

2.2 การศึกษา

ตัวชี้วัดที่ 2.2.1 จำนวนสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรเพศศึกษา

การจัดการเรียนการสอนเพศศึกษา มีจุดมุ่งหมายสำคัญประการหนึ่ง คือ การสร้างเสริมคุณภาพความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เพื่อน ครอบครัว บนพื้นฐานของการเคารพและให้เกียรติทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เพศศึกษาเป็นเรื่องยากในการนำมาจัดกระบวนการเรียนรู้สำหรับสังคมไทย เนื่องจากคิดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ควรเปิดเผยหรือพูดคุยในที่สาธารณะ

นิยาม

สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนเพศศึกษา คือ สถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ โดยส่งครูเข้าร่วมฝึกอบรมและนำหลักสูตรเพศศึกษาไปจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

ฐานข้อมูลเพศศึกษา ของโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ พัฒนาขึ้นเพื่อเป็นแหล่งข้อมูลของเครือข่ายการดำเนินงานเพศศึกษาของโครงการ ประกอบด้วยองค์กรภาคี สถานศึกษา วิทยากรหลักเพศศึกษา และ ครูเพศศึกษา ที่เข้าร่วมโครงการ เผยแพร่ข้อมูลบนเว็บไซต์ <http://www.teenpath.net/network/Train.asp?Mode=TRAIN&SubMode=2&Format=1&Gen=A>

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

จำนวนสถานศึกษาที่เข้าร่วมโครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ส่งครูเข้าร่วมฝึกอบรมและนำหลักสูตรเพศศึกษาไปสอนในสถานศึกษา ปี 2547-2553

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสานกับกระทรวงศึกษาธิการ และองค์การแพธ (PATH) เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอนเพศศึกษา และจัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่อง

สถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรเพศศึกษา

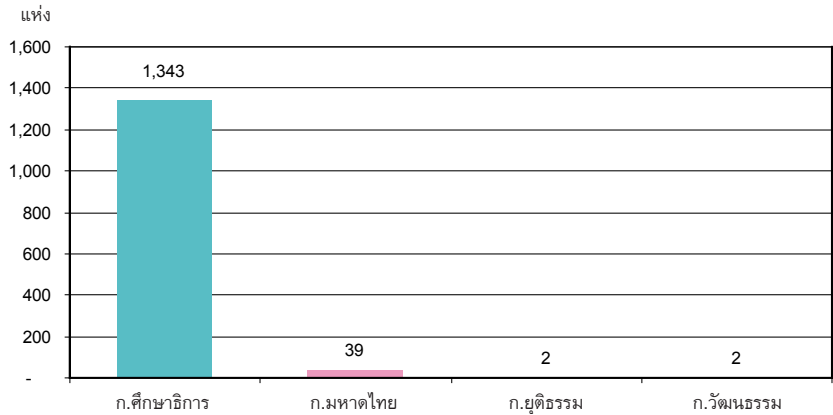
กระทรวงศึกษาธิการ ร่วมกับกระทรวงสาธารณสุข ภาศิจากองค์กรเอกชน สาธารณะประโยชน์และภาคธุรกิจ ภายใต้การสนับสนุนงบประมาณจากกองทุนโลก เพื่อการแก้ไขปัญหาเอดส์ วัณโรค และมาลาเรีย (Global Fund on AIDS, TB, Malaria- GFATM) ผ่านกระทรวงสาธารณสุข บริหารโครงการโดยองค์การแพธ (PATH) จัดทำคู่มือ “ก้าวอย่างอย่างเข้าใจ” เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาสำหรับเยาวชน และผลักดันให้มีการจัดการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ประถมศึกษาปีที่ 6 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6)

เด็กนักเรียนควรได้เรียนเพศศึกษาอย่างต่อเนื่องไม่ต่ำกว่า 16 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศได้อย่างถูกต้อง แต่ในทางปฏิบัติ สามารถทำได้จริงเพียง ภาคเรียนละ 3-7 ชั่วโมงเท่านั้น⁴ เพศศึกษายังไม่มีการนำไปบรรจุในหลักสูตรการเรียนการสอนให้ครอบคลุมสถานศึกษาทั้งหมด และครบถ้วนตามจำนวนชั่วโมงต่อปีการศึกษา ดังนั้น จำเป็นต้องทำให้ครู และผู้บริหารเห็นความสำคัญว่าการจัดการเรียนรู้เพศศึกษา 16 ชั่วโมง/ปีการศึกษานั้นได้ประโยชน์⁵ อย่างไรก็ดี ในช่วงปี 2547-2553 มีสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรเพศศึกษาจำนวน 1,386 แห่ง

4 นายรัชชัย พาชื่น เจ้าหน้าที่โครงการองค์การแพธประเทศไทย (PATH Thailand). การประชุมเรื่อง “เพศวิถีศึกษากับเพศวิถีปฏิบัติในสังคมไทย ครั้งที่ 2”. พ.ย. 2552

5 องค์การแพธ จัดประชุมองค์กรภาคี โครงการก้าวอย่างอย่างเข้าใจ ที่โรงแรมหลุยส์ เทเวร์น เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2553 โดย ดร.เบญจลักษณ์ น้าฟ้า ผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

จำนวนสถานศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรเพศศึกษา

	2547-48	2549	2550	2551	2552	2553	รวม
ก.ศึกษาธิการ	318	164	169	78	219	395	1,343
ก.มหาดไทย	11	4	7	8	5	4	39
ก.ยุติธรรม	2						2
ก.วัฒนธรรม	2						2
รวม	333	168	176	86	224	399	1,386

ตัวชี้วัดที่ 2.2.2 สัดส่วนของสถาบันการศึกษาครุศาสตร์ที่บรรจุสาระเกี่ยวกับเพศศึกษาในหลักสูตร

จากรายงานสภาการณเด็กและเยาวชนของสถาบันรามจิตติ ในปี 2548 พบว่า เด็กระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา มีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 16.08 มีเด็กอายุต่ำกว่า 19 ปีมาทำคลอดจำนวน 52,008 คน มีทารกถูกทอดทิ้งจำนวน 2.61 คนต่อประชากรแสนคน และมีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ถูกล่อลวงละเมิดทางเพศจำนวน 3,825 คน หรือ 6.42 คนต่อประชากรแสนคน มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาโยบายและดำเนินการด้านเพศศึกษา สู่การจัดหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาของเด็กและเยาวชนในสถานศึกษา

นิยาม -

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล -

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

ยังไม่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสานกับกระทรวงศึกษาธิการ และองค์การแพธ (PATH) เพื่อสนับสนุนให้มีการบรรจุหลักสูตรเพศศึกษาในหลักสูตรสถาบันการศึกษาด้านศึกษาศาสตร์และครุศาสตร์ 71 แห่งทั่วประเทศ และจัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่อง

เพศศึกษาในหลักสูตรสถาบันการศึกษาศาสตร

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาและเครือข่ายมหาวิทยาลัยราชภัฏ 9 แห่ง ร่วมกับองค์การแพธ (PATH) ภายใต้การสนับสนุนจากกองทุนโลก ได้ร่วมกันพัฒนาคู่มือหลักสูตร “เพศศึกษารอบด้าน” ภายใต้โครงการพัฒนาการจัดการกระบวนการเรียนรู้เพศศึกษาสำหรับนักศึกษาสาขาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ แล้วเสร็จเมื่อปี 2551 เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาให้กับคณาจารย์คณะครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏได้เรียนรู้และฝึกทักษะการจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาให้กับนักศึกษาครุศาสตร์ในหลักสูตรปกติ และจัดอบรมให้กับครูประจำการที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมพัฒนากระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา แผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย (1) เพศวิถีกับการเรียนรู้ตลอดชีวิต และแนวคิดเพศศึกษา (2) อนามัยเจริญพันธุ์: พัฒนาการทางเพศ การตั้งครรภ์ การคุมกำเนิด (3) สุขภาพทางเพศ เอดส์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (4) คติ อคติ ค่านิยมเรื่องเพศ/เพศสภาพ (5) อัตลักษณ์ทางเพศ รสนิยมทางเพศ

และความหลากหลายทางเพศ (6) สัมพันธภาพทางเพศและการแสดงออก (7) ชีวิต โสด ชีวิตคู่ การแต่งงาน การยุติความสัมพันธ์ (8) ความรุนแรงทางเพศ และการล่วงละเมิดทางเพศ (9) ครอบครั้ว (10) อิทธิพลสื่อ สังคม วัฒนธรรมที่มีผลกระทบต่อเพศวิถี (11) โครงการเยาวชนศึกษา

ตัวชี้วัดที่ 2.2.3 จำนวนครูที่ได้รับการอบรมเรื่องเพศศึกษา

ครูที่มีทักษะในการสอนเรื่องเพศศึกษามีจำกัด ทำให้การจัดหลักสูตรการเรียนการสอนเรื่องเพศศึกษาในโรงเรียนยังไม่ครอบคลุมทุกด้านไม่สามารถพัฒนาองค์ความรู้ของเด็ก เยาวชน ได้มากพอที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเรื่องเพศให้เข้าใจอย่างถูกต้องและนำไปปฏิบัติใช้ได้จริง

นิยาม -

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

ฐานข้อมูลเพศศึกษาของโครงการก้าวอย่างเข้าใจ พัฒนาขึ้นเพื่อเป็นแหล่งข้อมูลของเครือข่ายการดำเนิน งานเพศศึกษา ของโครงการ ประกอบด้วยองค์กรภาคี สถานศึกษา วิทยากรหลักเพศศึกษา และ ครูเพศศึกษา ที่เข้าร่วมโครงการ เผยแพร่ข้อมูลบนเว็บไซต์ <http://www.teenpath.net/network/Train.asp?Mode=TRAIN&SubMode=2&Format=1&Gen=A>

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

จำนวนครูทุกสังกัดที่เข้ารับการฝึกอบรมครูเพศศึกษา ระหว่างปี 2547-2553

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

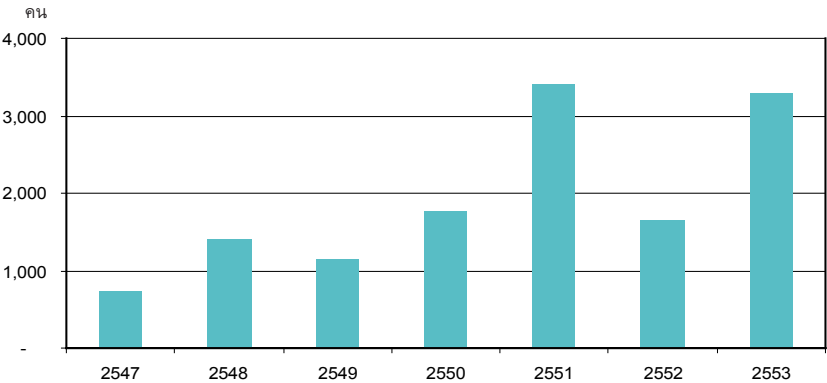
องค์กรแพธ (PATH) ร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงสาธารณสุข จัดทำโครงการ “ก้าวอย่างเข้าใจ” เพื่อส่งเสริมการจัดกระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา และการป้องกันเอดส์ในกลุ่มเยาวชนในสถานศึกษา ภายใต้การสนับสนุนของกองทุนโลกเพื่อแก้ไขปัญหาเอดส์ วัณโรคและมาเลเรีย (GFATM) บริหารโครงการโดยองค์การแพธ (PATH) มีระยะเวลาในการดำเนินการ 5 ปี (1 ตุลาคม 2546 - 30 กันยายน 2551)

สถาบันกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ควรประสานงานกับองค์การแพธ (PATH) กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงสาธารณสุข เพื่อให้มีการหยิบยกและเน้นประเด็นด้านความรุนแรงทางเพศให้ชัดเจนมากขึ้น ในการฝึกอบรมเรื่องเพศศึกษาให้แก่ครูอย่างต่อเนื่อง

การฝึกอบรมครูเพศศึกษา

องค์การแพธ (PATH) ภายใต้การสนับสนุนจากกองทุนโลก ได้ร่วมกับสถานศึกษา จัดอบรมให้กับครูประจำการที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการจัดกิจกรรมการพัฒนากระบวนการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษา โดยคาดหวังว่าผู้ที่ได้รับการอบรมจะสามารถนำความรู้ไปใช้ทั้งในชีวิตประจำวันและจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาตลอดจนให้คำแนะนำ/ให้คำปรึกษาแก่เยาวชน โดยได้ ฝึกอบรมครูเพศศึกษาไปแล้ว 7 ปี (2547-2553) จำนวน13,405 คน

จำนวนครู (ทุกสังกัด) ที่เข้ารับการฝึกอบรมเพศศึกษา

จำนวนครู (ทุกสังกัด) ที่เข้ารับการฝึกอบรมเพศศึกษา

	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553
จำนวนครูที่ได้รับการฝึกอบรมเรื่องเพศศึกษา	730	1,410	1,157	1,770	3,412	1,640	3,286

ตัวชี้วัดที่ 2.2.4 สัดส่วนของสถาบันการศึกษาพยาบาลและแพทย์ที่บรรจุเรื่องความรุนแรงต่อเด็กหญิงและสตรีอยู่ในหลักสูตร

นิยาม -
วิธีการคำนวณ -
แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล
ยังไม่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ อย่างไรก็ตาม มีสาระเกี่ยวกับความรุนแรงในผู้หญิงสอดแทรกในวิชามนุษย์กับสังคมและวิชาสุขภาพจิต ส่วนการศึกษาแพทย์ด้านจิตเวช จะมีหลักสูตรเหล่านี้
ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน
(ยังไม่ได้นำเสนอข้อมูล)
แนวทางการพัฒนาข้อมูล
สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ประสานกับสถาบันการศึกษาด้านแพทย์และพยาบาล ให้บรรจุเรื่องความรุนแรงต่อเด็กหญิงและสตรีอยู่ในหลักสูตร

2.3 ความยุติธรรมและความมั่นคง

ตัวชี้วัดที่ 2.3.1 จำนวนองค์กรความยุติธรรมด้านความรุนแรง

กระบวนการด้านความยุติธรรมเป็นขั้นตอนสำคัญในการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง และฟื้นฟูผู้กระทำผิด หน่วยงานดำเนินการด้านความยุติธรรมมีหลายหน่วยงาน และเป็นตัวชี้วัดจากแผนปฏิบัติการด้านความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงของกระทรวงยุติธรรม ได้แก่ จำนวนศูนย์ประสานงานจัดการความขัดแย้งชุมชน และจำนวนสำนักงานคุมประพฤติที่ให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลเบื้องต้น นอกจากนี้ยังมีมูลนิธิต่างๆที่ให้คำปรึกษาและช่วยเหลือด้านกฎหมายแก่ผู้หญิงและเด็กที่ตกอยู่ในภาวะวิกฤติ

นิยาม

องค์กรความยุติธรรมในที่นี้ หมายถึง องค์กรด้านงานคุมประพฤติผู้กระทำผิดในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในขั้นตอนก่อนและหลังการพิพากษาคดีของศาล ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือผู้กระทำผิด โดยมีการนำทรัพยากรในชุมชนเข้ามาช่วยเหลือ (Community Affairs) โดยมุ่งหวังให้ผู้กระทำผิดได้กลับตนเป็นคนดีและกลับคืนสู่ชุมชน รวมถึงองค์กรที่ให้ความรู้ทางกฎหมาย การให้คำปรึกษา แนะนำ ช่วยเหลือในการดำเนินคดีสำหรับผู้ถูกระทำ เฝ้าระวังและแก้ไขปัญหาของชุมชน และเป็นแหล่งประสานความร่วมมือและความช่วยเหลือในชุมชน

วิธีการคำนวณ

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

กองส่งเสริมและระงับข้อพิพาท กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ เผยแพร่ข้อมูลจำนวนศูนย์ประสานงานจัดการความขัดแย้งชุมชน จำแนกภาค เว็บไซต์ www.rlpd.moj.go.th/rlpd6

กรมคุมประพฤติ เผยแพร่ข้อมูลจำนวนสำนักงานคุมประพฤติ ตามเขตพื้นที่ ภาค www.probation.go.th โทร. 02-4121306

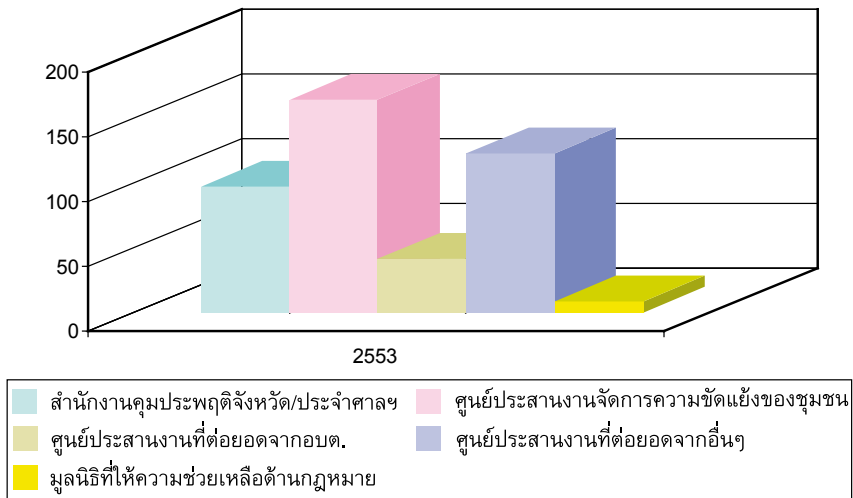
มูลนิธิต่างๆ ได้แก่ มูลนิธิเครือข่ายผู้หญิงเพื่อสันติภาพ (Foundation for Women) มูลนิธิเพื่อนหญิง (Friends Of Women Foundation) ศูนย์พิทักษ์สิทธิหญิงบริการ มูลนิธิส่งเสริมโอกาสผู้หญิง (Empower Foundation) มูลนิธิผู้หญิง กฎหมาย และการพัฒนาชนบท (Foundation of Women , Law and Rural Development) สมาคมผู้หญิงกฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก (Asia Pacific Forum on Women , Law and Development) มูลนิธิ ทองใบ ทองเป่า (Thongbai Thongpao Foundation) เครือข่ายคุ้มครองสิทธิเด็กและสตรี (Child and Women Rights Protection) ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาสิทธิผู้หญิง (The Women's Rights Development Centre) มูลนิธิ

ดวงประทีป (Duang Prateep Foundation) สมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมาย สภากายภาพ เป็นต้น	
ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน	
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลองค์กรความยุติธรรมด้านความรุนแรง	ระดับประเทศ
ภาค ปี 2553	
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -	

องค์กรความยุติธรรมด้านความรุนแรง

สำนักงานคุ้มครองสิทธิสตรีและสิทธิเด็ก และจังหวัดใน ปี 2553 มีรวม 97 สำนักงาน มีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนเกี่ยวกับการแก้ไขฟื้นฟูและสงเคราะห์ผู้กระทำความผิดรายบุคคล ศูนย์ประสานงานความขัดแย้งของชุมชน ที่กระทรวงยุติธรรมเริ่มจัดตั้ง มี 164 ศูนย์ มีหน้าที่เผยแพร่ความรู้และประสบการณ์ของชุมชนในการจัดการความขัดแย้ง และจัดเวทีหาทางออกโดยกระบวนการเจรจาไกล่เกลี่ย และเกิดศูนย์ต่อยอดเพิ่มเติมจากที่ว่าการอำเภอ อบต. ที่ทำการชุมชน กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ศูนย์ยุติธรรมชุมชน ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน และกลุ่มกิจกรรมในชุมชน รวมทั้งประเทศอีก 165 ศูนย์ รวมองค์กร/มูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือด้านกฎหมาย 11 แห่ง ทำให้มีองค์กรความยุติธรรมด้านความรุนแรงรวมทั้งประเทศ 437 องค์กร

จำนวนองค์กรความยุติธรรมด้านความรุนแรง

จำนวนองค์กรความยุติธรรมด้านความรุนแรง จำแนกภาค ปี 2553

	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาค อีสาน	ภาคใต้	กทม/ ธนบุรี	รวม
สำนักงานคุมประพฤติจังหวัด/ ประจำศาลฯ	20	28	23	16	10	97
ศูนย์ประสานงานจัดการความ ขัดแย้งของชุมชน	25	50	60	29	0	164
ศูนย์ประสานงานที่ต่อยอดจาก อบต.	12	8	14	8	0	42
ศูนย์ประสานงานที่ต่อยอดจาก อื่นๆ	ไม่จำแนก	ไม่จำแนก	ไม่จำแนก	ไม่จำแนก	ไม่จำแนก	123
องค์กร/มูลนิธิที่ให้ความช่วย เหลือด้านกฎหมาย	ไม่จำแนก	ไม่จำแนก	ไม่จำแนก	ไม่จำแนก	ไม่จำแนก	11
รวม	57	86	97	53	10	437

ตัวชี้วัดที่ 2.3.2 สัดส่วนของที่ปรึกษากฎหมายและบุคลากรผู้เข้ารับอบรม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550

ที่ปรึกษาด้านกฎหมายที่ได้รับการอบรมกฎหมายตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 จะต้องเป็นผู้มีความรู้ด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องตาม พ.ร.บ.ฯ เพื่อให้เข้าใจเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองผู้ถูกกระทำ และสร้างความเข้าใจกับผู้กระทำไม่เน้นการลงโทษ เป็นตัวชี้วัดจากแผนปฏิบัติการด้านความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงของกระทรวงยุติธรรม

นิยาม

ความรู้เกี่ยวกับมาตราต่างๆที่ระบุใน พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 และการบังคับใช้

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

กองพิทักษ์สิทธิและเสรีภาพ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ศูนย์ประสานงานตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

(ยังไม่ได้นำเสนอข้อมูล)

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงพัฒนาสังคม ประสานกับศูนย์ประสานงานตาม พ.ร.บ.ฯ ประเมินผลการอบรมเพื่อจำแนกผู้เข้ารับการอบรม ที่มี ความรู้ความเข้าใจสามารถนำไปปฏิบัติงานด้านกฎหมายตาม พ.ร.บ.ฯ

ตัวชี้วัดที่ 2.3.3 จำนวนคดีอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

สภาพเศรษฐกิจสังคมที่มีการแข่งขันสูง สถาบันครอบครัวอ่อนแอ ทศนคติ ค่านิยมของคนในสังคมที่มุ่งเพื่อ อบายมุข การพนัน ยาเสพติดแพร่ไปทั่วทั้งสังคม ล้วนเป็นต้นเหตุของการเกิดปัญหาอาชญากรรมเกี่ยวกับ ชีวิต ร่างกาย เพศ และ ทรัพย์สิน

นิยาม

คดีอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ (รับแจ้ง/จับ) ได้แก่ ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา ทำให้ตายโดยประมาท พยายามฆ่า ทำร้ายร่างกาย ข่มขืน กระทำชำเรา

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ นำเสนอข้อมูลสถิติคดีอาชญา กรรม 5 กลุ่ม (คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ คดีชีวิต ร่างกายและเพศ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน คดีที่น่าสยดสยอง และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย) รายเดือน รวมทั้งปี จำแนกตาม บข.น. และ บก.น. 1-9 เผยแพร่ข้อมูลบนเว็บไซต์ http://statistic.ftp.police.go.th:80/dn_main.htm ติดต่อเจ้าหน้าที่โทรศัพท์ 02-205-2789

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลคดีอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ เฉพาะคดี ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ทำร้ายร่างกาย ข่มขืนกระทำชำเรา (รับแจ้ง/จับ) ที่เกิดขึ้นในปีนั้นๆ ไม่รวมคดีค้างเก่า รวมทั้งประเทศ ปี 2548-2552

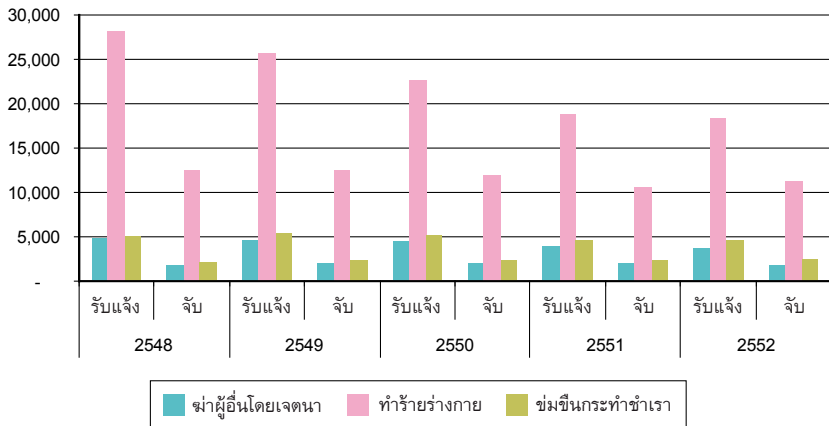
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสาน สตช. ในการจัดเก็บจำนวนคดีอาชญากรรม จำแนกเพศ

คดีอาชญากรรมที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

จำนวนคดีทำร้ายร่างกายที่รับแจ้งมีจำนวนมากที่สุดแต่มีแนวโน้มลดลง รองลงมาเป็นคดีข่มขืนกระทำชำเรา และฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา

จำนวนคดีอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

จำนวนคดีอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ทั่วประเทศ

	2548		2549		2550		2551		2552	
	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	4,806	1,829	4,687	1,888	4,435	1,920	3,974	1,920	3,712	1,813
ทำร้ายร่างกาย	28,247	12,554	25,798	12,470	22,662	11,925	18,802	10,450	18,358	11,222
ข่มขืนกระทำชำเรา	5,071	2,064	5,308	2,237	5,152	2,400	4,644	2,328	4,680	2,584

ตัวชี้วัดที่ 2.3.4 จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัว จากการดำเนินงานของตำรวจ

ความเป็นครอบครัวจะมีน้อยของความสัมพันธ์พิเศษที่มีลักษณะเป็น “ความสัมพันธ์แบบสองทาง” ดังนั้น ความรุนแรงที่เกิดขึ้นพบว่า การที่โยนความผิดให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียวย่อมไม่ถูกต้องทั้งหมด เพราะบ่อยครั้งที่ภรรยาก็มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยคำพูด ท่าทีและการกระทำบางอย่าง รวมทั้งขาดเทคนิควิธีการในการลดทอนความขัดแย้งรุนแรงที่เกิดขึ้น ให้แสดงออกอย่างเหมาะสมกว่าที่เป็นอยู่ จึงเป็นความไม่ยุติธรรมและเป็นการละเลยความสำคัญของสัมพันธภาพที่มีลักษณะพิเศษดังกล่าวนี้ ซึ่งสามารถเยียวยาแก้ไขได้โดยอาศัย “คนกลาง” เข้าช่วยรับฟังและให้คำแนะนำในบางสถานการณ์ ซึ่งตำรวจมีส่วนช่วยทำหน้าที่นี้

นิยาม

การดำเนินงานตามพ.ร.บ.คุ้มครองฯ ของตำรวจเกี่ยวกับคดีความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งรวมการร้องทุกข์และไม่ร้องทุกข์

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยศูนย์พิทักษ์เด็ก เยาวชน และสตรี จำแนกจำนวนคดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัว ประกอบด้วย การร้องทุกข์ (ไกล่เกลี่ยยอมความไม่ส่งอัยการ/ส่งอัยการ) การไม่ร้องทุกข์ (ประนีประนอม) จำนวนคำสั่งกำหนดมาตรการวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ จำนวนการละเมิดคำสั่งกำหนดมาตรการ/วิธีการบรรเทาทุกข์ จำนวนการยอมความขึ้นสอบสวน เริ่มจัดเก็บข้อมูลปี 2551 ประสานขอข้อมูลที่ 02-5131131 และ 02-5133213

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของตำรวจ ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ระดับประเทศ ปี 2551

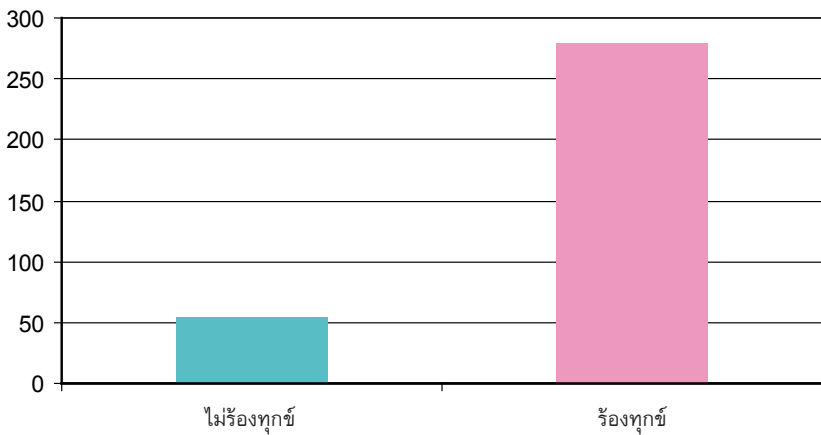
แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสาน สตช. จัดเก็บและรายงานผลข้อมูลต่อเนื่อง

คดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของตำรวจ

ในปี 2551 จำนวนคดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัวประเภทไม่ร้องทุกข์ จำนวน 54 คดี ร้องทุกข์ 279 คดี มีจำนวนคำสั่งกำหนดมาตรการ/วิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ 28 คดี จำนวนการละเมิดคำสั่งกำหนดมาตรการ/วิธีการบรรเทาทุกข์ 2 คดี จำนวนยอมความชั้นสอบสวน 67 คดี

จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของตำรวจ ปี 2551

จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของตำรวจ

ปี	จำนวนคดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัว		จำนวนคำสั่งกำหนดมาตรการ/วิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์	จำนวนการละเมิดคำสั่ง กำหนดมาตรการ/วิธีการบรรเทาทุกข์	จำนวนการยอมความชั้นสอบสวน
	ไม่ร้องทุกข์	ร้องทุกข์			
2551	54	279	28	2	67
2552		145	126	0	19

ตัวชี้วัดที่ 2.3.5 จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของอัยการ

ปัญหาความรุนแรงในครอบครัวได้ชื่อว่าเป็น “ปัญหาสังคมกึ่งอาชญากรรม” เนื่องจากมีลักษณะที่แตกต่างไปจากปัญหาสังคมทั่วไป ขณะเดียวกันก็แตกต่างไปจากปัญหาอาชญากรรมอื่นๆ คือ การทำร้ายร่างกายผู้อื่น ทำให้เกิดอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจ และข่มขืนคู่สมรส ฯลฯ ซึ่งบางครั้งรุนแรงถึงขั้นพยายามฆ่าและฆาตกรรมด้วย ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่เนื่องจากคู่กรณีเป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกัน จึงต้องมีวิธีการจัดการที่ละเอียดอ่อนที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากวิธีการทั่วไป โดยกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ มีลักษณะเฉพาะที่ให้ความสำคัญและให้ความสำคัญทั้งสองฝ่าย

นิยาม

การดำเนินงานตามพ.ร.บ.คุ้มครองฯ ของอัยการเกี่ยวกับคดีความรุนแรงในครอบครัว การสั่งฟ้อง สั่งไม่ฟ้อง ยุติการดำเนินคดีขึ้นสอบสวน อยู่ระหว่างพิจารณาชั้นพนักงานอัยการ และศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษ

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักนโยบาย ยุทธศาสตร์ และ งบประมาณ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายนโยบายและยุทธศาสตร์ เริ่มจัดเก็บข้อมูลปี 2551 ติดต่อขอข้อมูลโทร. 02-2228121 ต่อ 111 e-mail : ps@ago.go.th

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของอัยการตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ระดับประเทศ ปี 2551

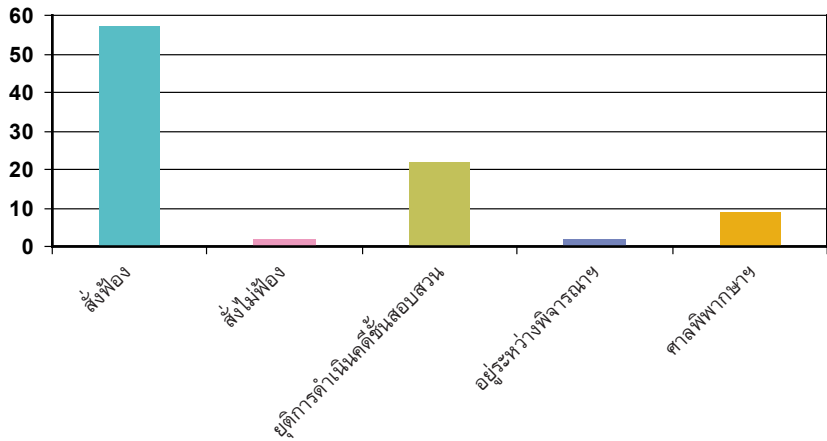
แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสาน สำนักงานอัยการสูงสุด จัดเก็บและรายงานผลข้อมูลต่อเนื่อง

คดีความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็ก

ปี 2551 สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการต่อคดีความรุนแรงในครอบครัวตาม พ.ร.บ.ฯ ทั้งสิ้น 92 คดี จำแนกเป็นคดีที่สั่งฟ้อง 57 คดี สั่งไม่ฟ้อง 2 คดี ยุติการดำเนินคดีขึ้นสอบสวน 22 คดี อยู่ระหว่างพิจารณาชั้นพนักงานอัยการ 2 คดีและศาลศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษ 9 คดี

จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของอัยการ ปี 2551

จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัวจากการดำเนินงานของอัยการ

คดี	2551
รวม	92
สั่งฟ้อง	57
สั่งไม่ฟ้อง	2
ยุติการดำเนินคดีชั้นสอบสวน	22
อยู่ระหว่างพิจารณาชั้นพนักงานอัยการ	2
ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษ	9

ตัวชี้วัดที่ 2.3.6 จำนวนกรณีความรุนแรงจากองค์กรให้คำปรึกษาทางกฎหมาย

องค์กรให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชนทั่วไป เพื่อจะ
ช่วยส่งเสริมสถานภาพ ของสตรีไทยและเด็ก และให้การคุ้มครองเด็กและผู้หญิง
ที่เป็นเหยื่อความรุนแรงให้ได้รับความยุติธรรม หรือมีทางออกที่เหมาะสมในการ
จัดการปัญหาความรุนแรงในครอบครัว

นิยาม

กรณี (cases) ที่องค์กรให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายให้คำปรึกษาแนะนำต่อผู้ถูก
กระทำด้วยความรุนแรงรูปแบบต่างๆ

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

มูลนิธิต่างๆ ได้แก่ มูลนิธิเครือข่ายผู้หญิงเพื่อสันติภาพ (Foundation for Women)
มูลนิธิเพื่อนหญิง (Friends Of Women Foundation) ศูนย์พิทักษ์สิทธิหญิงบริการ
มูลนิธิส่งเสริมโอกาสผู้หญิง (Empower Foundation) มูลนิธิผู้หญิง กฎหมาย และการ
พัฒนาชนบท (Foundation of Women , Law and Rural Development) สมาคมผู้
หญิงกฎหมายและการพัฒนาแห่งเอเชียแปซิฟิก (Asia Pacific Forum on Women ,
Law and Development) มูลนิธิ ทองใบ ทองเปาด์ (Thongbai Thongpao Founda-
tion) เครือข่ายคุ้มครองสิทธิเด็กและสตรี (Child and Women Rights Protection)
ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาสิทธิผู้หญิง (The Women's Rights Development Centre)
มูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก(The Center for the Protection of Children's Rights
Foundation) สมาคมบัณฑิตสตรีทางกฎหมาย สภานายความ เป็นต้น

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

(ยังไม่มีการนำเสนอข้อมูล)

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวประสานขอข้อมูลจาก องค์กรให้ความช่วย
เหลือด้านกฎหมาย

ตัวชี้วัดที่ 2.3.7 จำนวนคดีความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กที่ยุติที่ศาลชั้นต้น

สถิติคดีเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา คดีความผิดตามกฎหมายอื่น ๆ ได้แก่ การค้าประเวณี การคุ้มครองเด็ก การคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว และคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ เป็นสถิติที่สะท้อนให้เห็นถึงความรุนแรงที่มีต่อผู้หญิงและเด็ก ซึ่งควรได้รับการป้องกันแก้ไขอย่างเร่งด่วน การเผยแพร่สถิติดังกล่าวจะสร้างความตระหนักให้สังคมรับรู้ความรุนแรงที่คุกคามความปลอดภัยและชีวิตผู้หญิงและเด็กในสังคมไทย

นิยาม

คดีความผิดทางเพศ รวมถึงความผิดเกี่ยวกับการข่มขืนกระทำชำเรา การอนาจาร ความผิดเกี่ยวกับการดำรงชีพจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี และการค้าวัตถุหรือสิ่งลามก คดีการค้าประเวณีตามพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 คดีตามพ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 คดีตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 และคดีเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ตามพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 โดยเป็นความผิดที่ขึ้นสู่การพิจารณา และที่พิจารณาเสร็จในศาลชั้นต้นทั่วราชอาณาจักร

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

ฝ่ายระบบข้อมูลและสถิติ สำนักแผนงานและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม จำแนกตามประเภทคดีความรุนแรง รวบรวมรายงานรายปี ได้แก่ คดีเกี่ยวกับเพศ/คดีเกี่ยวกับพ.ร.บ.ค้าประเวณี/คดีตามพ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก/คดีตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว/คดีเกี่ยวกับพ.ร.บ.ค้ามนุษย์

ทั้งนี้ ขอให้ในคดีที่พิจารณาเสร็จ หมายถึง คดีที่ได้ยื่นฟ้องเข้ามาตั้งแต่ปีก่อนหน้า แต่กระทำเสร็จในปีนั้น ซึ่งอาจทำให้คดีเสร็จไปในปีนั้นมีมากกว่าคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาได้

ฝ่ายระบบข้อมูลและสถิติ สำนักแผนงานและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม รวบรวมทะเบียนคดีจากศาลจังหวัด รวบรวมข้อมูลในส่วนกลางในรูปแบบ excel นำเสนอทางเว็บไซต์ www.coj.go.th และ www.oppb.coj.go.th และ รายงานสถิติคดีทั่วราชอาณาจักร ประจำปี ติดต่อขอข้อมูลโทร. 02-541-2344 ต่อ 406

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

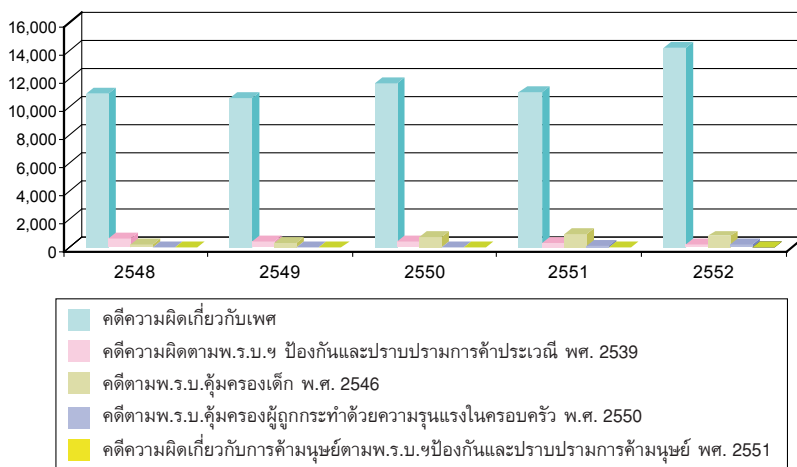
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณา และพิจารณาเสร็จในศาลชั้นต้น จำแนกตามประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ ความรุนแรงต่อเด็กและผู้หญิง ระดับประเทศ ปี 2548 -2552

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

คดีความรุนแรงต่อผู้หญิงและเด็กที่ยุติที่ศาลชั้นต้น

คดีความผิดที่ขึ้นสู่การพิจารณาและพิจารณาเสร็จเกี่ยวกับเพศ และคดีความผิดตามพ.ร.บ.คุ้มครองเด็กมีจำนวนสูงต่อเนื่องตั้งแต่ ปี 2548 เป็นต้นมา กล่าวคือ ปี 2548 คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ และคดีเกี่ยวกับเด็กที่พิจารณาเสร็จมี 10,546 คดี และ 190 คดี ตามลำดับ ปี 2552 เพิ่มขึ้นเป็น 14,223 และ 758 คดี ตามลำดับ ส่วนคดีความผิดตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ปี 2550 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเช่นกัน จาก 61 คดีในปี 2551 เพิ่มขึ้นเป็น 134 คดีในปี 2552 สำหรับคดีความผิดตามพ.ร.บ.ฯ ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มีแนวโน้มลดลงโดยตลอดทั้งคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาและคดีที่พิจารณาเสร็จ

จำนวนคดีความรุนแรงต่อเด็กและผู้หญิงที่ยุติที่ศาลชั้นต้น จำแนกประเภทคดี

จำนวนคดีความรุนแรงต่อเด็กและผู้หญิงที่ยุติการดำเนินคดี จำนวนประเภทคดี

จำนวนข้อหาในคดีความผิดเกี่ยวกับความรุนแรง	2548		2549		2550		2551		2552	
	ขึ้นสู่การพิจารณา	พิจารณาเสร็จ	ขึ้นสู่การพิจารณา	พิจารณาเสร็จ	ขึ้นสู่การพิจารณา	พิจารณาเสร็จ	ขึ้นสู่การพิจารณา	พิจารณาเสร็จ	ขึ้นสู่การพิจารณา	พิจารณาเสร็จ
คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	11,546	10,916	11,662	10,646	12,235	11,742	11,318	11,104	11,142	14,223
คดีความผิดตามพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539	671	580	353	357	425	404	260	256	214	183
คดีตามพ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546	206	190	283	310	927	728	1,081	948	734	758
คดีตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550	0	0	0	0	3	1	64	61	170	134
คดีความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ตามพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551	0	0	0	0	0	0	0	0	11	8

ตัวชี้วัดที่ 2.3.8 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

เด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา ตกอยู่ในวัฏจักรของการใช้ความรุนแรง การใช้กำลังระหว่างเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ทำให้ปัญหาความรุนแรงในโรงเรียนมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งความรุนแรงที่เกิดขึ้นในเด็กและเยาวชนนั้น สาเหตุสำคัญส่วนหนึ่งมาจากประสบการณ์ ความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งเด็กได้รับการถ่ายทอดประสบการณ์จากครอบครัว การนำเสนอของสื่อต่าง ๆ ที่แสดงออกถึงความรุนแรงทั้งรูป เกมส์ ภาพยนตร์ ข่าว และภาษาที่ใช้ทั้งการใช้คำพูด หรือภาษาหนังสือ เด็กและเยาวชนอยู่ในวัยที่เปราะบางหากได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมในครอบครัวและสื่อซ้ำซาก ย่อมส่งผลต่อสภาพจิตใจ ทำให้ง่ายต่อการเป็นผู้ก่อความรุนแรงเสียเอง หรือนำไปสู่การกระทำผิดอื่น ๆ

นิยาม

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เผยแพร่ข้อมูลบนเว็บไซต์
http://www2.djop.moj.go.th/stat/main_user.php?mid=2&mon=24

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

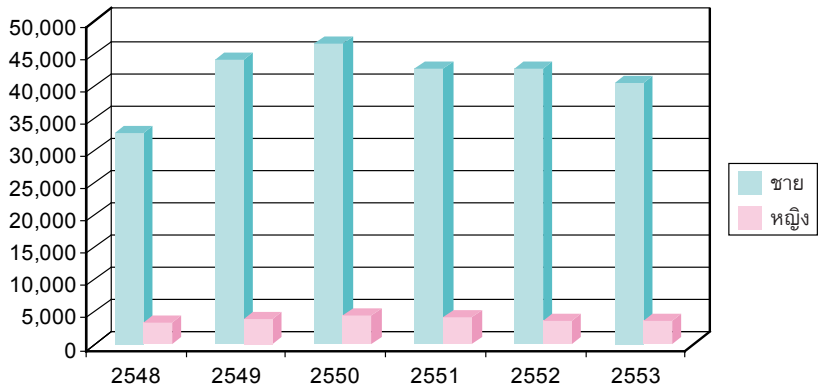
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดที่อยู่ระหว่างการพิจารณาคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2548-2553

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

เด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ระหว่างปี 2548-2553 เด็กและเยาวชนชายอายุระหว่าง 10-18 ปี ถูกดำเนินคดีส่งสถานพินิจเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้นมาก ในขณะที่สัดส่วนเด็กและเยาวชนหญิงมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อย โดยเด็กและเยาวชนชายถูกส่งสถานพินิจประมาณ 10 เท่าของเด็กและเยาวชนหญิง โดยฐานความผิดส่วนใหญ่คือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ยาเสพติดให้โทษ และชีวิตและร่างกายตามลำดับ ความผิดเกี่ยวกับเพศมีร้อยละ 5.41

จำนวนคดีเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีที่ส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำแนกเพศ

จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวนประเทศ

เด็กและเยาวชน ถูกจับกุมส่ง สถานพินิจ	2548		2549		2550		2551		2552		2553	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	32,756	90.8	44,161	91.6	46,593	91.13	42,779	91.06	42,604	91.88	40,431	91.77
หญิง	3,324	9.2	4,057	8.4	4,535	8.87	4,202	8.94	3,767	8.12	3,626	8.23
รวม	36,080	100	48,218	100	51,128	100	46,981	100	46,371	100	44,057	100

จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศ จำนวนตามฐานความผิด

ฐานความผิด	2548	2549	2,550	2551	2552	2553	ร้อยละ
รวม	36,080	48,218	51,128	46,981	46,371	44,057	100.00
เกี่ยวกับทรัพย์	10,733	14,314	14,764	12,658	10,073	9,742	26.49
ชีวิตและร่างกาย	6,122	8,284	7,784	6,661	6,388	5,474	14.92
เพศ	2,680	3,652	2,154	1,916	2,538	1,812	5.41
ความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง	1,271	1,731	3,247	2,989	2,407	2,300	5.11
ยาเสพติดให้โทษ	6,542	8,803	10,279	11,207	12,352	14,695	23.41
อาวุธและวัตถุระเบิด	2,404	3,414	3,650	3,251	3,413	2,889	6.97
ความผิดอื่นๆ	6,328	8,020	9,250	8,299	9,200	7,145	17.68

2.4 สวัสดิการสังคม

ตัวชี้วัดที่ 2.4.1 จำนวนสถานที่ให้บริการทางสังคมที่เข้าถึงได้ง่าย

สถานที่ที่ประสานความช่วยเหลือ ให้บริการที่พักพิงชั่วคราว ให้คำปรึกษาแนะนำ สำหรับผู้หญิงและเด็กที่ถูกคุกคามจากการค้ามนุษย์หรือถูกกระทำรุนแรง และให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการตามกระบวนการทางกฎหมาย มีทั้งดำเนินการโดยภาครัฐ มูลนิธิเอกชนทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด รวมทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น/ภาคประชาชน ยังทำหน้าที่รับแจ้งเหตุ รวบรวมข้อมูล และประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการส่งต่อที่เหมาะสม

นิยาม

สถานที่ให้บริการทางสังคมภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองเด็กและผู้หญิงอยู่ในความดูแลของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กลไกภาคประชาชนในชุมชนอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว การให้คำปรึกษา ช่วยเหลือเบื้องต้นในความดูแลของสำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวมทั้งมูลนิธิและองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์ร้องเรียน รับฟัง ให้คำปรึกษา ประสานงานช่วยเหลือที่พักพิงฉุกเฉิน ดำเนินการด้านกฎหมาย และส่งต่อให้หน่วยงานภาครัฐดำเนินการต่อ

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักคุ้มครองสวัสดิภาพหญิงและเด็ก สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เผยแพร่ข้อมูลจำนวนที่พักพิง โทร.02-659-6282 และ 02-659-6160

สำนักส่งเสริมสถาบันครอบครัว สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว มีข้อมูลจำนวนศูนย์ประสานงานตาม พ.ร.บ.ฯ และศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน โทร. 02-306-8773

สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รวบรวมข้อมูลสำนักงานพัฒนาสังคมฯจังหวัด (พมจ.) โทร. 02-659-6399 เผยแพร่ข้อมูลในเว็บไซต์และรายงานประจำปีของหน่วยงาน

มูลนิธิกลุ่มปรารถนาดี (Goodwill Group Foundation) จัดทำคู่มือสำหรับผู้หญิงที่ต้องการความช่วยเหลือ (Emergency Assistance Directory for Women) จัดพิมพ์การรวบรวมสถานที่ให้ความช่วยเหลือเด็กและผู้หญิง แจกจ่ายทั่วไป โทร.02-225-4172-3

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

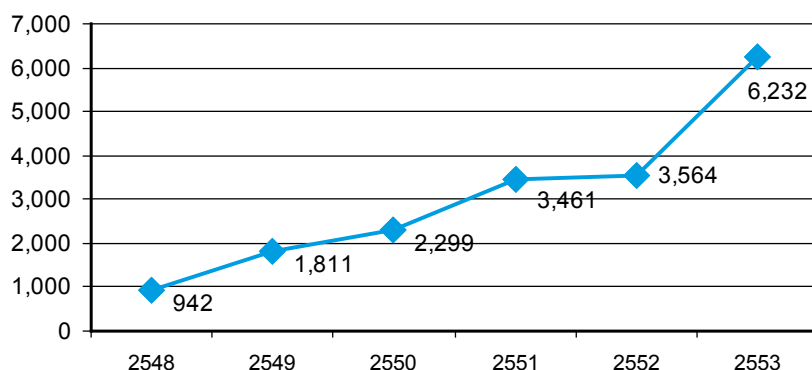
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนสถานที่ให้บริการทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของผู้หญิงและเด็กหญิง ระดับประเทศ ปี 2548-2553

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สถานที่ให้บริการทางสังคมที่เข้าถึงได้ง่าย

สถานที่ให้ความช่วยเหลือด้านให้คำปรึกษาช่วยเหลือ และประสานงานเบื้องต้น (สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด/ศูนย์ประสานงานตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ) มีอยู่ทุกจังหวัด สถานที่พักพิงคุ้มครองฟื้นฟู (สถานสงเคราะห์เด็ก/สถานแรกรับ/สถานพัฒนาและฟื้นฟูเด็ก บ้านพักเด็ก และครอบครัว สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพสตรี ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพ สถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ในจังหวัดต่างๆ และบ้านพักฉุกเฉิน) ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และกลไกภาคประชาชนเพื่อการเฝ้าระวัง ดูแล เป็นรั้วของครอบครัวด้านยาเสพติด เอดส์ การค้ามนุษย์ ความรุนแรงในครอบครัว ได้รับงบประมาณดำเนินการจากกระทรวงการพัฒนาสังคมผ่านจังหวัด และ อบต. (ศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน) รวมทั้งมูลนิธิต่างๆ รวมเพิ่มขึ้นจาก 2,010 แห่งในปี 2548 เป็น 6,232 แห่งในปี 2553

จำนวนสถานที่ให้บริการทางสังคม

จำนวนสถานที่ให้บริการทางสังคมที่เข้าถึงได้ง่าย จำแนกตามประเภทสถาบันกลไกภาคประชาชน และองค์กรเอกชน

จำนวนสถานที่ให้บริการทางสังคมที่เข้าถึงได้ง่าย	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553
รวม	1,068	2,006	2,875	3,367	4,529	4,632	6,232
สถาบันและหน่วยประสานงานของ กพม.							
1. สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงมนุษย์ จังหวัด (พมจ.)		76	76	76	76	76	76
2. ศูนย์ประสานงานตามพ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำ ความรุนแรง		0	0	0	76	76	76
3. สถานสงเคราะห์เด็กอ่อน-เด็กโต/สถานแรกรับ/สถาน คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก/สถานพัฒนาและฟื้นฟูเด็ก/ ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี		38	38	41	41	41	41
4. บ้านพักเด็กและครอบครัว		76	76	76	76	76	76
5. สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพชาย		4	4	4	4	4	4
6. สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพหญิง		4	4	4	4	4	4
กลไกภาคประชาชน							
7. ศูนย์พัฒนาครอบครัวในชุมชน	1,068	1,808	2,677	3,166	4,252	4,311	5,911
องค์กรเอกชน							
8. มูลนิธิต่างๆ		na.	na.	na.	na.	44	44

ตัวชี้วัดที่ 2.4.2 จำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง

พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 ให้อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการกับผู้ถูกระทำและผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

นิยาม

พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายถึง บุคคลที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง , ตำรวจ, พนักงานฝ่ายปกครองที่จะเข้าไปช่วยเหลือผู้ถูกระทำ (มาตรา3,6) และ พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ได้แก่ หัวหน้าสถานีตำรวจ นายอำเภอ หรือ ปลัดอำเภอผู้ทำหน้าที่หัวหน้ากิ่ง และพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด (พมจ.) มีอำนาจในการออกคำสั่งกำหนดมาตรการและวิธีการบรรเทาทุกข์ผู้ถูกระทำตามมาตรา 10 และ ในระหว่างการสอบสวน หรือ ขึ้นพิจารณาคดี

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักส่งเสริมสถาบันครอบครัว สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ดำเนินการอบรมความรู้ข้อมูลกฎหมายตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง พ.ศ. 2550 รวมทั้งวิธีปฏิบัติ เมื่อผ่านการอบรมจะได้รับการเสนอแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เผยแพร่ข้อมูลในเอกสารรายงานนำเสนอรายชื่อ ตำแหน่ง หน่วยงานรายจังหวัด หมายเลขโทรศัพท์ สำหรับผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งในปี 2552-2553 ติดต่อขอข้อมูล โทร. 02-306-8773

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

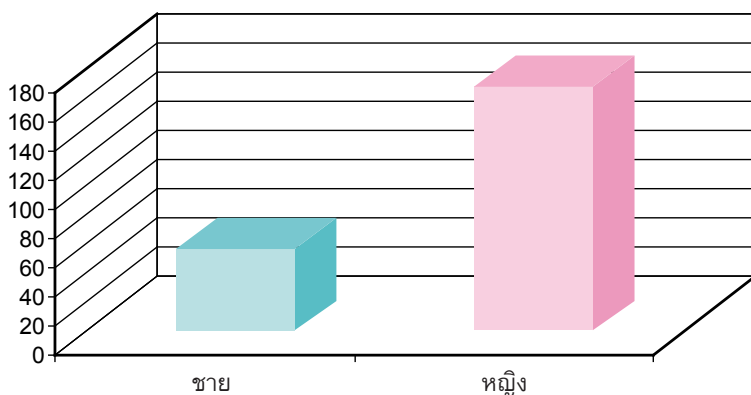
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงฯ ระดับประเทศ ปี 2553 ซึ่งรวมผู้ได้รับการแต่งตั้ง ปี 2552-2553

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ

พระราชบัญญัติฯกำหนดให้ประชาชนผู้ทราบและพบเห็นความรุนแรงในครอบครัว มีหน้าที่แจ้งต่อ “พนักงานเจ้าหน้าที่” เพื่อให้ส่งคนตระหนักรู้ว่าปัญหาความรุนแรงในครอบครัวมิใช่เป็นเพียงเรื่องส่วนตัวในครอบครัว แต่สังคมต้องมีส่วนร่วมมือให้เกิดปัญหาความรุนแรงขึ้นด้วย ในปี 2552-2553 ศูนย์ประสานงานตามพ.ร.บ.ฯ จัดอบรมเจ้าหน้าที่มูลนิธิต่างๆ นักสังคมสงเคราะห์ นักพัฒนาสังคม นักพัฒนาการเด็ก นักวิชาการศึกษา เจ้าหน้าที่ศาลยุติธรรม นักพัฒนาชุมชน ฯลฯ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ.ฯ และได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมฯ ทั้งสิ้น 225 คน เป็นหญิง 168 คน ชาย 57 คน อยู่ในเขตกรุงเทพและปริมณฑลมากที่สุด คือ กทม. 42 คน นนทบุรี 12 คน และปทุมธานี 10 คน

จำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ ปี 2553

จำนวนพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ

จังหวัด	2553		รวม	จังหวัด	2553		รวม
	ชาย	หญิง			ชาย	หญิง	
กรุงเทพฯ	15	27	42	แพร่	1	1	2
กาญจนบุรี	0	4	4	ภูเก็ต	0	1	1
กาฬสินธุ์	0	1	1	มหาสารคาม	0	4	4
กำแพงเพชร	2	0	2	มุกดาหาร	0	0	0
ขอนแก่น	0	1	1	แม่ฮ่องสอน	1	0	1

รายงานข้อมูลและตัวชี้วัดด้านความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง

จังหวัด	2553		รวม	จังหวัด	2553		รวม
	ชาย	หญิง			ชาย	หญิง	
จันทบุรี	1	1	2	ยโสธร	0	0	0
ฉะเชิงเทรา	1	2	3	ยะลา	0	2	2
ชลบุรี	1	4	5	ร้อยเอ็ด	0	2	2
ชัยนาท	1	2	3	ระนอง	0	1	1
ชัยภูมิ	0	0	0	ระยอง	0	1	1
ชุมพร	0	4	4	ราชบุรี	0	8	8
เชียงราย	0	1	1	ลพบุรี	0	3	3
เชียงใหม่	0	3	3	ลำปาง	0	1	1
ตรัง	0	2	2	ลำพูน	0	4	4
ตราด	0	2	2	เลย	0	0	0
ตาก	0	0	0	ศรีสะเกษ	0	1	1
นครนายก	2	1	3	สกลนคร	1	1	2
นครปฐม	0	0	0	สงขลา	1	1	2
นครพนม	1	1	2	สตูล	0	1	1
นครราชสีมา	1	4	5	สมุทรปราการ	1	2	3
นครศรีธรรมราช	1	5	6	สมุทรสงคราม	0	0	0
นครสวรรค์	1	3	4	สมุทรสาคร	1	1	2
นนทบุรี	1	11	12	สระแก้ว	0	1	1
นราธิวาส	1	1	2	สระบุรี	1	3	4
น่าน	2	0	2	สิงห์บุรี	1	1	2
บุรีรัมย์	1	2	3	สุโขทัย	1	0	1
ปทุมธานี	2	8	10	สุพรรณบุรี	2	0	2
ประจวบคีรีขันธ์	1	3	4	สุราษฎร์ธานี	0	4	4
ปราจีนบุรี	0	0	0	สุรินทร์	1	2	3
ปัตตานี	0	0	0	หนองคาย	0	4	4

จังหวัด	2553		รวม	จังหวัด	2553		รวม
	ชาย	หญิง			ชาย	หญิง	
พระนครศรีอยุธยา	1	2	3	หนองบัวลำภู	1	2	3
พะเยา	0	3	3	อ่างทอง	1	2	3
พังงา	0	5	5	อำนาจเจริญ	0	1	1
พัทลุง	1	2	3	อุดรธานี	0	1	1
พิจิตร	1	0	1	อุดรดิตถ์	0	2	2
พิษณุโลก	0	1	1	อุทัยธานี	0	0	0
เพชรบุรี	0	1	1	อุบลราชธานี	2	2	4
เพชรบูรณ์	3	1	4	รวม	57	168	225

ตัวชี้วัดที่ 2.4.3 จำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงได้รับบริการสังคม

ข้อมูลผู้ได้รับบริการสังคมและสวัสดิการสังคมส่วนใหญ่ อยู่ในสถาบันในกระทรวง การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ บางส่วนขอรับคำปรึกษา และความช่วยเหลือจากมูลนิธิต่างๆ แสดงให้เห็นถึงปริมาณและความรุนแรงของปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกกระทำที่ต้องการสถานที่คุ้มครองสวัสดิภาพชั่วคราว หรือระยะยาว หากมีปัญหาด้านร่างกายและจิตใจที่ต้องใช้เวลาในการฟื้นฟู

นิยาม

ผู้หญิงและเด็กที่ประสบความรุนแรงและขอรับบริการ/ขอรับคำปรึกษาจากมูลนิธิ ด้านสตรี/การเข้าพักในบ้านพักฉุกเฉินและสถานสงเคราะห์ต่างๆตามตัวชี้วัดที่ 2.4.1 ข้อมูลอาจมีความซ้ำซ้อนกับตัวชี้วัดที่ 2.1.2-2.1.3 บางส่วน หากเป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการช่วยเหลือด้านการแพทย์ และสหวิชาชีพจากศูนย์พึ่งได้

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักคุ้มครองสวัสดิภาพหญิงและเด็ก และสำนักป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ฯลฯ จัดเก็บข้อมูลรายบุคคล จำแนกสาเหตุหลักที่รับเข้าสถานบริการทางสังคมในสังกัด คือ (1) เด็กกำพร้า (2) เด็กถูกทอดทิ้ง (3) เด็กเร่ร่อน (4) เด็กพลัดหลง (5) เด็กที่ผู้ปกครองไม่สามารถอุปการะได้ (6) เด็กที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรง (7) เด็กถูกทารุณกรรม (8) บุตรผู้รับการสงเคราะห์ (9) เด็กและสตรีที่มีปัญหาความประพฤติ (10) เด็กติดเชื่อเอดส์ (11) เด็กได้รับผลกระทบจากเอดส์ (12) บุตรจากมารดาตั้งครรภ์นอกสมรส (13) ครอบครัวแตกแยก (14) เด็กและสตรีตั้งครรภ์นอกสมรส (15) เด็กและสตรีตามพ.ร.บ.คำประเวณี 2539 (16) เด็กและสตรีตามพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 (17) สตรีที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว (18) สตรีถูกทารุณกรรม (19) รับต่อจากหน่วยงานในสังกัดกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ จัดเก็บข้อมูลรายจังหวัด รายเดือน แต่ระบบบันทึกไม่สามารถตรวจสอบบุคคลด้วยหมายเลข 13 หลักได้ และไม่เผยแพร่ข้อมูลรายจังหวัด มีข้อมูลปี 2550-2553 ติดต่อโทร.02-659-6282 และ 02-659-6160

มูลนิธิและองค์กรด้านเด็กและสตรี เผยแพร่ข้อมูลในเว็บไซต์ เช่น มูลนิธิเพื่อนหญิง มีข้อมูลผู้ถูกกระทำรุนแรงทางเพศ การค้ามนุษย์ กรณีเหตุการณ์รุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นและเป็นข่าวใน นสพ. 5 ฉบับ (ไทยรัฐ เดลินิวส์ ข่าวสด มติชน กรุงเทพธุรกิจ) จำแนกหมวดหมู่สาเหตุการทารุณ จัดเก็บรายเดือน รายปี มีข้อมูลปี 2548-2552 โทรศัพท์ 02-513-1001, มูลนิธิผู้หญิง มีข้อมูลจำแนกเด็ก ผู้หญิงประเภทความรุนแรง มีข้อมูลปี 2548-2551 ติดต่อโทร.02-433-5149 , สถาบันวิจัย

บทบาทหญิงชายและการพัฒนา (GDRI) สมาคมส่งเสริมสถานภาพสตรี มีข้อมูลผู้ใช้บริการบ้านพักฉุกเฉิน มีข้อมูลผู้ขอรับบริการขอคำปรึกษาทางโทรศัพท์และโดยตรง รวมทั้งการขอรับความช่วยเหลือ มีข้อมูลปี 2548-2551 โดยจัดเก็บเป็นทะเบียน รายบุคคล จำแนกสาเหตุ อายุ สรุปรายเดือน รายปี ในรูปแบบ word โทรศัพท์ 02-566-2707 มูลนิธิปวีณา มีข้อมูลเรื่องราวร้องทุกข์รายบุคคลจำแนกสาเหตุการร้องเรียน รายเดือน รายปี ย้อนหลัง 10 ปี ในรูปแบบกราฟ ติดต่อขอข้อมูล โทร. 02-577-0500-1 หรือ เว็บไซต์ www.pavenafoundation.or.th

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงและเข้ารับบริการทางสังคม ซึ่งมีหลายหน่วยงานและหลายมูลนิธิดำเนินการ นำเสนอข้อมูลระดับประเทศปี 2548 -2552 ตามสถานภาพการจัดเก็บข้อมูลของแต่ละหน่วยงาน

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวควรประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดเก็บข้อมูลรายบุคคล (จำแนกหมายเลขประจำตัว 13 หลัก) เพื่อเชื่อมโยงหรือเปรียบเทียบข้อมูลกับศูนย์พึ่งได้ที่จัดเก็บข้อมูลรายบุคคลตั้งแต่ปี 2552 ประสานการจัดเก็บข้อมูลจำแนกเพศ อายุ ให้ครบถ้วน ได้แก่ ผู้หญิง เด็กชาย เด็กหญิง และประสานขอข้อมูลผู้ถูกกระทำรุนแรงเพิ่มเติมจากมูลนิธิต่างๆ ให้มีการจัดเก็บอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ควรประสานการจำแนกกลุ่มผู้ประสบปัญหาให้ใกล้เคียงกัน และมีคำจำกัดความร่วมกันเพื่อการประสานข้อมูล และวิเคราะห์ปัญหาได้ถูกต้อง

ผู้หญิงและเด็กที่เป็นเหยื่อการกระทำรุนแรงได้รับบริการสังคม

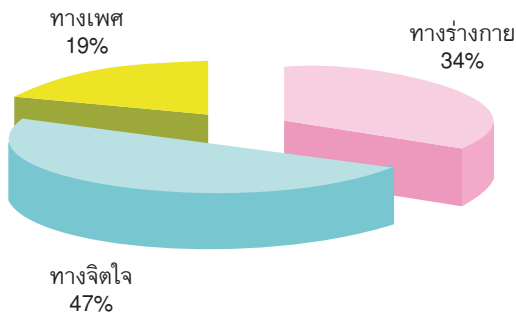
ผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำรุนแรงและได้รับความช่วยเหลือจากสำนักป้องกันและแก้ไขปัญหาค้ามนุษย์ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการให้เข้าพักชั่วคราวที่บ้านพักเด็กและครอบครัว ช่วงปีงบประมาณ 2550-2553 พบว่า ร้อยละ 46.86 ถูกทำร้ายทางจิตใจ รองลงมาร้อยละ 33.95 ถูกทำร้ายทางร่างกาย และ ร้อยละ 19.18 ถูกทำร้ายทางเพศ

ในปี 2552 เด็กที่ได้รับการสังคมจากสถานแรกรับเด็ก สถานสงเคราะห์เด็ก สถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก และสถานพัฒนาและฟื้นฟูเด็กในความดูแลของสำนักคุ้มครองสวัสดิภาพหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ จำนวน 34 แห่ง เป็นเด็กชาย 3,351 คน เด็กหญิง 2,440 คน จากข้อมูลระบุว่าจำนวนผู้หญิง เด็กหญิง และเด็กชาย ที่ขอรับบริการในสถานสงเคราะห์เพิ่มเติมจากที่ระบุข้างต้น คือ ศูนย์สงเคราะห์และฝึกอาชีพสตรี อีก 8 แห่ง ประสบปัญหาถูกทารุณกรรม 296 คน และถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว 285 คน เป็นผู้หญิงและเด็กหญิง

มากกว่าเด็กชาย 2-3 เท่า

สำหรับผู้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิต่างๆ เช่น การเข้าพักที่บ้านพักฉุกเฉินในสถาบันวิจัยบทบาทหญิงชายและการพัฒนา (GDRI) ตั้งแต่ ปี 2548-2551 มีปัญหาครอบครัวมากที่สุด รองลงมาคือ ปัญหาท้องไม่พร้อม และปัญหาความรุนแรงจากบุคคลในครอบครัว ตามลำดับ ข้อมูลจากมูลนิธิเพื่อนหญิง ปี 2552 พบว่า มีผู้ขอรับความช่วยเหลือ 943 คน เป็นกรณีขอรับคำปรึกษา 775 คน ขอรับการเยียวยาฟื้นฟูจิตใจจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ และข่มขืน 130 คน ที่เหลือเป็นปัญหาพรากผู้เยาว์ คุมโหมม อนาคตทางเพศ และค้ามนุษย์ ส่วนข้อมูลจากมูลนิธิผู้หญิง ตั้งแต่ปี 2548-2551 ส่วนใหญ่เป็นผู้ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว

ร้อยละผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำความรุนแรงเข้าพักในบ้านพักเด็กและครอบครัว
จำแนกรูปแบบความรุนแรง

จำนวนเด็กที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงได้รับบริการสังคม
ในความดูแลของสำนักคุ้มครองฯ จำแนกตามสถาบัน

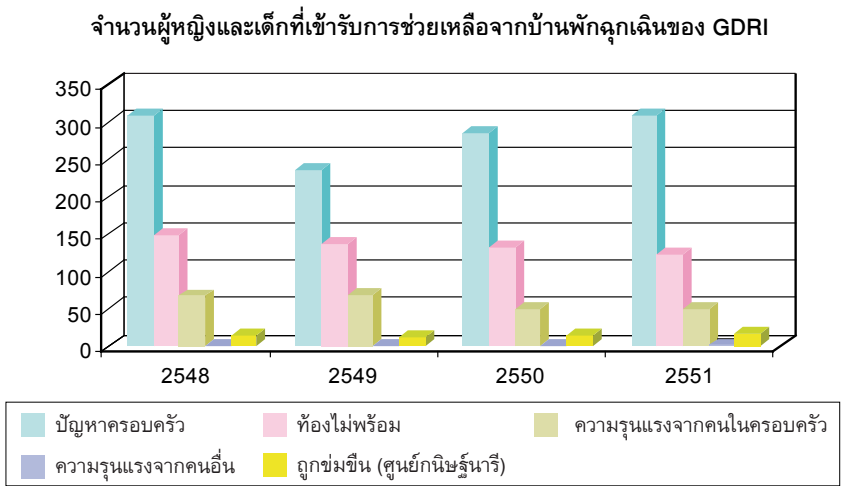
	2552	
	ชาย	หญิง
สถานสงเคราะห์เด็กอ่อน	1,066	811
สถานสงเคราะห์เด็กโต	1,695	1,350
สถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก	409	135
สถานพัฒนาและฟื้นฟูเด็ก	40	56
สถานแรกรับเด็ก	141	88
รวม	3,351	2,440

จำนวนผู้หญิงและเด็กที่ถูกกระทำความรุนแรงเข้าพักในบ้านพักเด็กและครอบครัว จำแนกรูปแบบความรุนแรง

ประเภทความรุนแรง	2550		2551		2552		2553		รวม	
	เด็ก	ผู้หญิง	เด็ก	ผู้หญิง	เด็ก	ผู้หญิง	เด็ก	ผู้หญิง	จำนวน	ร้อยละ
ทางร่างกาย	144	173	254	238	207	257	255	366	1,894	33.95
ทางจิตใจ	132	247	407	415	261	422	257	473	2,614	46.86
ทางเพศ	231	51	343	79	154	34	153	25	1,070	19.18
รวม	507	471	1,004	732	622	713	665	864	5,578	100

จำนวนผู้หญิงและเด็กที่ขอรับบริการสังคมในความดูแลของสำนักงานคุ้มครองฯ จำแนกตามลักษณะความรุนแรง

ประเภทความรุนแรง	2550		2551		2552		2553		รวม	
	เด็ก	ผู้หญิง	เด็ก	ผู้หญิง	เด็ก	ผู้หญิง	เด็ก	ผู้หญิง	จำนวน	ร้อยละ
ทางร่างกาย	144	173	254	238	207	257	255	366	1,894	33.95
ทางจิตใจ	132	247	407	415	261	422	257	473	2,614	46.86
ทางเพศ	231	51	343	79	154	34	153	25	1,070	19.18
รวม	507	471	1,004	732	622	713	665	864	5,578	100

จำนวนผู้หญิงและเด็กที่เข้ารับการช่วยเหลือจากบ้านพักฉุกเฉินของ GDRI

ผู้หญิงและเด็กที่เข้ารับการช่วยเหลือจากบ้านพักฉุกเฉิน	จำนวน (ราย)			
	2548	2549	2550	2551
รวม	540	457	484	502
ปัญหาครอบครัว	309	237	286	310
ท้องไม่พร้อม	149	138	133	123
ความรุนแรงจากคนในครอบครัว	68	69	51	50
ความรุนแรงจากคนอื่น	na	na	na	2
ถูกข่มขืน (ศูนย์กนิษฐนารี)	14	13	14	17

จำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัว/ภัยทางเพศจาก นสพ. 5 ฉบับ

ความรุนแรงในครอบครัว/ภัยทางเพศจาก นสพ. 5 ฉบับ	2548	2549	2550
	485	507	487
การฆ่าตัวตาย	135	135	133
การฆ่าสมาชิกในครอบครัว	153	210	208
การทำร้ายกันระหว่างสมาชิกครอบครัว	54	54	51
การละเมิดทางเพศภายในครอบครัว	46	46	39
ทารกถูกทิ้ง	97	62	56
ภัยทางเพศ	366	324	na.

จำนวนผู้หญิงและเด็กที่เข้ารับการช่วยเหลือจากมูลนิธิเพื่อนหญิง

	2552
ผู้หญิงและเด็กที่เข้ารับการช่วยเหลือ	943
ผู้ถูกกระทำรับคำปรึกษา	775
ล่องละเมิดทางเพศ	85
ข่มขืน	45
พรากผู้เยาว์+ข่มขืน	8
พรากผู้เยาว์โดยยินยอม	9
รุมโทรม	7
อนาจาร	7
คุกคามทางเพศ	3
ค้ามนุษย์	4

จำนวนผู้หญิงและเด็กที่เข้ารับการช่วยเหลือจากมูลนิธิผู้หญิง จำแนกประเภทความรุนแรง

ประเภทความรุนแรง	2548			2549			2550			2551		
	รวม	เด็ก	ผู้หญิง	รวม	เด็ก	ผู้หญิง	รวม	เด็ก	ผู้หญิง	รวม	เด็ก	ผู้หญิง
ความรุนแรงในครอบครัว	113	0	113	94	4	90	39	0	19	53	0	53
การค้ามนุษย์ (คนไทย)	6	1	5	5	0	5	5	0	5		11	76
ความรุนแรงทางเพศ	21	4	17	20	5	15	9	2	7	14	6	8
รวม	140	5	135	119	9	110	53	2	31	67	17	137

ตัวชี้วัดที่ 2.4.4 อัตราเด็กอายุ 0-17 ปี ที่เป็นเด็กกำพร้าและด้อยโอกาส

การเปลี่ยนแปลงเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุและสังคมเมืองมากขึ้น ปัญหาการทอดทิ้งเด็กและผู้สูงอายุอยู่ในสภาวะที่รุนแรง ผู้ที่ถูกทอดทิ้งไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลง ลักษณะของการทอดทิ้งมีทั้งที่กระทำโดยเจตนาและไม่เจตนา หลายครอบครัวที่ทิ้งเด็กโดยไม่ตั้งใจ เด็กกำพร้าพ่อหรือแม่หรือทั้งพ่อและแม่อันเนื่องมาจากพ่อแม่เสียชีวิตจากการติดเชื้อเอดส์ มีจำนวนมากขึ้น

นิยาม

เด็กด้อยโอกาส หมายถึง เด็กที่มีพ่อ/แม่/ผู้ใหญ่ในครัวเรือนป่วยเรื้อรัง เด็กกำพร้า หมายถึงเด็กที่ไม่มีพ่อ หรือไม่มีแม่ หรือไม่มีทั้งพ่อและแม่

วิธีการคำนวณ

จำนวนเด็กกำพร้าและด้อยโอกาสอายุ 0-17 ปีหารด้วยจำนวนเด็กอายุ 0-17 ปีทั้งหมดคูณด้วย 100

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

โครงการสำรวจสถานการณ์เด็ก เป็นโครงการที่สำนักงานสถิติแห่งชาติร่วมกับกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงศึกษาธิการ ให้ความร่วมมือแก่องค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย รวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่สะท้อนสถานะความเป็นอยู่ของเด็กในมิติต่างๆ ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลระหว่างเดือนธันวาคม 2548-กุมภาพันธ์ 2549 และจัดเก็บข้อมูลเพิ่มเติมใน 26 จังหวัด เพื่อให้สามารถนำเสนอข้อมูลระดับจังหวัด 26 จังหวัดได้ การนำเสนอข้อมูลจึงเป็น 2 ระดับ คือระดับประเทศ และระดับจังหวัด 26 จังหวัด

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลอัตราเด็กกำพร้าและด้อยโอกาสอายุ 0-17 ปี จำแนกเขตพื้นที่ปกครอง ภาค เพศ และ กลุ่มอายุ ปี 2549

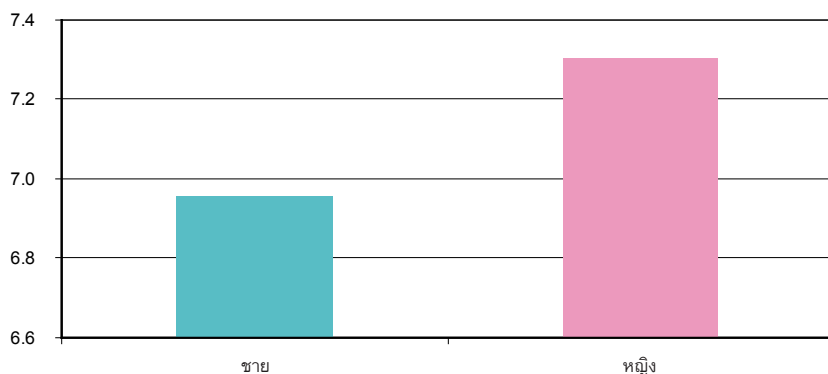
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

การสำรวจสถานการณ์เด็กดำเนินการในปี 2549 เพียงปีเดียว สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ควรประสานกับสำนักงานสถิติแห่งชาติเพื่อจัดเก็บข้อมูลสถานการณ์เด็กที่ได้รับความรุนแรงด้านจิตใจจากการเป็นเด็กด้อยโอกาสและกำพร้าอย่างต่อเนื่อง

เด็กกำพร้าและด้อยโอกาส

การสำรวจสถานการณ์เด็กในปี 2549 พบว่าเด็กกำพร้าและด้อยโอกาสอายุ 0-17 ปี จำนวนกว่า 5 ล้านคน หรือร้อยละ 7.1 โดยเด็กหญิงจะเป็นเด็กกำพร้าและด้อยโอกาสมากกว่าเด็กชาย

อัตราเด็กกำพร้าและด้อยโอกาสอายุ 0 - 17 ปี พ.ศ. 2549

อัตราเด็กกำพร้าและด้อยโอกาสอายุ 0 - 17 ปี
จำแนกเขตการปกครอง ภาค เพศ และกลุ่มอายุ ปี 2549

	จำนวนเด็ก อายุ 0-17 ปี	เด็กกำพร้าและ เด็กด้อยโอกาส	
		จำนวน	อัตรา
เขตการปกครอง			
ในเขตเทศบาล	4,903,749	321,127	6.5
นอกเขตเทศบาล	13,271,056	973,994	7.3
ภาค			
กลาง (รวม กทม.)	5,333,518	355,995	6.7
เหนือ	3,154,606	289,729	9.2
ตะวันออกเฉียงเหนือ	6,873,360	461,224	6.7
ใต้	2,813,321	188,172	6.7
เพศ			
ชาย	9,262,792	644,257	7.0
หญิง	8,912,013	650,864	7.3

อายุ (ปี)	จำนวนเด็ก อายุ 0-17 ปี	เด็กกำพร้าและ เด็กด้อยโอกาส	
		จำนวน	อัตรา
0-4	4,857,293	200,720	4.1
5-9	4,781,554	293,172	6.1
10-14	5,209,069	460,800	8.8
15-17	3,326,888	340,428	10.2
รวม	18,174,805	5,180,483	7.1

ตัวชี้วัดที่ 2.4.5 อัตราเด็กอายุ 0 - 59 เดือนที่ไม่ได้รับการดูแลที่ดี

การเปลี่ยนแปลงเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุและสังคมเมืองมากขึ้น พ่อแม่จะมีเวลาเลี้ยงดูลูกและการอยู่ดูแลและอบรมลูกน้อยลง เนื่องจากปัญหาทางเศรษฐกิจและการให้ความสำคัญกับบทบาททางหน้าที่การงานมากกว่าครอบครัว เด็กเล็กจะถูกปล่อยให้ผู้ดูแลแทน หรือปล่อยเด็กไว้ตามลำพังให้ดูแลกันเอง ให้ผู้สูงอายุอยู่กับเด็ก โดยเฉพาะผู้สูงอายุในชนบทต้องรับภาระเลี้ยงดูหลานตามลำพัง

นิยาม

เด็กอายุ 0 - 59 เดือนที่ไม่ได้รับการดูแลที่ดี หมายถึง เด็กอายุ 0-59 เดือนที่ปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า 10 ปีดูแล หรือถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพัง หรือถูกปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ได้รับการดูแลที่ดีพอในช่วงสัปดาห์ที่แล้ว

วิธีการคำนวณ

จำนวนเด็กอายุ 0-59 เดือน ที่ไม่ได้รับการดูแลที่ดีหารด้วยจำนวนเด็กอายุ 0-59 เดือนทั้งหมด คูณด้วย 100

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

โครงการสำรวจสถานการณ์เด็ก เป็นโครงการที่สำนักงานสถิติแห่งชาติร่วมกับกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงศึกษาธิการ ให้ความร่วมมือแก่กองการยุติชนชีพ ประเทศไทย รวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่สะท้อนสถานะความเป็นอยู่ของเด็กในมิติต่างๆ ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลระหว่างเดือนธันวาคม 2548-กุมภาพันธ์ 2549 และจัดเก็บข้อมูลเพิ่มเติมใน 26 จังหวัด เพื่อให้สามารถนำเสนอข้อมูลระดับจังหวัด 26 จังหวัดได้ การนำเสนอข้อมูลจึงเป็น 2 ระดับ คือ ระดับประเทศ และระดับจังหวัด 26 จังหวัด

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลอัตราเด็กอายุ 0-59 เดือนที่ปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า 10 ปีดูแล หรือถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพัง หรือถูกปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ได้รับการดูแลที่ดีพอในช่วงสัปดาห์ที่แล้ว จำแนกเขตพื้นที่ปกครอง ภาค เพศ และ กลุ่มอายุ ปี 2549

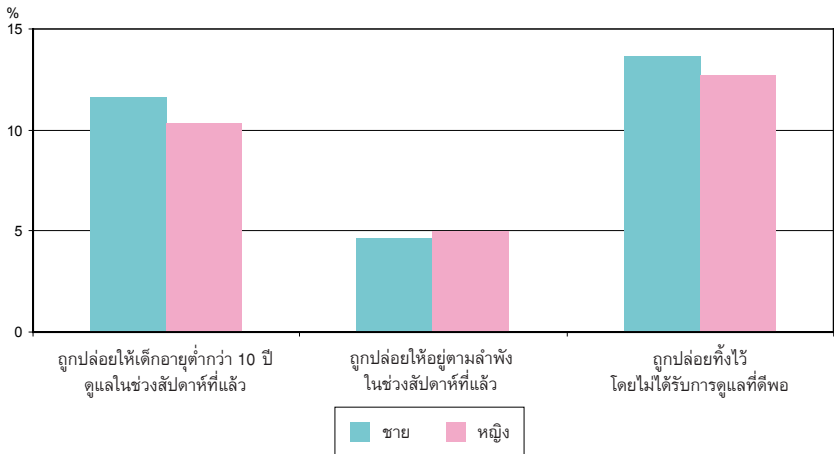
แนวทางการพัฒนาข้อมูล

การสำรวจสถานการณ์เด็กดำเนินการในปี 2549 เพียงปีเดียว สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ควรประสานกับสำนักงานสถิติแห่งชาติเพื่อจัดเก็บข้อมูลสถานการณ์เด็กที่ได้รับความรุนแรงด้านจิตใจจากการไม่ได้รับการเลี้ยงดูที่ดีจากพ่อแม่

การเลี้ยงดูเด็กที่ไม่เหมาะสม

การสำรวจสถานการณ์เด็กในปี 2549 ในช่วงสัปดาห์ก่อนการสำรวจพบว่า เด็กอายุ 0-59 เดือน ถูกปล่อยไว้โดยไม่ได้รับการดูแลที่ดีร้อยละ 13.2 ปล่อยให้อยู่กับเด็กอายุต่ำกว่า 10 ปีดูแลร้อยละ 11 และปล่อยให้อยู่ตามลำพังร้อยละ 4.8 และส่วนใหญ่เป็นเด็กที่อยู่นอกเขตเทศบาล

อัตราเด็กอายุ 0 - 59 เดือนที่ปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า 10 ปีดูแล หรือถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพัง หรือถูกปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ได้รับการดูแลที่ดีพอในช่วงสัปดาห์ที่แล้ว ปี 2549

อัตราเด็กอายุ 0 - 59 เดือนที่ปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า 10 ปีดูแลหรือถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพัง
ถูกปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ได้รับการดูแลที่เพียงพอในช่วงสัปดาห์ที่แล้ว จำนวนเขตการปกครอง ภาค เขต และกลุ่มอายุ

เขตการปกครอง	จำนวนเด็ก ที่มีอายุ 0-59 เดือน	ร้อยละของเด็กอายุ 0 - 59 เดือนที่		
		ถูกปล่อยให้เด็กอายุต่ำกว่า10 ปี ดูแลในช่วงสัปดาห์ที่แล้ว	ถูกปล่อยให้อยู่ตาม ลำพังในช่วงสัปดาห์ที่แล้ว	ถูกปล่อยทิ้งไว้โดยไม่ ได้รับการดูแลที่เพียงพอ
เขตเทศบาล	1,368,046	7.4	3.9	10.0
นอกเขตเทศบาล	3,469,634	12.4	5.1	14.5
ภาค				
กลาง (รวม กทม.)	1,486,052	6.7	4.3	9.9
เหนือ	761,416	11.4	6.2	15.2
ตะวันออกเฉียงเหนือ	1,799,842	14.3	5.2	15.9
ใต้	790,370	11.0	3.3	11.4
เขต				
ชาย	2,462,868	11.6	4.6	13.7
หญิง	2,374,812	10.3	4.9	12.7
อายุ (เดือน)				
0-23	1,932,140	7.5	3.9	9.4
24-59	2,905,540	13.3	5.4	15.7
ยอดรวม	4,837,680	11.0	4.8	13.2

ประเด็นที่ 3 ความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิงในประเด็นท้าทาย

3.1 ผลกระทบต่อเด็กและผู้หญิงในภาวะวิกฤติ

ตัวชี้วัดที่ 3.1.1 จำนวนเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้

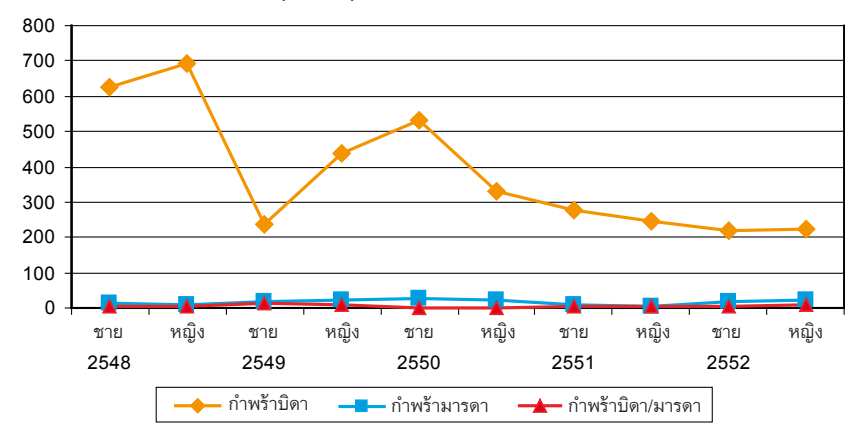
ปัญหาความรุนแรงที่เกิดจากสถานการณ์จังหวัดชายแดนภาคใต้ ทำให้ผู้หญิงและเด็กได้รับผลกระทบทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม ทั้งทางร่างกายและบาดแผลทางจิตใจที่เกิดจากการสูญเสียบิดา มารดา ผู้อุปการะ เสียทรัพย์สินจำนวนมากจากความรุนแรงดังกล่าว

นิยาม
เด็กที่บิดาหรือมารดา หรือทั้งบิดาและมารดาเสียชีวิตเนื่องจากเหตุการณ์ความไม่สงบในชายแดนภาคใต้ 4 จังหวัด คือ ยะลา นราธิวาส ปัตตานี และสงขลา
วิธีการคำนวณ -
แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล
สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมฯ รวบรวมข้อมูลระดับพื้นที่จากสำนักพัฒนาสังคมและความมั่นคงมนุษย์จังหวัด (พมจ.) จำแนกรายจังหวัด 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำแนกประเภทของเด็กกำพร้า มีข้อมูลปี 2551 ติดต่อขอข้อมูล คุณณงลักษณ์ ทองพิทักษ์วงศ์ โทร.02 306 8849
ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนเด็กกำพร้าจากสถานการณ์ชายแดนภาคใต้ 4 จังหวัด จำแนกลักษณะการกำพร้า นำเสนอข้อมูลระดับประเทศ และ 4 จังหวัด ปี 2548 - 2552
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

เด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้

ช่วงปี 2548 — 2552 เด็กใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ความรุนแรงสะสมทั้งสิ้น จำนวน 4,035 คน และมีแนวโน้มลดลงในช่วงปี 2551-2552 ในปี 2548 มีเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ดังกล่าวจำนวน 1,353 คน ในปี 2552 มีจำนวน 487 คน โดยเป็นเด็กหญิงและเด็กชายใกล้เคียงกัน ในจำนวนนี้เป็นเด็กกำพร้าบิดาสูงถึงร้อยละ 94 ของเด็กกำพร้าทั้งหมด เมื่อพิจารณารายจังหวัด จำนวนเด็กกำพร้าในจังหวัดปัตตานีและนราธิวาสมีจำนวนเท่าๆกัน แต่คิดเป็นสัดส่วนรวมสูงถึงร้อยละ 73 จังหวัดยะลามีร้อยละ 24 จังหวัดสงขลามีร้อยละ 3.5

จำนวนเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์รุนแรงใน 4 จังหวัดภาคใต้ ตามลักษณะการกำพร้า

จำนวนเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้
จำแนกประเภทการกำพร้า

เด็กกำพร้า	2548		2549		2550		2551		2552	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
กำพร้าบิดา	627	691	238	437	531	331	276	247	217	222
กำพร้ามารดา	13	11	19	21	26	21	7	5	17	21
กำพร้าบิดา/ มารดา	6	5	13	11	2	2	5	3	3	7
รวม	646	707	270	469	559	354	288	255	237	250

จำนวนเด็กกำพร้าจากเหตุการณ์ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้
จำแนก 4 จังหวัด

จังหวัด	2548	2549	2550	2551	2552	รวม	ร้อยละ
นราธิวาส	578	274	289	170	152	1,463	36.26
ปัตตานี	400	197	315	271	288	1,471	36.46
ยะลา	309	223	289	98	38	957	23.72
สงขลา	66	45	20	4	9	144	3.569
รวม	1,353	739	913	543	487	4035	100

ตัวชี้วัดที่ 3.1.2 จำนวนหญิงหายจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้

เหตุการณ์ความรุนแรงใน 4 จังหวัดภาคใต้ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อผู้หญิงและเด็กอย่างรุนแรงจากการตกเป็นเหยื่ออาชกรรม การบาดเจ็บ และการสูญเสียบุคคลในครอบครัว ผู้หญิงต้องรับหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวโดยไม่คาดคิด ต้องรับภาระอบรมเลี้ยงดูลูกพร้อมกับประกอบอาชีพเพื่อให้มีรายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในครอบครัว ปัญหาเหล่านี้มีผลต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตของสมาชิกในครอบครัว และบางครอบครัวไม่สามารถประกอบอาชีพอย่างที่เคยทำได้เมื่อขาดเสาหลัก มีผลให้ครอบครัวประสบความยากจนยิ่งขึ้น

นิยาม

ผู้หญิงเป็นเหยื่อจากการเสียชีวิตของสามีเนื่องจากเหตุการณ์ความรุนแรงในชายแดนภาคใต้ 4 จังหวัด นราธิวาส ปัตตานี ยะลา และสงขลา

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมฯ รวบรวมข้อมูลระดับพื้นที่จากสำนักพัฒนาสังคมและความมั่นคงมนุษย์จังหวัด (พมจ.) จำแนกรายจังหวัด 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ จำแนกอชีพ มีข้อมูลปี 2551 ติดต่อขอข้อมูล คุณนงลักษณ์ ทองพิทักษ์วงศ์ โทร. 02 306 8849

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

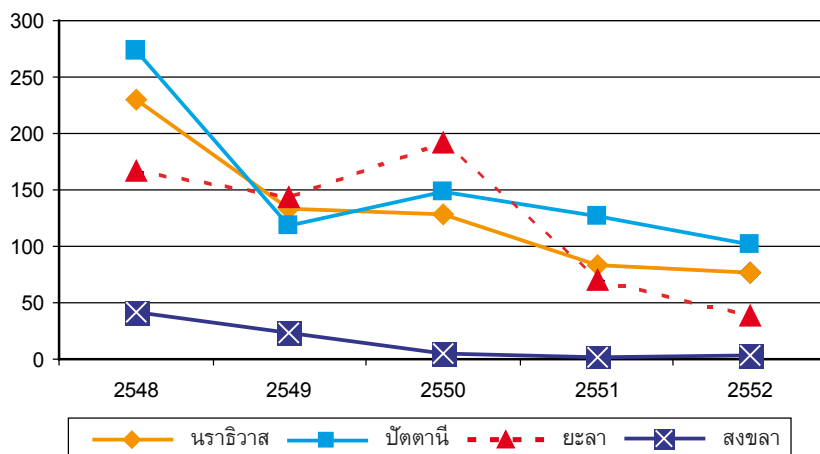
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนหญิงหายจากสถานการณ์ชายแดนภาคใต้ 4 จังหวัด จำแนกอชีพ นำเสนอข้อมูลระดับประเทศ และ 4 จังหวัด ปี 2548 - 2552

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

หญิงหายจากเหตุการณ์ความรุนแรงชายแดนภาคใต้ จำแนกตามอาชีพ

ช่วงปี 2548-2552 เหตุการณ์ความไม่สงบใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ทำให้มีจำนวนผู้หญิงเป็นเหยื่อสะสม 2,104 คน โดยมีแนวโน้มลดลงเป็นลำดับ สำหรับผู้หญิงหายที่มีอาชีพแม่บ้านมีร้อยละ 25 รองลงมาร้อยละ 21.7 มีอาชีพรับจ้าง ร้อยละ 17.5 เป็นเกษตรกร ร้อยละ 8.6 มีอาชีพค้าขาย ที่เหลือเป็นข้าราชการ อาชีพอิสระ และไม่ระบุอาชีพมีมาร้อยละ 33 ทั้งนี้ หญิงหายเหล่านี้อยู่ในจังหวัดปัตตานีมากที่สุดคือร้อยละ 36.5 รองลงมาอยู่ในจังหวัดนราธิวาส ร้อยละ 31 จังหวัดยะลามีร้อยละ 29 จังหวัดสงขลามีน้อยที่สุดคือร้อยละ 3.5

จำนวนหญิงหม้ายจากเหตุการณ์ความรุนแรง 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จำนวนหญิงหม้ายจากเหตุการณ์ความรุนแรง 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้
จำแนกจังหวัด

จังหวัด	2548	2549	2550	2551	2552	รวม	ร้อยละ
นราธิวาส	230	133	129	83	76	651	30.9
ปัตตานี	274	119	149	127	101	770	36.5
ยะลา	167	143	192	70	38	610	28.9
สงขลา	41	23	5	1	3	73	3.5
รวม	712	418	475	281	218	2,104	100

จำนวนหญิงหม้ายจากเหตุการณ์ความรุนแรง 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้
จำแนกตามอาชีพ

อาชีพหญิงหม้าย	2548	2549	2550	2551	2552	รวม	ร้อยละ
แม่บ้าน	214	89	77	76	70	526	25.00
รับจ้าง	230	79	65	40	44	458	21.70
รับราชการ	61	35	35	11	12	154	7.31
เกษตรกร	98	89	72	60	51	370	17.50
อิสระ	10	6	6	2	4	28	1.33
ค้าขาย	59	63	24	24	12	182	8.65
ไม่ระบุ	40	57	196	68	25	386	32.60
รวม	712	418	475	281	218	2,104	100.00

ตัวชี้วัดที่ 3.1.3 อัตราการตายจากการถูกทำร้ายในจังหวัดชายแดนใต้

ข้อมูลอัตราการตายจากเหตุการณ์ความไม่สงบในชายแดนภาคใต้เป็นเครื่องชี้วัดสถานการณ์ความรุนแรงที่ผ่านมาและแนวโน้มในอนาคต เพื่อวิเคราะห์และประเมินการจัดการปัญหาของภาครัฐและภาคประชาชน

นิยาม

การตายจากการถูกทำร้าย หมายถึง การถูกทำร้ายได้รับบาดเจ็บ และเสียชีวิตทันทีหรือในเวลาต่อมาจากสาเหตุการถูกทำร้ายนั้น

วิธีการคำนวณ

อัตราการตายต่อแสนประชากร เท่ากับ จำนวนผู้เสียชีวิตจากการถูกทำร้าย คูณด้วย 100,000 หารด้วยจำนวนประชากรกลางปีของปีนั้นๆ

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สรุปรายงานการเฝ้าระวังโรค ประจำปี (2548-2552) สำนักระบาดวิทยา กระทรวงสาธารณสุข รวบรวมข้อมูลจากระบบการเฝ้าระวังการบาดเจ็บ 19 สาเหตุ เผยแพร่รายงานในเว็บไซต์ http://203.157.15.4/Annual/Total_Annual.html มีข้อมูลรายละเอียดอัตราการตายรายจังหวัดชายแดนใต้ ตั้งแต่ปี 2550-2552

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

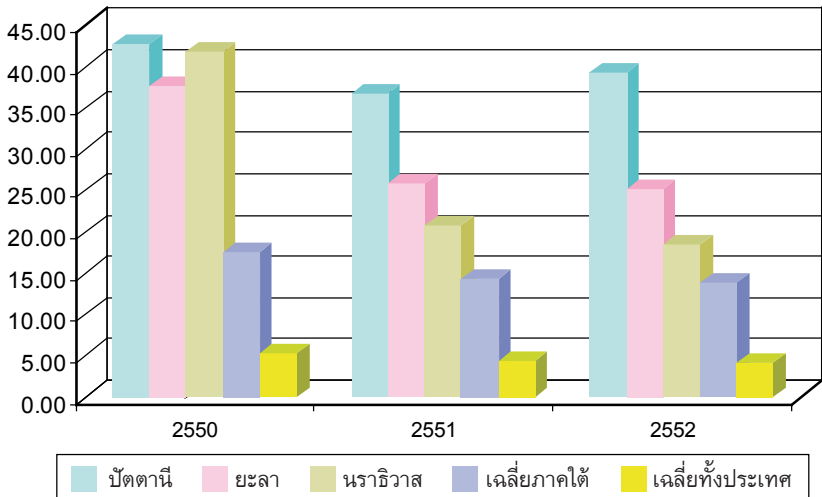
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลอัตราการตายจากการถูกทำร้ายในจังหวัดชายแดนใต้ระดับประเทศ ปี 2550-2552

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

อัตราการตายจากการถูกทำร้ายในจังหวัดชายแดนใต้

อัตราการตายต่อแสนประชากรในจังหวัดชายแดนภาคใต้ช่วงปี 2550-2552 มีแนวโน้มลดลงเล็กน้อย แต่ยังมีอัตราสูงมากในทุกจังหวัด จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส มีอัตราการตายจากการถูกทำร้ายจำนวน 42.72 37.70 และ 41.87 ต่อแสนประชากรในปี 2548 ลดลงเหลือ 39.23 25.11 และ 18.37 ต่อแสนประชากรในปี 2552 ตามลำดับ แต่อัตราตายดังกล่าวยังสูงกว่าค่าเฉลี่ยของภาคใต้ และค่าเฉลี่ยของประเทศโดยรวมค่อนข้างมาก

อัตราการตายจากการถูกทำร้ายในจังหวัดชายแดนใต้ จำแนก 3 จังหวัด
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยภาคใต้และประเทศ

อัตราการตายจากการถูกทำร้ายในจังหวัดชายแดนใต้
จำแนก 3 จังหวัดชายแดนใต้ และค่าเฉลี่ยภาคใต้และประเทศ

จังหวัดชายแดนใต้	จำนวนคนต่อแสนประชากร		
	2550	2551	2552
ปัตตานี	42.72	36.72	39.23
ยะลา	37.70	25.79	25.11
นราธิวาส	41.87	20.82	18.37
เฉลี่ยภาคใต้	17.43	14.19	13.90
เฉลี่ยทั้งประเทศ	5.37	4.26	4.19

3.2 การค้ามนุษย์

ตัวชี้วัดที่ 3.2.1 จำนวนผู้หญิงไทยที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในประเทศ

รูปแบบการค้ามนุษย์ที่พบเห็นเป็นประจำ เช่น การบริการทางเพศ การใช้แรงงานเยี่ยงทาส การรับจ้างแต่งงาน การข่มขืน การตัดอวัยวะออกจากร่างกาย เป็นความผิดตามพ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

นิยาม

ผู้ที่ถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากขบวนการค้ามนุษย์จากการค้าประเวณี การผลิตหรือเผยแพร่วัตถุหรือสื่อลามก การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การเอาคนลงเป็นทาส การนำคนมาข่มขืน การบังคับใช้แรงงานหรือข่มขืน การบังคับตัดอวัยวะเพื่อการค้าไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

(ยังไม่มีที่น่าสนใจข้อมูล)

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานสตรีและสถาบันครอบครัวประสานงานสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตัวชี้วัดที่ 3.2.2 จำนวนผู้หญิงไทยที่ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรคุ้มครองเหยื่อจากการค้ามนุษย์ส่งกลับประเทศ

การให้ความช่วยเหลือแก่คนไทยที่ถูกแสวงหาประโยชน์จากการค้ามนุษย์ในต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ และคุ้มครองสวัสดิภาพ รวมทั้งพัฒนาอาชีพ ให้การศึกษานอกระบบ ให้คำแนะนำพิทักษ์สิทธิตามกฎหมาย รวมทั้งการส่งกลับภูมิลำเนาให้สามารถปรับตัวกลับมาดำรงชีวิตในสังคมได้ต่อไป

นิยาม

การช่วยเหลือคนไทยโดยเฉพะอย่างยิ่งผู้หญิงไทยในต่างประเทศที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหการค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ รวบรวมข้อมูลการให้ความช่วยเหลือคนไทยที่ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ในต่างประเทศได้กลับประเทศ และได้รับความช่วยเหลือเข้าพักที่บ้านพักเด็กและครอบครัว/สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ หญิง-ชาย ซึ่งจัดเก็บเป็นทะเบียนผู้เข้ารับบริการไว้ที่ส่วนกลาง ประมวลผลรวมในรูปแบบ excel รายเดือน รายปี จำแนกประเทศที่ถูกส่งกลับ ข้อมูลไม่เผยแพร่ ติดต่อขอข้อมูล โทรศัพท์ 02-659-6282

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

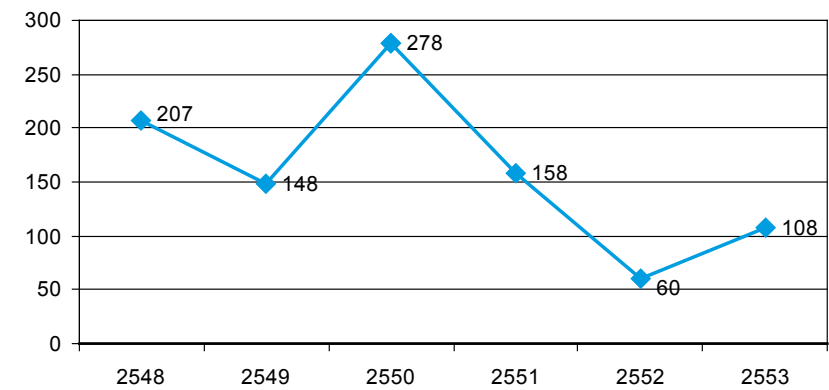
รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนผู้หญิงไทยที่ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรคุ้มครองเหยื่อจากการค้ามนุษย์ส่งกลับประเทศ ระดับประเทศ รายปี 2548 -2553

แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

ผู้หญิงไทยที่ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรคุ้มครองเหยื่อจากการค้ามนุษย์ส่งกลับประเทศ

ช่วงปีงบประมาณ 2548-2553 ผู้หญิงไทยที่ถูกแสวงหาประโยชน์จากการค้ามนุษย์ในต่างประเทศได้รับความช่วยเหลือส่งกลับประเทศไทย และได้รับการดูแลจากสถาบันในความรับผิดชอบของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ รวมทั้งสิ้น 959 คน โดยปี 2553 มีจำนวน 108 คน ลดลงจากปี 2548 ที่มีอยู่ 207 คน ทั้งนี้ผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือในช่วง 6 ปีที่ผ่านมา ถูกส่งกลับจากประเทศบาห์เรนสูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 32.01 รองลงมาคือจากประเทศมาเลเซีย ร้อยละ 17.73 ตามด้วยสาธารณรัฐแอฟริกใต้ร้อยละ 14.39 และญี่ปุ่นร้อยละ 9.91

จำนวนผู้หญิงไทยที่ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรคุ้มครองเหยื่อ
จากการค้ามนุษย์ส่งกลับประเทศ

จำนวนผู้หญิงไทยที่ได้รับความช่วยเหลือจากองค์กรคุ้มครองเหยื่อจากการค้ามนุษย์
ส่งกลับประเทศจำแนกประเทศ

ผู้ที่ถูกส่งกลับจากต่างประเทศ	2548	2549	2550	2551	2552	2553	รวม	ร้อยละ
มาเลเซีย	79	60	0	3	10	18	170	17.73
บาห์เรน	4	3	204	46	16	34	307	32.01
ญี่ปุ่น	45	9	14	7	19	1	95	9.91
สาธารณรัฐแอฟริกากลาง	14	43	32	29	7	13	138	14.39
อังกฤษ	6	2	3	5	0	1	17	1.77
สิงคโปร์	18	5	4	1	1	5	34	3.55
ออสเตรเลีย	11	2	2	2	0	1	18	1.88
ฮ่องกง	4	1	1	1	0	0	7	0.73
อิตาลี	1	20	0	0	0	0	21	2.19
บรูไน	6	0	0	2	0	11	19	1.98
จีน	3	1	0	0	0	0	4	0.42

ผู้ที่ถูกส่งกลับจากต่างประเทศ	2548	2549	2550	2551	2552	2553	รวม	ร้อยละ
ฝรั่งเศส	1	0	0	0	0	0	1	0.10
ออสเตรีย	1	0	0	0	0	0	1	0.10
เดนมาร์ก	2	0	0	0	1	0	3	0.31
ปากีสถาน	3	0	1	0	0	0	4	0.42
สวิสเซอร์แลนด์	1	1	0	0	1	0	3	0.31
ไต้หวัน	2	0	0	1	0	0	3	0.31
เยอรมัน	0	0	2	0	3	0	5	0.52
กรีซ	1	0	0	0	0	0	1	0.10
นิวซีแลนด์	1	0	0	0	0	0	1	0.10
บราซิล	2	0	0	0	0	0	2	0.21
โปแลนด์	0	0	2	0	0	0	2	0.21
ไอซ์แลนด์	1	0	0	0	0	0	1	0.10
นอร์เวย์	1	0	0	0	0	0	1	0.10
ศรีลังกา	0	0	11	0	0	0	11	1.15
อิสราเอล	0	0	0	0	0	5	5	0.52
อินโดนีเซีย	0	0	1	0	2	0	3	0.31
อียิปต์	0	0	1	0	0	0	1	0.10
เนเธอร์แลนด์	0	1	0	0	0	0	1	0.10
เวียดนาม	0	0	0	1	0	0	1	0.10
สหรัฐอเมริกา	0	0	0	1	0	0	1	0.10
ลิเบีย	0	0	0	56	0	0	56	5.84
ตุรกี	0	0	0	1	0	0	1	0.10
สเปน	0	0	0	2	0	0	2	0.21
อาหรับเอมิเรตส์	0	0	0	0	0	19	19	1.98
รวม	207	148	278	158	60	108	959	100.00

ตัวชี้วัดที่ 3.2.3 จำนวนคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานบริการสังคม

การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้หญิงและเด็กต่างชาติที่ถูกแสวงหาประโยชน์จากการค้ามนุษย์ในประเทศไทยด้วยการจัดบริการสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์ มีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ และคุ้มครองสวัสดิภาพ รวมทั้งพัฒนาอาชีพระหว่างรอกระบวนการด้านยุติธรรม ให้สามารถเดินทางกลับประเทศได้อย่างปลอดภัย

นิยาม

ชาวต่างชาติที่เป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานรัฐ

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักป้องกันและแก้ไขปัญหายาการค้าหญิงและเด็ก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ รวบรวมข้อมูลการให้ความช่วยเหลือคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในประเทศไทย เข้าพักที่บ้านพักเด็กและครอบครัว/สถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ หญิง-ชาย โดยจัดเก็บเป็นทะเบียนผู้เข้ารับบริการไว้ที่ส่วนกลาง ประมวลผลรวมในรูปแบบ excel รายเดือน รายปี ข้อมูลไม่จำแนกอายุ เผยแพร่ข้อมูลในรายงานสรุปผลการรวบรวมข้อมูลประจำปี ติดต่อขอข้อมูล โทรศัพท์ 02-659-6282

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลชาวต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานรัฐ ระดับประเทศ รายปี 2549 -2553

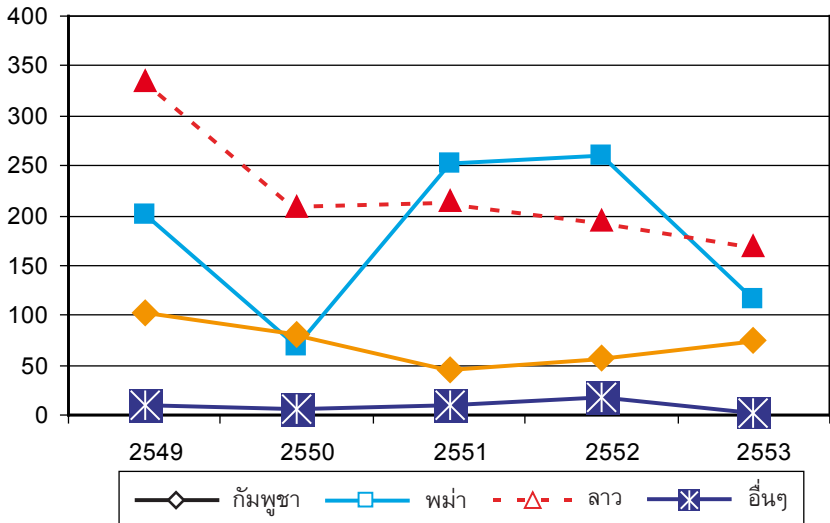
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

ชาวต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานบริการสังคม

ตั้งแต่ปี 2549-2553 มีจำนวนคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ในประเทศไทย และได้รับความช่วยเหลือด้านบ้านพัก และการสงเคราะห์อื่นๆจากกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ รวมทั้งสิ้น 2,423 คน โดยส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและเด็กหญิงพักในบ้านเกร็ดตระการ บ้านศรีสุราษฎร์ บ้านนริสสวัสดิ์ และบ้านสองแคว จำนวน 1,726 คน หรือร้อยละ 71.23 ที่เหลือเป็นผู้ชายและเด็กชายพักในบ้านพักและสถานคุ้มครองชาย จำนวน 697 คน หรือ ร้อยละ 28.77 ในจำนวนคนต่างชาติ

ทั้งหมด เป็นคนสัญชาติลาวสูงที่สุดร้อยละ 46.35 สัญชาติพม่าร้อยละ 37.10 สัญชาติกัมพูชาร้อยละ 14.78 อีกร้อยละ 1.77 เป็นคนสัญชาติ จีน เวียดนาม และอื่นๆ

จำนวนคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้รับความช่วยเหลือ
จากหน่วยงานบริการสังคม

จำนวนคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้รับความช่วยเหลือ
จำแนกตามหน่วยงานบริการสังคม

หน่วยงาน บริการสังคม	2549	2550	2551	2552	2553	รวม	ร้อยละ
บ้านเกร็ดตระการ	383	206	241	228	164	1,222	50.43
บ้านศรีสุราษฎร์	65	23	41	52	24	205	8.46
บ้านนริสสวัสดิ์	93	49	81	11	24	258	10.65
บ้านสองแคว	12	6	14	0	9	41	1.69
บ้านเรารับเด็กชาย ปากเกร็ด	88	55	100	34	28	305	12.59

รายงานข้อมูลและตัวชี้วัดด้านความรุนแรงในผู้หญิงและเด็กหญิง

หน่วยงาน บริการสังคม	2549	2550	2551	2552	2553	รวม	ร้อยละ
บ้านพักเด็กชาย เชียงใหม่	6	6	2	0	0	14	0.58
บ้านพักเด็กชาย เชียงราย	0	18	41	3	3	65	2.68
สถานคุ้มครองชาย จังหวัดปทุมธานี	0	0	0	91	68	159	6.56
สถานคุ้มครองชาย จังหวัดเชียงราย	0	0	0	13	0	13	0.54
สถานคุ้มครองชาย จังหวัดระนอง	0	0	0	34	9	43	1.77
สถานคุ้มครองชาย จังหวัดสงขลา	0	0	0	64	34	98	4.04
รวม	647	363	520	530	363	2,423	100.00

จำนวนคนต่างชาติที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์ได้รับความช่วยเหลือ
จำแนกตามสัญชาติ

สัญชาติ	2549	2550	2551	2552	2553	รวม	ร้อยละ
กัมพูชา	102	80	45	57	74	358	14.78
พม่า	201	69	252	260	117	899	37.10
ลาว	334	209	214	195	170	1,122	46.31
จีน	1	3	0	2	0	6	0.25
เวียดนาม	8	0	3	11	2	24	0.99
สัญชาติอื่นๆ	1	1	6	0	0	8	0.33
ไม่ระบุสัญชาติ	0	1	0	5	0	6	0.25
รวม	647	363	520	530	363	2,423	100.00

3.3 การทำร้ายตัวเอง/การถูกทำร้าย

ตัวชี้วัดที่ 3.3.1 จำนวนประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกายในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา

การบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการถูกทำร้ายเป็นปัญหาสำคัญของประเทศซึ่งส่วนใหญ่เกิดจากคนใกล้ชิดหรือคนรู้จักโดยมีผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของผู้ถูกรกระทำ และบุคคลรอบข้าง เด็กที่ถูกทำร้ายหรือได้เห็นความรุนแรงในครอบครัว เสมอๆจะฝังใจเรื่องความรุนแรง เข้าใจว่าความรุนแรงแก้ไขปัญหได้ เด็กจะซึมซับพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงแบบไม่รู้ตัว อาจมีการกระทำความรุนแรงต่อเพื่อนหรือต่อสัตว์เลี้ยง เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่จะทำความรุนแรงต่อครอบครัวตนเองได้ การจัดเก็บสถิติด้านนี้ยังเป็นระบบเป็นเรื่องสำคัญที่จะช่วยสนับสนุนการวางนโยบายเพื่อป้องกันคุ้มครอง เยียวยาผู้ถูกรกระทำ และดำเนินการต่อผู้กระทำผิด

นิยาม

จำนวนประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย หมายถึง จำนวนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายโดยใช้กำลัง ใช้วัตถุมีคม และคมอาวุธปืน ฯลฯ ระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ทำการสำรวจอนามัยและสวัสดิการมาตั้งแต่ปี 2517 ในช่วงแรกสำรวจทุกปี จนถึงปี 2521 และตั้งแต่ปี 2524-2544 ดำเนินการสำรวจทุก 5 ปี หลังจากรัฐบาลดำเนินการโครงการหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบสาธารณสุขของประเทศไทย กระทรวงสาธารณสุขขอความร่วมมือจากสำนักงานสถิติแห่งชาติให้จัดทำการสำรวจอนามัยและสวัสดิการทุกปี ระหว่างปี 2546-2550 สำหรับการสำรวจครั้งล่าสุดปี 2552 สำนักงานสถิติแห่งชาติเพิ่มคำถามเกี่ยวกับการบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย ในระยะต่อไปจะทำการสำรวจทุก 2 ปี เผยแพร่ข้อมูลเป็นเอกสารรายงานการสำรวจอนามัยและสวัสดิการ และบนเว็บไซต์ www.nso.go.th (ค้นหาตาราง ข้อมูลสถิติ) ติดต่อเจ้าหน้าที่โทรศัพท์ 02-142-1303

กลุ่มงานระบาดวิทยาโรคไม่ติดต่อ สำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรคสรุปรายงานการเฝ้าระวังโรคประจำปีจากระบบ Injury Surveillance (IS) การบาดเจ็บ 19 สาเหตุ แสดงข้อมูลการบาดเจ็บ การเสียชีวิต อัตราการบาดเจ็บ อัตราการตายจากการถูกทำร้ายต่อประชากรแสนคน รวบรวมจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดทุกจังหวัดและโรงพยาบาลในเขตกรุงเทพมหานคร 17 แห่ง ติดต่อขอข้อมูลโทร. 02-5903354 หรือเว็บไซต์ http://203.157.15.4/Annual/Total_Annual.html

นอกจากนี้ จากสรุปรายงานการเฝ้าระวังโรคประจำปี จากระบบ Injury Surveillance (IS) จัดเก็บข้อมูลเฉพาะการเข้ารับบริการ ณ ห้องอุบัติเหตุฉุกเฉินของโรงพยาบาลขนาดใหญ่ในเครือข่ายเฝ้าระวังการบาดเจ็บ 28 แห่งที่เป็นฐานข้อมูลเฝ้าระวังให้สำนักโรคบาดविทยา และเพิ่มเป็น 33 แห่งในปี 2553 (รวม รพ.ใน กทม. 2 แห่ง) โดยจัดเก็บข้อมูลผู้ป่วยภายในหลังเกิดเหตุระยะเวลาไม่ต่ำกว่า 7 วัน นำเสนอเป็นร้อยละโดยไม่นำเสนอเป็นจำนวนเนื่องจากเป็นกลุ่มตัวอย่าง เริ่มจัดเก็บข้อมูลจำแนกสาเหตุการทำร้ายทางเพศตั้งแต่ปี 2550 มีนियามการถูกทำร้ายทางเพศหมายถึง การข่มขืน (พยายาม) การร่วมเพศทางทวารหนัก (พยายาม) ติดต่อขอข้อมูลที่สำนักโรคบาดविทยา กรมควบคุมโรค ดิ็กโรคเรื้อน ชั้น 4 โทร.02-590-3319 หรือ http://203.157.15.4/Annual/Total_Annual.html

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนและอัตราประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกายระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์ จำแนกเพศ เขตการปกครอง ภาค ปี 2552 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ

จำนวนผู้ได้รับบาดเจ็บรุนแรงและเสียชีวิตจากการถูกทำร้าย อัตราการตายจากการถูกทำร้ายต่อประชากรแสนคน และร้อยละของผู้หญิงและเด็กที่ถูกทำร้ายทางเพศ รายปี 2548-2552 ของกลุ่มงานโรคบาดविทยาโรคไม่ติดต่อ สำนักโรคบาดविทยา กรมควบคุมโรค

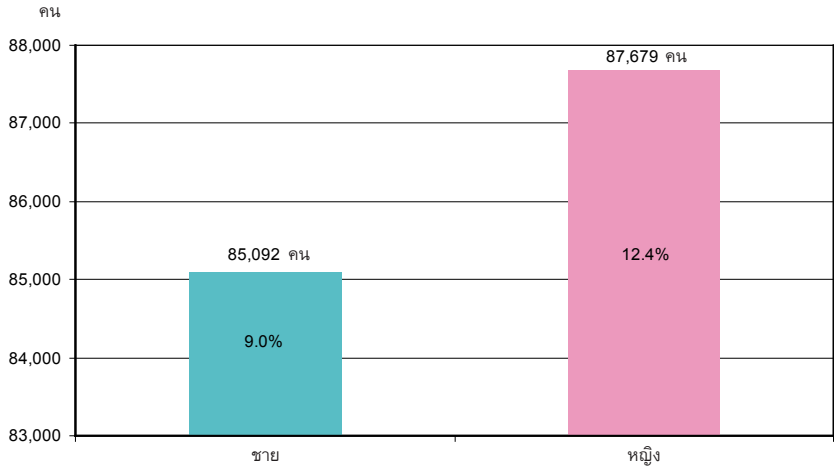
แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสานงานกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ เพื่อให้จัดทำข้อมูลการถูกทำร้ายร่างกาย จำแนกเพศ กลุ่มอายุอย่างต่อเนื่อง และควรประสานข้อมูลจาก 2 แหล่ง คือสำนักงานสถิติแห่งชาติและสำนักโรคบาดविทยา เพื่อนำข้อมูลมาแสดงตัวชี้วัดให้มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันได้

ประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย ในช่วง 1 เดือนที่ผ่านมา

ผลการสำรวจอนามัยและสวัสดิการ ในปี 2552 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า จำนวนผู้หญิงได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกายโดยใช้กำลังคน หรืออาวุธมีคมต่างๆ จำนวน 87,679 คน มากกว่าผู้ชายที่มีจำนวน 85,092 คน

จำนวนและร้อยละของประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกาย
ระหว่าง 1 เดือนก่อนวันสัมภาษณ์

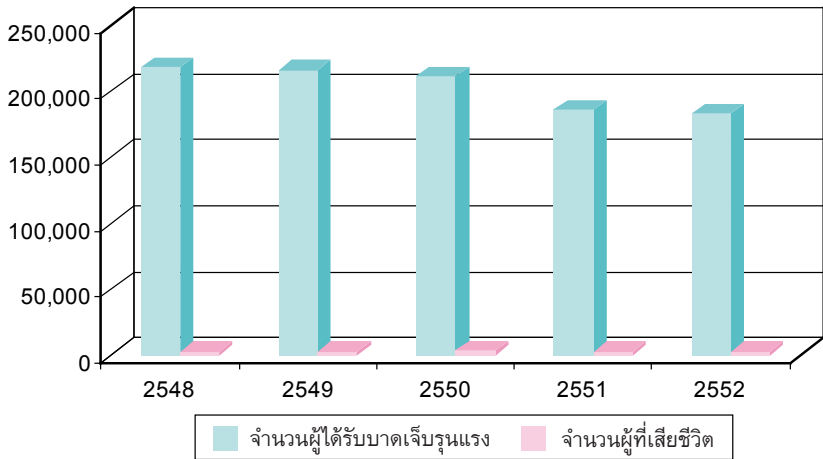

จำนวนและร้อยละของประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายร่างกายระหว่าง 1 เดือน
ก่อนวันสัมภาษณ์ จำแนกเพศ เขตการปกครอง ภาค

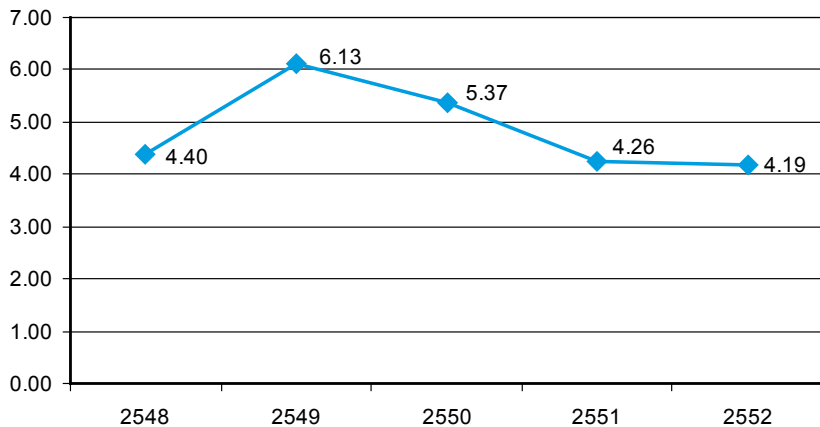
	ทวีปอาณจักร Whole Kingdom			ภาค Region					เพศ Sex	
	รวม	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล	กรุงเทพมหานคร	กลาง	เหนือ	ออกเฉียงเหนือ	ใต้	ชาย	หญิง
จำนวนผู้ได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุหรือถูกทำร้ายร่างกาย	1,654,921	526,759	1,128,161	144,149	516,049	266,711	512,449	215,561	949,338	705,583
ถูกทำร้าย (รวม)	172,771	63,543	109,229	15,892	65,552	30,473	38,122	22,732	85,092	87,679
ร้อยละของประชากรที่ได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้าย	10.4	12.1	9.7	11.0	12.7	11.4	7.4	10.5	9.0	12.4
โดยใช้กำลังกาย หรือวิธีอื่นๆ เช่น ถูกยิง ฯลฯ	50,412	28,223	22,189	12,472	16,195	7,681	8,153	5,911	21,353	29,058
โดยใช้วัตถุมีคม/ไม่มีมีคม เช่น มีด ไม้ ฯลฯ	122,360	35,320	87,040	3,421	49,357	22,792	29,970	16,821	63,739	58,621

จากข้อมูลการบาดเจ็บ 19 สาเหตุของสำนักงานสถิติวิทยา กระทรวงสาธารณสุข พบว่า แนวโน้มการบาดเจ็บรุนแรง และเสียชีวิตจากการถูกทำร้ายลดลงเป็นลำดับจาก ปี 2548-2552 ส่วนอัตราการเสียชีวิตจากการถูกทำร้ายลดลงเล็กน้อยเหลือ 4.19 ต่อแสนประชากรในปี 2552

จำนวนผู้ได้รับบาดเจ็บรุนแรงและเสียชีวิตจากการถูกร้าย

อัตราการเสียชีวิตจากการถูกร้ายต่อประชากรแสนคน

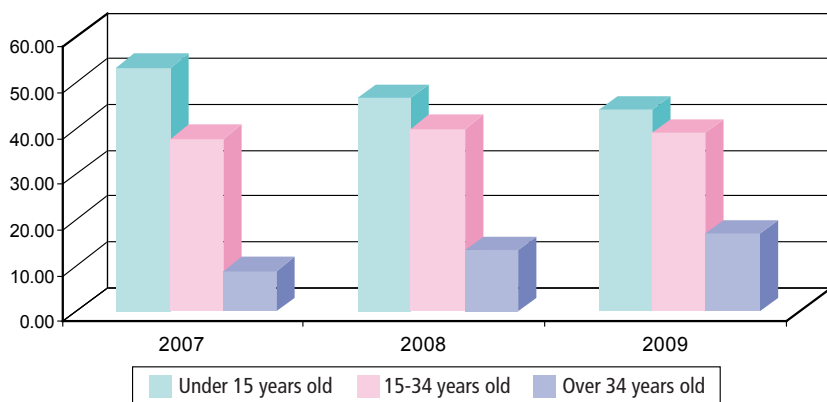

จำนวนผู้ที่ได้รับบาดเจ็บรุนแรงและเสียชีวิตจากการถูกทำร้าย

ผู้ถูกทำร้าย	2548	2549	2550	2551	2552
จำนวนผู้ที่ได้รับบาดเจ็บรุนแรงจากการถูกทำร้าย	218,059	216,037	211,256	185,928	183,492
จำนวนผู้ที่เสียชีวิตจากการถูกทำร้าย	2,740	3,086	3,377	2,694	2,658
อัตราการเสียชีวิตจากการถูกทำร้ายต่อประชากรแสนคน	4.40	6.13	5.37	4.26	4.19

นอกจากนี้ สำนักระบาดวิทยาจัดเก็บข้อมูลจากโรงพยาบาลเครือข่าย 28 แห่ง ที่เป็นฐานการจัดเก็บข้อมูลเฝ้าระวังฯ ซึ่งเริ่มจำแนกการบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายทางเพศตั้งแต่ปี 2550 พบว่า เหตุการณ์ความรุนแรงทางเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี มีแนวโน้มลดลง จากร้อยละ 53.33 ในปี 2550 เหลือร้อยละ 44 ในปี 2552 ในขณะที่ผู้หญิงที่อายุมากกว่า 34 ปีได้รับบาดเจ็บจากการถูกทำร้ายทางเพศเพิ่มขึ้น จากร้อยละ 8.89 ในปี 2550 เพิ่มขึ้นร้อยละ 17 ในปี 2552

ร้อยละของผู้หญิงและเด็กที่ถูกทำร้ายทางเพศ

ร้อยละของผู้หญิงและเด็กที่ถูกทำร้ายทางเพศ จำแนกอายุ

ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายทางเพศโดยใช้กำลังกาย จำแนกอายุ (ร้อยละ)	2550	2551	2552
อายุต่ำกว่า 15 ปี	53.33	46.67	44.00
อายุ 15-34 ปี	37.78	40.00	39.00
มากกว่า 34 ปี	8.89	13.33	17.00
รวม	100	100	100

ตัวชี้วัดที่ 3.3.2 จำนวนและอัตราประชากรถูกฆ่าตาย

สาเหตุการตายหลักที่ทำให้คนไทยตายจากกลุ่มสาเหตุภายนอก ได้แก่ อุบัติเหตุขนส่ง อุบัติเหตุเกี่ยวกับน้ำ ฆ่าตัวตาย และถูกฆ่าตาย ซึ่งประชากรแต่ละกลุ่มอายุมีสาเหตุการตายที่แตกต่างกันตามพฤติกรรมในแต่ละวัย เช่น กลุ่มเด็กจะเสียชีวิตจากการจมน้ำ ส่วนกลุ่มวัยรุ่นเป็นวัยที่มีพฤติกรรมเสี่ยง มีความประมาท ก็เสียชีวิตจากอุบัติเหตุขนส่ง เป็นต้น

นิยาม -

วิธีการคำนวณ

อัตราประชากรถูกฆ่าตาย = จำนวนประชากรที่ถูกฆ่า หหารด้วยจำนวนประชากรทั้งหมด (กลางปี) คูณด้วย 100,000

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

ข้อมูลการตายจากการถูกฆ่า มาจากฐานข้อมูลมรณบัตรของกระทรวงมหาดไทย โดยกลุ่มภารกิจด้านข้อมูลข่าวสารและสารสนเทศสุขภาพ สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข นำมาเผยแพร่ในสถิติการตาย ตารางจำนวนและอัตราการถูกฆ่าตายต่อประชากรแสนคน จำแนกรายภาค เพศ กลุ่มอายุ ปี 2546-2550 ทางเว็บไซต์ <http://bps.ops.moph.go.th/2.3.14-50.pdf> ติดต่อขอข้อมูล โทรศัพท์ 02-590-1491

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนและอัตราการถูกฆ่าตายต่อประชากรแสนคน จำแนกรายภาค เพศ และกลุ่มอายุ ปี 2548-2550

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

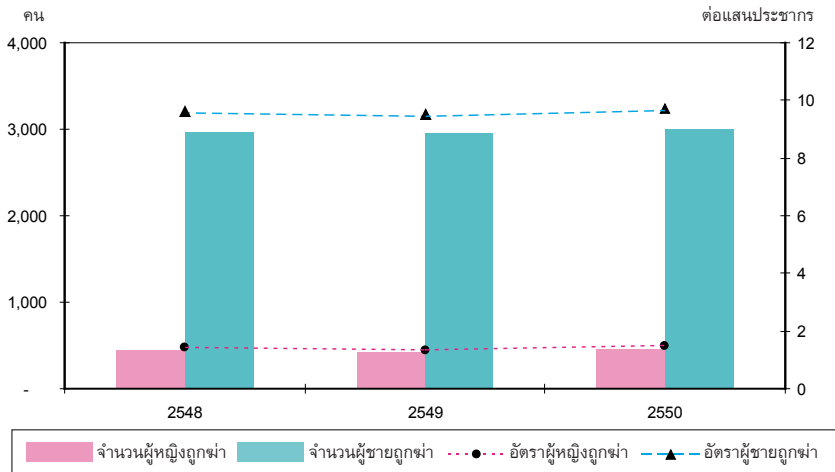
กลุ่มภารกิจด้านข้อมูลข่าวสารและสารสนเทศสุขภาพ สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เผยแพร่ข้อมูลจำนวนและอัตราการถูกฆ่าตายต่อประชากรแสนคน ปี 2546-2550

สำหรับในปี 2551-2552 ข้อมูลการถูกฆ่าตาย ถูกนำมารวมไว้กับข้อมูลการฆ่าตัวตาย และการบาดเจ็บอื่น ๆ ไม่จำแนกเพศ สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ควรประสานแหล่งข้อมูลให้จัดทำตารางข้อมูลการถูกฆ่าตาย จำแนกเพศ ต่อเนื่องจากปี 2550

การถูกฆ่าตาย

ผู้หญิงถูกฆาตายน้อยกว่าผู้ชายทุกกลุ่มอายุ ประชากรวัยรุ่นและหนุ่มสาวถูกฆาตายนอกจากประชากรทุกวัย การตายจากการถูกฆาตตาย จากฐานข้อมูลมรณบัตรของกระทรวงมหาดไทย พบการฆาตกรรมด้วยวิธีการยิง การใช้วัตถุมีคม การทำให้จมน้ำหรือถ่วงน้ำ จากฐานข้อมูลการเฝ้าระวังการบาดเจ็บของสำนักโรคบาดเืยพบพบว่า สถานที่พบการถูกฆาตกรรมมากที่สุด คือ บ้านและบริเวณบ้าน เช่นเดียวกับข้อมูลจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่พบเหตุการณ์ฆาตกรรมในบริเวณบ้านมากเช่นกัน สาเหตุส่วนใหญ่ที่เกิดการฆาตกรรมมาจากการทะเลาะ และการแก้แค้น

จำนวนและอัตราการถูกฆาตตายต่อแสนประชากร ปี 2548-2550

จำนวนและอัตราการถูกฆ่าตายต่อประชากรแสนคน จำแนกตามเพศ และภาค พ.ศ. 2548-2550

ภาค	2548				2549				2550			
	จำนวน		อัตรา		จำนวน		อัตรา		จำนวน		อัตรา	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
กรุงเทพมหานคร	92	15	3.4	0.5	87	12	3.2	0.4	91	15	3.3	0.5
ภาคกลาง (ไม่รวม กทม.)	685	141	9.4	1.9	688	125	9.3	1.6	546	100	7.3	1.3
ภาคเหนือ	447	87	7.6	1.5	417	85	7.1	1.4	367	75	6.2	1.2
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	379	53	3.6	0.5	352	62	3.3	0.6	302	62	2.8	0.6
ภาคใต้	1,358	144	32.3	3.4	1,399	132	33.0	3.1	1,695	214	39.7	4.9
ทั่วประเทศ	2,961	440	9.6	1.4	2,943	416	9.5	1.3	3,001	466	9.7	1.5

จำนวนประชากรที่ถูกฆ่าตาย จำแนกตามเพศและอายุ พ.ศ. 2548-2550

	0-14 ปี		15-19 ปี		30-59 ปี		มากกว่า 60 ปี		รวม	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
2548	45	35	1,130	111	1,494	236	169	43	2,961	440
2549	54	35	1,092	112	1,492	225	184	39	2,943	416
2550	73	27	1,072	119	1,562	258	166	46	3,001	466

ตัวชี้วัดที่ 3.3.3 อัตราการฆ่าตัวตาย

การฆ่าตัวตายเป็นปัญหาสุขภาพจิตที่สำคัญ ส่งผลให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาทั้งในระดับบุคคล ครอบครัว ชุมชนและประเทศ การฆ่าตัวตายมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามสภาวะเศรษฐกิจ และภาวะวิกฤติการเมืองของประเทศ

นิยาม -

วิธีการคำนวณ

อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อประชากรแสนคน = จำนวนประชากรที่ฆ่าตัวตายสำเร็จหารด้วยจำนวนประชากรทั้งหมด (กลางปี) คูณด้วย 100,000

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข เผยแพร่ในสถิติการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อประชากรแสนคน จำแนกเพศ รายจังหวัด ปี 2541-2553 ทางเว็บไซต์ <http://www.dmh.go.th/plan/suicide> และศูนย์สารสนเทศ กองแผนงาน กรมสุขภาพจิต วิเคราะห์แนวโน้มระยะยาวของการฆ่าตัวตายสำเร็จระหว่างปี 2524-2553

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

รายงานฉบับนี้นำเสนอข้อมูลจำนวนและอัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อประชากรแสนคน จำแนกเพศ ปี 2548-2553 และอัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อประชากรแสนคน จำแนกเพศ ปี 2524-2553

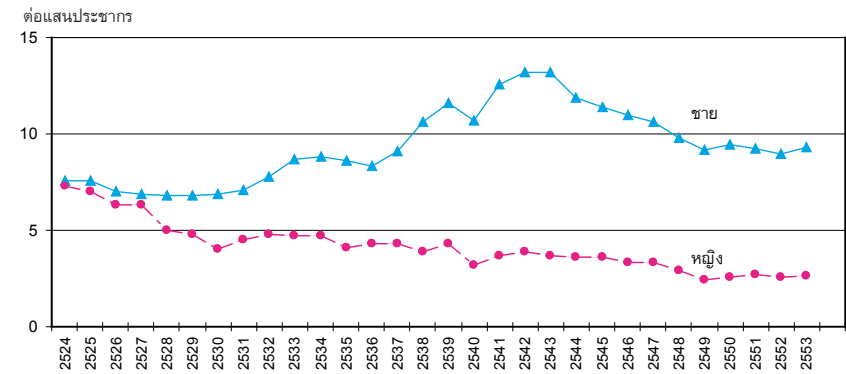
แนวทางการพัฒนาข้อมูล -

การฆ่าตัวตาย

อัตราการฆ่าตัวตายของผู้หญิงมีแนวโน้มลดลงจาก 7.3 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ. 2524 เหลือเพียง 2.6 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ. 2553 เมื่อพิจารณาสัดส่วนการฆ่าตัวตายของเพศหญิงต่อเพศชายพบว่ามีส่วนลดลงมาจาก 0.96 : 1 ในปี 2524 เป็น 0.28 : 1 ในปี พ.ศ. 2553

ในระหว่างปี 2548-2553 ผู้หญิงฆ่าตัวตายเฉลี่ยวันละ 2.3 คน ส่วนผู้ชายฆ่าตัวตายสูงถึงวันละ 7.9 คน จังหวัดในภาคเหนือที่มีอัตราการฆ่าตัวตายสูง ได้แก่ แม่ฮ่องสอน ลำพูน เชียงราย เชียงใหม่ น่าน พะเยา

อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อแสนประชากร ปี 2524-2553

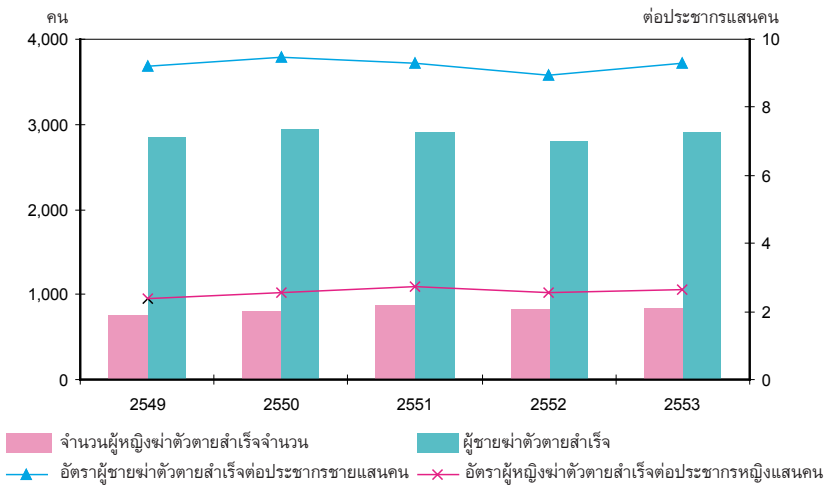

อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อประชากรแสนคน จำแนกตามเพศ ปี 2524-2553

	ชาย	หญิง	อัตราส่วน หญิงต่อชาย
2524	7.6	7.3	0.96
2525	7.6	7.0	0.92
2526	7.0	6.3	0.90
2527	6.9	6.3	0.91
2528	6.8	5.0	0.74
2529	6.8	4.8	0.71
2530	6.9	4.0	0.58
2531	7.1	4.5	0.63
2532	7.8	4.8	0.62
2533	8.7	4.7	0.54
2534	8.8	4.7	0.53
2535	8.6	4.1	0.48
2536	8.3	4.3	0.52
2537	9.1	4.3	0.47

	ชาย	หญิง	อัตราส่วน หญิงต่อชาย
2538	10.6	3.9	0.37
2539	11.6	4.3	0.37
2540	10.7	3.2	0.30
2541	12.6	3.7	0.29
2542	13.2	3.9	0.30
2543	13.2	3.7	0.28
2544	11.9	3.6	0.30
2545	11.4	3.6	0.32
2546	11.0	3.3	0.30
2547	10.6	3.3	0.31
2548	9.8	2.9	0.30
2549	9.2	2.4	0.26
2550	9.5	2.5	0.27
2551	9.3	2.7	0.29
2552	9.0	2.6	0.29
2553	9.3	2.6	0.28

จำนวนและอัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อประชากรแสนคน ปี 2548-2553

จำนวนและอัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จต่อประชากรแสนคน จำแนกเพศ ปี 2548-2553

ประเด็นที่ 4 แผนงานการป้องกันปัญหา VAW/G

4.1 เด็กและเยาวชน

ตัวชี้วัดที่ 4.1.1 สัดส่วนแผนงานด้านเด็กและเยาวชนในการป้องกันและแก้ไขปัญห
ความรุนแรงในครอบครัว

ความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดจากสามีทำร้ายภรรยา นั้นมีลักษณะเป็น “ความรุนแรงสองชั้น” กล่าวคือในครอบครัวที่มีบุตรและได้เห็นพฤติกรรมความรุนแรงที่บิดามารดากระทำโต้ตอบกันในลักษณะตบตี ทำร้ายร่างกาย ขว้างปาสิ่งของ หรือตะโกนใส่กันนั้น บุตรจะตกเป็น “เหยื่อโดยอ้อม” ในเหตุการณ์เหล่านี้ ได้ถูกบ่มเพาะนิสัยที่สามารถทนทานต่อความก้าวร้าวในระดับที่สูงขึ้นทีละขั้นๆ จากครอบครัวที่มีความรุนแรงจนมีขีดจำกัดแห่งความทนได้สูงมาก ซึ่งเป็นสัญญาณอันตรายต่อครอบครัวที่จะเกิดใหม่ และสังคมไทยในอนาคต เมื่อเด็กและเยาวชนเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไป

นิยาม

การป้องกัน หรือสร้างภูมิคุ้มกันให้เด็กและเยาวชนสามารถเผชิญกับความเป็นจริงในครอบครัว และเป็นส่วนหนึ่งร่วมสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นในครอบครัวได้

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

แผนงานด้านเด็กและเยาวชนของศูนย์ประสานงานตาม พ.ร.บ.ป้องกันและแก้ไขปัญห
ความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550 มีหน่วยงานในกระทรวงการพัฒนาสังคมฯ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานด้านเด็กและเยาวชน ได้แก่ สำนักส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส และผู้สูงอายุ (สท.) สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (สค.) และกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ (พส.) แต่ยังไม่มีการรวบรวม/วิเคราะห์แผนงานที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

ไม่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวควรประสานหน่วยงานเพื่อวิเคราะห์แผนงานด้านเด็กและเยาวชนที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและแก้ไขปัญห
ความรุนแรงในครอบครัว

4.2 การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่วนบุคคลและการขับเคลื่อนชุมชน

ตัวชี้วัดที่ 4.2.1 สัดส่วนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแผนงาน/โครงการป้องกันหรือเยียวยาการถูกระทำด้วยความรุนแรง

หน่วยงานภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชน ให้ความสำคัญกับการป้องกันแก้ไข ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว และในชุมชน เริ่มจากการสร้างสัมพันธภาพที่ดี ในครอบครัว สนับสนุนชุมชนดูแลเฝ้าระวัง และแก้ปัญหาเบื้องต้น เพื่อลดปัญหา ความรุนแรง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงมีบทบาทสำคัญในการจัดแผนงาน โครงการ/กิจกรรมเพื่อสนับสนุนแนวคิดดังกล่าว

นิยาม

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแผนงาน/โครงการที่ให้ความรู้ การจัดกิจกรรมส่งเสริม ความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว โครงการด้านการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และสาร เสพติด

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ประสานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบรรจุ โครงการ/กิจกรรม ด้านการพัฒนาสตรีและครอบครัวลงในเทศบัญญัติ/ข้อบัญญัติ งบประมาณรายจ่ายประจำปี 2554 และตอบแบบสอบถามการบรรจุโครงการ/กิจกรรมส่ง ให้กองส่งเสริมและพัฒนาเครือข่าย สนง.กิจการสตรีและสถาบันครอบครัว (คุณสมบัติ ขจรสายวงศ์ คุณชนันพัฒนา เนตรวงศ์ทอง คุณ ธัชวรรณ ชวศาสดน์ศิลป์ 02-306-8760) ขณะนี้เมืองีการปกครองส่วนท้องถิ่นจัดส่งโครงการพัฒนาสตรีและครอบครัวมา ให้ประมาณเกือบ 1,000 แห่ง แต่ยังไม่ได้นำวิเคราะห์

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

(ยังไม่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ)

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวดำเนินการวิเคราะห์สัดส่วนองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นที่ดำเนินโครงการเกี่ยวกับการป้องกันหรือเยียวยาการถูกระทำความ รุนแรงในผู้หญิงและเด็ก

4.3 กิจกรรมสำหรับผู้ชายและเด็กชาย

ตัวชี้วัดที่ 4.3.1 สัดส่วนแผนงานโครงการสำหรับกลุ่มผู้ชายและเด็กชายเกี่ยวกับค่านิยมด้านความรุนแรง

สังคมไทยยังมีค่านิยมในการอบรมเลี้ยงดูเด็กผู้ชายแตกต่างจากเด็กผู้หญิงในเรื่องความรับผิดชอบต่อการกิจในบ้าน เด็กผู้ชายจึงเติบโตขึ้นมากับวัฒนธรรมที่ผู้ชายเหนือผู้หญิง การปรับเปลี่ยนค่านิยมใหม่เกี่ยวกับบทบาทหญิงชายต้องใช้เวลาหลายชั่วอายุคน แต่หลายหน่วยงานส่งเสริมแนวคิดผ่านการจัดแผนงานโครงการและกิจกรรมต่างๆ เพื่อสนับสนุนการปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมที่ให้ความสำคัญกับความเสมอภาคมากขึ้น

นิยาม

แผนงานโครงการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างค่านิยมใหม่เกี่ยวกับบทบาทหญิงชาย โครงการรบบินสีขาว โครงการสุภาพบุรุษไม่กระทำความรุนแรง ฯลฯ

วิธีการคำนวณ -

แหล่งข้อมูล/การเผยแพร่ข้อมูล

สำนักส่งเสริมความเสมอภาคหญิงชาย (สนช.) สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว ขอความร่วมมือทุกหน่วยงานที่มี CGEO (Chief Gender Executive Officer) จัดส่งแผนงานด้าน gender สำหรับปีงบประมาณ 2554 มาบูรณาการที่ สนช. ขณะนี้กำลังรวบรวมยังไม่ได้วิเคราะห์

ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงาน

(ยังไม่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างเป็นระบบ)

แนวทางการพัฒนาข้อมูล

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัวควรวิเคราะห์สัดส่วนแผนงานโครงการสำหรับกลุ่มผู้ชายและเด็กชายให้ตระหนักในค่านิยมและวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับ VAW/G

บรรณานุกรม

โครงการสตรีและเยาวชนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2552). **มาตรฐานและตัวชี้วัดความเสมอภาคระหว่างหญิงชาย**. เสนอต่อ สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

คู่มือการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน ผู้ประนีประนอมตาม พ.ร.บ. คู่สมรสผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550.(2552).ลิขสิทธิ์ของสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว.กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง"กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ การเยียวยาความรุนแรงในครอบครัว"

อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ และพิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women and Optional Protocol to the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women). สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

ปฏิญญาปักกิ่งและแผนปฏิบัติการเพื่อความก้าวหน้าของสตรี (Beijing Declaration and Platform for Action). สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และทีมงานองค์การสหประชาชาติประจำประเทศไทย. (2547). **รายงานผลตามเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษของประเทศไทย พ.ศ. 2547**.

นโยบายและแผนขจัดความรุนแรงต่อเด็กและสตรี. (2543). สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

แผนพัฒนาสตรีในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554)

อุมาภรณ์ ภัทรวาณิชย์ และ สุภรณ์ จรัสสิทธิ์. จับตาการตายสาเหตุภายนอกของประชากรต่างวัย. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. <http://www.ipsr.mahidol.ac.th/IPSR/AnnualConference/Conferencell/Article/Article04.htm>

World Economic Forum. (2009). **The Global Gender Gap Report 2009**. Geneva, Switzerland.

Shelah S. Bloom .(2008). **Violence Against Women and Girls : The Compendium of Monitoring and Evaluation Indicators**. USAID East Africa Regional Mission

สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

255 ถนนราชวิถี แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์: +66(0) 2306 8778

โทรสาร: +66(0) 2306 8781

e-mail: owi@women-family.go.th

URL: <http://www.women-family.go.th>

URL: <http://www.violence.in.th>

Thailand

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติประจำประเทศไทย

อาคารสหประชาชาติ ชั้น 12 ถนนราชดำเนินนอก กรุงเทพฯ 10200

โทรศัพท์: 0 2288 1828

โทรสาร: 0 2280 8753

E-mail: registry.th@undp.org

Website: www.undp.or.th